

Tat'ána M.

Rub světa hmoty

III. díl (I. —III.)

Návštěva 3

(eseje o tom, čeho jsem se skutečně zúčastnila)

Obsah

Návštěva 3

Téte á téte s Mistrem.....	6
Obraz Guru Nanaka-2.....	8
«Třetí patro».....	11
Čtyři segmenty.....	14
«Trepanace lebky».....	18
Je výborné úplně znát Cestu!.....	21
O umění stýkat se s Bohem.....	24
«Ztráta lidské formy» a Bohocentrismus.....	31
David... je moje máma nebo...?.....	47
Jsem oblak Zlatého Světla.....	54

Chyba Guru Nanaka-2.....	60
Přátelé navěky!	67
Chůze po kupoli stanu a cestování k centru Země.....	74
«Totální reciprocita».....	78
V Objetích Chuanita.....	81
Omlazující Božský Vítr Lorenze Byrona.....	83
Beseda s Božskými Indiány a Manuelem.....	85
Zjevení Apoštola Ondřeje.....	89
Kim: staň se znovu Nanakem!	91
Petrovo Duchovní Srdce.....	94
Rozhovor s Kairem.....	97
Osvojení «Zazrcadlí».....	100
Seznámení s peklem.....	105

Zvednutí kundalíní.....	108
Vypuštěné vlastní Mahádubly, Filip, Ježíš a Ohnivá Pyramida Karla Rossi.....	112
Zamilovat si Tvůrce není možné, pokud se předtím nenaučíš milovat Jeho Stvoření.....	117
Guny a duchovní růst.....	118
O změněných stavech vědomí a meditaci.....	135
Krišna: spojení Lásky a Klidu — se Sílou.....	137
Bílá Plachetnice Nikifora.....	143
Láska Sufi.....	148
Veliký Ngomo.....	150
Slunce Adlera.....	158
«Svatební Palác» Boha Otce.....	161

První ztráta stability.....167

Poslední výzva Bábadžího.....168

Vladimírova návštěva u mě doma

Moje chyby a hořkost

loučení.....170

Návštěva 3

«My, Avatáři, tvoříme dějiny Země
Svémi životy. Pochop, že se to
může vztahovat i na tebe!».

David Copperfield

(z besedy)

Téte á téte s Mistrem

Moje třetí návštěva se konala v srpnu téhož roku. Prožila jsem celý měsíc ve společnosti lidí mně drahých, stále hlouběji se nořila do Boha, stále blíže — k úplnosti poznání «rubu světa hmoty».

Tak se stalo, že jsem první dva týdny musela prožít jenom s Vladimírem, ostatní museli nutně odjet. A jestliže zpočátku takováto perspektiva u mě vyvolávala určité napětí (vždyť se přece každý den nepoštěstí žít s duchovním Mistrem), už za pár dní jsem se dokázala dokonale uvolnit. Život v lásce, harmonii, vzájemné péči jednoho o druhého — to je

to, čemu Vladimír učil a učí dále každého, koho Bůh přivádí k němu do jeho opatrování.

Kterýkoliv náš prožitý den v sobě neobsahoval nic přebytečného, práce byla harmonicky spojena s odpočinkem. Naši Učitelé byli s námi každý den nejen na *místech síly* v době meditací, ale také přicházeli k nám domů — jednou se jen mlčky usmívali a obdarovávali nás něžností, podruhé pomáhali radami.

S každým krokem, když jsem si denně osvojovala jednu nebo několik nových meditací, jsem stále silněji začínala pocítovat nejen hloubku a radost Splynutí s Božskými Učiteli, ale i tíhu odpovědnosti... Bezstarostnost je dovolena dítěti, ale ne dospělému! A — už opravdu ne duchovnímu vojínovi, který se od nynějška a navždy musí stát bezchybným!

Je naivní předpokládat, že se u tebe objeví jen stejně smýšlející lidé a nebudeš mít nepřátele, když se pokoušíš vštěpovat do myslí lidí nový světový názor, a jdeš proti ustálenému systému chápání koncepce náboženského života! To velice živě ilustrují Vladimírovy knihy ‘Духовное Сердце — Религия Единства’ (*Duchovní Srdce — Náboženství Jednoty*), a také ‘Классика духовной философии и современность’ (*Klasika duchovní filozofie a současnost*). Nemohla jsem si dovolit být neopatrná v jakémkoliv ohledu! Od nynějška jsem se musela učit být nedosažitelná pro lidi guny tamas, ale přitom zůstat dostupná pro hledající...

Božští Učitelé mi stále intenzívněji a živěji umožňovali pochopit významnost té role, která mi byla určena v tomto vtělení, v těch rozsáhlých změnách v Evoluci Země, kterým můžu napomáhat, pokud půjdu správnou Cestou.

Vtělení Guru Nanak-2 se ukázalo být nejen čímsi zajímavým, poutavým a líbivým, ale velice vážným a důležitým stupněm v mém rozvoji. A o mém současném vtělení mi Adler řekl, že bude mým posledním.

A o tom všem teď budu vyprávět podrobněji.

Obraz Guru Nanaka-2

Prvních několik dní jsme věnovali městským *místům síly*. Přibližně hodinu cesty od Vladimírova domu se nacházelo *pracovní prostranství* Igla. K Němu na návštěvu jsme se také vydali.

Zatímco jsme šli teplým klidným ránem, dotkl se Vladimír tématu růstu vědomí a adekvátnosti sebepocitování:

— Já jsem tam, kde sám sebe pocítuji, — vysvětloval. Maličké individuální vědomí, které žije zatím jenom v těle nebo kolem něho, je ještě malé na to, aby s ním bylo možné udělat něco seriózního pro poznání Boha. Vědomí se musí stát ohromným prostřednictvím jeho rozvoje duchovním srdcem! Proto má mysl, aby se každý, kdo směřuje k Dokonalosti, učil rozšiřovat duchovním srdcem v tom jemném eonu, ve kterém se nachází.

Přemístování do hloubky mnohorozměrnosti — z eonu do eonu — se uskutečňuje s pomocí rukou vědomí, vycházejících z rozvinutého duchovního srdce. Právě ruce lásky — přičemž převážně dlaněmi nahoru — umožňují rozšiřovat sebepocítování při přemístování v prostoru a objímat ho sebou.

... Když jsem poslouchala Vladimíra, moje pocity nabývaly stále více a více živý odstín radosti na pomezí jáсотu! Já jsem konečně! — unikla! Já jsem na svobodě! — i když jen na dobu meditací! A můžu se teď — alespoň na čas — zasvětit jen Bohu, Bohu a Bohu!

Vladimír byl jako vždy bdělý, ale přitom projevoval naprostý klid a uvolněnost:

—Nesmíme ztrácet orientaci v materiální úrovni, abychom se přinejmenším, například, nesrazili s druhým chodcem nebo s autem! Musíme být adekvátní ve světě hmoty, ale přitom na 90% nebo více — být vědomím v eonech potřebných v daný moment.

... Je zajímavé sledovat ve filmech o Satja Sái: jak On vtéká, když je to nutné, z vesmírných prostranství Částí Sebe do Svého těla a začíná se dívat na svět hmoty. A potom — vytéká nazpátek a stává se znovu Vesmírným.

Bylo skvělé začít — pod Vladimírovým vedením — osvojovat si toto protékání! Právě se dívám očima na kmen břízy, soustředěně prohlížím strukturu její kůry. Potom — odcházím ze světa hmoty — a stávám se ohromnou, vesmírnou! Přitom je zajímavé sledovat cestu protékání sebe-vědomí skrz tělo: jakými strukturami prochází? Pokud začínáme ze strany světa hmoty, pak postupuji přes oči, čakru ádžňu, poté dolů do anáhaty — a dozadu. A tam jsou moje ohromné ruce vědomí, s jejich pomocí se rozpínám v prostoru! Potom — nazpět ke světu hmoty. A tak dále mnohokrát.

—Mimochodem, — zeptal se Vladimír, — jakou barvu má ten prostor, do kterého teď odcházíme za naše těla?

— V současné chvíli — bílou, bílé Živé Světlo!

Vladimír souhlasně přikývl:

— My přece můžeme takovým způsobem vcházet do různých eonů: «předzrcadlí», »zazrcadlí». K tomu mohou predisponovat ta či ona *místa síly*. Nebo si také my sami vybíráme ten či onen eon, jestliže jsme s ním už dobře obeznámeni. Ještě existuje jedna varianta — ve výběru eonu nás vedou naši Božští Učitelé.

Zatímco jsem přemýšlela o tom, co jsem slyšela, Vladimír náhle zpomalil krok.

— To je zajímavé, — říká, a se zájmem cosi pozoruje, — naši Učitelé ukazují tvoje minulé vtělení: obraz Guru Nanaka-2, podívej, tady stojí... Můžeš se sama seznámit se svou minulostí: klášter v horách, mužské tělo v oranžovém oblečení...

Srdce se mi rozbušilo: můžu uvidět svoje minulé vtělení — no tedy! Vladimírův popis mi pomohl ten obraz přijmout smysly. Oranžové oblečení, podobné tomu, co ve filmech nosí současní tibetští buddhističtí mniši. Zajímavé, a hlava je také vyholená, jako u nich? Ale hlavu a obličej se mi nepodařilo rozeznat, a ani jsem si nedokázala představit, jaká by byla moje reakce, kdybych zřetelně uviděla obličej, který jsem měla celý svůj minulý život...

Ale Vladimír navrhl se tím už víc nezdržovat. A vydali jsme se dále.

«Třetí patro»

Za patnáct minut jsme došli na silnici ubíhající do dálky. Bylo časně ráno volného dne. Zatím se

neobjevovali lidé ani auta. Beze spěchu jsme pokračovali k cíli.

Na jednom úseku silnice, kde bylo příslušné *místo síly*, mě Vladimír seznámil s novou důležitou meditací: seznámení s vchodem do prvotního eonu Svatého Ducha, přičemž nahoře, vysoko nad povrchem Země. Tam bylo světlo, bylo možné vnímat podivuhodnou jemnou a zářící Božskou Čistotu, která se skládala, jak bylo cítit, z Živé Blaženosti...

— To je jakési «třetí patro», po jehož podlaze můžeme chodit, — vyprávěl Vladimír. — Co je to za podlahu? Je to takovýmto způsobem vnímaná hranice s eonem o trochu hmotnějším. Svoje materiální těla necháváme na zemi, a sami — chodíme po tom «podlaží» nahoře. Je nutné, aby tam u těla vědomí — byly hlava a ruce... Sami jdeme ve «třetím patře» — a odtud se díváme na svoje těla, jdoucí dole.

Ale tohle je «třetí patro». A mezi ním a materiální úrovní je «druhé patro». To je eon ráje. On je o trochu hmotnější, nežli «třetí patro».

Ale ještě máme i taková *místa síly* na vysokých kopcích, kde můžeme být na obou «patrech» — společně s našimi materiálními těly. Z tohoto hlediska jsou nejzajímavější *pracovní prostranství Ngoma*.

Když se nacházíme na tomto nebo druhém «patře», můžeme například studovat strukturu jeho

podlahy: z čeho se skládá? Může být podobná dunám ze zlatavého písku nebo oblakům.

Podle mě jsou to oblaka, — odpovídám. Jsou měkká, nadýchaná, něžná, jako pěna do koupele, já se v nich koupu. A svrchu na mě prší zlatý jiskřící teplý deštík — místo sprchy. A přitom jsou všichni — živí, skládají se z emocí Nečistší Božské Lásky, nadšení a požitku ze setkání!

— No tak tedy, teď — zabydluj «třetí patro», pokračoval Vladimír. — Jak vysvětloval Juan Matus Kastanedovi, pro to, abychom mohli dlouho pobývat v nějakém eonu, musíme v něm být v činnosti. Můžeme tam například vyletět — a plavat s pomocí ohromných rukou vědomí. Nebo — dělat psychofyzická cvičení. Nebo — kontaktovat se a rozmlouvat tam s Bohem. Přinejmenším se k Němu obracet se slovy, naplněnými emocemi: «Já Tě miluji!»... Nebo — je taková meditace: já jsem čisté vědomí, které se velice lehce rozplývá v Bohu... Můžeme si zatrénovat: já se rozplývám v té Živé Blaženosti Svatého Ducha..., potom se znovu shromažďuji jako lehoulinký obláček... Opakujeme to mnohokrát...

... Tak jsme šli, zaplaveni světlem materiálního Slunce, i Světlem Božím... Svět hmoty pro mě postupně ztrácel právo nazývat se jedinou realitou, a Božský Svět stále více doširoka otevíral svoje Brány a vstřebával mě do Sebe...

Čtyři segmenty

Brzy jsme se přiblížili k dalšímu místu síly, kde Vladimír navrhl, abych si začala osvojovat principiálně novou etapu rozvoje.

— Předtím jsme pracovali na očišťování a zdokonalování svých čakr a dantianů, a také základních meridiánů. Ale naše organizmy mají ještě jedno strukturální rozdělení, o kterém jen velice málokdo ví. Jsou to vertikálně rozpoložené segmenty.

Jak tělo, tak i bioenergetický kokon každého z nás, jsou rozděleny na čtyři vertikální segmenty: dva pravé (přední a zadní) a, analogicky, dva levé. Mezi nimi existují přepážky. Je třeba prohlédnout a očistit od všech temných vměstků každý z těchto segmentů, a také přepážky mezi nimi. Předtím jsme se tímto tématem nezabývali. A žili jsme v iluzi, že jsme propracovali všechny hlavní struktury svých organismů. Ale ukazuje se, že je to jenom jedna čtvrtina našich možností...

Vladimír udělal pauzu, abych stačila pochopit všechno, co bylo řečeno...

— Tedy, ukazuje se, že jsme působili pouze «v rámci kompetence» svých pravých (pokud jsme praváci) zadních segmentů!

Znovu udělal pauzu.

— Ale jestliže si osvojíme všechno, co ti je už známo, ne z jednoho, ale ze čtyř segmentů, pak se naše možnosti zvyšují čtyřikrát!

A navíc, některé naše tělesné indispozice mohou být odstraněny pouze za podmínek propracování všech čtyř segmentů.

Každý segment rozšiřuje svůj vliv nejen uvnitř sama sebe, ale na celé tělo, to znamená, konkrétně, na území ostatních segmentů. Ale z prostoru uvnitř jednoho segmentu není vidět to, co se nachází a probíhá uvnitř druhých segmentů.

Skutečností je to, že v některých případech je za bioenergetickou patologii uvnitř některého segmentu «odpovědný» úplně jiný segment. A léčení je třeba začínat právě z něho, a ne z toho segmentu, kde patologii pozorujeme.

A proto je možné se zbavit některých problémů se zdravím jenom v důsledku prohlídky a očištění všech segmentů, a také přepážek mezi nimi.

... Pomalu mi to docházelo: «Copak to znamená? Že všechno, co jsem dosud dělala, teď musím zopakovat ještě třikrát?! A všechny další meditace — musejí být také «ve čtyřech variantách?!»

Když Vladimír spatřil výraz mého obličeje, rozesmál se.

— Je výborné, že těch segmentů není třeba sto, ale jen čtyři! — uzavřela jsem.

Ale on nevzrušeně pokračoval:

— Ted', na tomto *pracovním prostranství* Adlera, je hlavním úkolem — uvidět uvnitř svého těla a kokonu ty segmenty, a naučit se je prohlížet a očišťovat. Prohlídku začínáme konkrétně zezadu: tak je snadněji *uvidíme*. Nezapomínáme na hlavu a nohy.

Vyšla jsem z anáhaty dozadu a začala prohlížet svůj kokon. A skutečně: to jsou ony — ty segmenty a přepážky. Ačkoliv, pokud by mi to Vladimír nevysvětlil, sotva bych je někdy dokázala najít... a vůbec pochopit, o co se jedná.

Ale to ještě nebylo všechno. Poslouchala jsem pokračování jeho vysvětlování:

— Každá přepážka vypadá jakoby složená ze dvou polovin. A můžeme je roztáhnout. Ve výsledku se natáhnou souhlasně s kružnicí, pokud se podíváme svrchu v řezu. Vytvoří se tak jakýsi «nový střední meridián» — podle středu mezi všemi roztaženými přepážkami.

... Úkol, jak se dalo usoudit z vysvětlování, to byl nelehký. Ale ukázalo se, že nejdůležitější je intelektuálně správně pochopit popis segmentů a principy práce s nimi. Jakmile jsem to pochopila, začalo se mi najednou všechno dařit. I když v některých místech jsem musela vyvinout zvýšenou námahu, abych dosáhla potřebné čistoty: jako bych musela zvedat těžká rezivělá vrata.

Vladimír mi napovídal, kde mám temná místa, pokud jsem je sama nedokázala hned zpozorovat.

Za nějakou chvíli jsem začala být unavená, hlava mi ztěžkla a začala bolet. Ale začatou prací jsem

chtěla zakončit co nejdříve — a proto jsem si vymýšlela stále nové způsoby odstraňování právě zjištěných zatemnění. Z těchto způsobů jsem upřednostnila působení obrazem ohně: pracovalo se mi s ním nejlépe ze všeho.

Vladimír zjevně sledoval moje myšlenky:

— Můžeme využít obraz ohně — konkrétně z meditace «Vulkán»...

Pečlivě jsem čistila všechno, čeho jsem si dokázala všimnout, když vtom Vladimír klidně oznámil:

— Podívej — Igl s velice soustředěným zájmem pozoruje to, co děláš... Přišel, aby nás pozval k Sobě — na Jeho *pracovní prostranství*.

Přišlo mi to najednou velice k smíchu, když jsem si představila, jak může vypadat soustředěný Obličej Igla — jednoho z největších Svatých Duchů, pozorujícího moji činnost. Dokonce z toho zmizela i moje únava.

... Když jsme šli, upozorňoval mě Vladimír na to, že teď takové meditace, jako «Skok do propasti» a «Vulkán», je možné dělat ze strany každého ze segmentů.

Setřela jsem si vyražený pot s čela. Tolik složitostí!...

Ale zato — jak zajímavé!

«*Trepanace lebky*»

Za patnáct minut jsme přišli k *místu síly* Igla.

Zastavili jsme se, a Vladimír oznámil, že se gigantický Obličej Igla nachází přímo před námi — a my do Něho můžeme přímo vejít těly.

Vladimír popsal rozlišovací zvláštnosti Iglova zevnějšku: vlasy vyčesané do účesu Čerokýz (číro), s vetknutými péry — vždyť Igl je Božským Představitelem indiánské duchovní kultury.

— Igl navrhuje, abychom tu s Ním splynuli, počínaje Jeho obličejem, a konkrétně pocítili Jeho Ruce — jako svoje vlastní, — říká mi Vladimír. — Potom mi ukládá, abych se s Ním slila — ze strany všech segmentů.

Ale já jsem se tak zabrala do prohlížení Velikého Indiánského Božského Náčelníka, že jsem dokonce hned nepochopila to, co Vladimír říkal. Musila jsem se znovu zeptat:

— Současně zprava i zleva?

— Když to půjde. Nebo ze začátku vejít zprava, potom — zleva, potom — to samé s předními

segmenty, potom — uvnitř «nového středního meridiánu».

Když budeš působit z předních segmentů — je třeba být tváří v tvář vzhledem ke svému tělu. Toho je možné dosáhnout jenom při úplném vyloučení «vrchněbublinosti». Sléváš se s Iglem — a díváš se Jeho Pohledem na vlastní tělo zepředu. Trénuješ takovým způsobem pohled Boha na materiální svět, představovaný v daném konkrétním případě — tvým vlastním tělem.

Můžeš soustředit pozornost na svoje oči — z hlediska zdokonalování jejich dalšího fungování. Ačkoliv pro oči existuje jiné cvičení, mnohem radikálnější. O něm ti povím potom... Ne, Igl říká: je třeba přímo teď!

Byla jsem úplně ve vytržení! Na jedné straně z toho «přímo teď». A na druhé, — z takového neobvyklého dialogu.

— Výborně, — souhlasil Vladimír. — Pak se tedy stáváš Mahádublem zprava zezadu vzhledem ke svému tělu. Jsi teď mnohem vyšší nežli tělo. A — děláš mu «trepanaci lebky»: sundáváš jeho bioenergetickou «stříšku» seshora. To ti umožní, abys rukama Mahádublu snadno sáhla do hlavy a vybrala z ní všechny temné energetické vměstky. Očišťuj především oblast zrakových nervů, očné a zraková centra mozku. Na začátku to děláme v pravém zadním segmentu, potom to všechno můžeme zopakovat v ostatních.

No co, snadné!

Začala jsem pilně pracovat. Jediným nepříjemným následkem byla zesilující se bolest hlavy. Pociťovala jsem hlavu jako přebytečnou část vlastního těla, moc se mi chtělo sundat ji s krku a odložit někam na poličku — ať už si odpočine! Ale... musela jsem se smířit s její existencí na místě, které jí určil Bůh...

— No podívej, — ohlásil po nějaké době Vladimír, — Igl ti tleská!

Co je ještě třeba ke štěstí, když už ti tleská Bůh?! Rozplynula jsem se v úsměvu!

Ale tu hlavu se mi chtělo, přece jen, odložit někam zvlášť...

— Únava ve spojení s takovými jakoby «prasklinami» v hlavě je po podobné práci zcela přirozená, — odpověděl na moje nářky Vladimír. Nejlepší způsob, jak se úplně tohoto stavu zbavit, je něco pojíst a prospat se.

Ještě je třeba mít na paměti, že při takové únavě mohou vznikat bioenergetická zatemnění v hlavě. Ale jakékoliv pokusy zbavit se jich meditačními technikami vedou jenom k ještě většímu zhoršování celkového stavu. Proto opakuji, že jediným správným způsobem odstranění takové únavy je spánek, před kterým je třeba se posílit jídlem.

... Poněvadž jsme úkol naplánovaný na dnešní den splnili, poděkovali jsme Iglovi a vypravili se domů. Cestou se Vladimír znovu dotkl tématu přímého vnímání Boha:

— Když v podobných situacích dlouho pobýváme o samotě s Bohem, stává se pro nás odkrytou,

dokonce jakoby dokořán otevřenou Realitou, a je snadné do Něho vstupovat a splývat s Ním. Když jsme byli na posledním místě a slévali se s Iglem — řekni: kdo byl pro tebe skutečnější: Vladimír nebo Igl?

— Igl... — odpověděla jsem, a vzpomněla si, jak jsem se hned nedokázala «vrátit na zem» z té meditace Splynutí.

— Chlapík! — zaradoval se nade mnou Vladimír. — Bůh se stal skutečnějším, nežli materiální předměty, než materiální tělo Vladimíra. Tohle je tvůj veliký úspěch!

Je výborné úplně znát Cestu!

— Můžeme tisíckrát zkrátit svoji cestu, pokud ji známe úplně, — pokračoval Vladimír ve své myšlence. — Jak vedli mě?... Co musíme udělat pro to, abychom mohli někomu ukázat něco dokonale podivného, nepochopitelného, ještě nikomu nevyprávěného, například — segmenty? Jak to může Bůh vysvětlit vtělenému člověku, pokud neexistuje to materiální tělo, prostřednictvím kterého by bylo možné o tom snadno mluvit? Nebo jak vysvětlit, že má smysl trénovat se v pobytu pod svým tělem?

Vždyť lidé, se ve své duchovně nevědomé většině bojí toho, co je dole: je tam prý v zemi peklo, a Bůh je nahoře...

A co všechno jen museli naši Učitelé vymyslet pro to, aby přiblížili všechny takové věci mému pochopení?!

Vzpomínáš si na místo anáhaty u Bábadžího, kde On stojí jako Mahádubl vedle smrku? Jak jsem se dozvěděl o tom místě? Jednou jsem ve vlaku projížděl kolem, několik kilometrů od toho místa. A Bábadží mi ukázal Rukou Mahádublu, podívej, měl bys příště přijít sem! Já jsem si to zapamatoval, šel jsem tam — a našel to místo!

Vždyť jak jinak by bylo možné rázem zvětšit duchovní srdce na stovky metrů, jestliže se předtím... zatím jenom naučilo vysunovat se z těla?! — zadumaně říkal Vladimír, zahloubaný do vzpomínek. — Právě tak, s pomocí poznatků o *místech síly*, mně byly ukázány principiální směry rozvíjení sama sebe, které jsme my potom dále rozvíjeli. A podívej — kam jsme my všichni, ve výsledku, došli!

A znalosti o *místech síly* se nám podařilo načerpat z prací Carlose Castanedy — ze slov Juana Matuse. Podívejme, jaký veliký čin vykonal Castaneda tím, že zapsal a zveřejnil tyto znalosti!

I když málokdo začal úspěšně pracovat díky Castanedovým knihám... Mnozí se jenom stali narkomany...

Castaneda předal jak veliké pokušení, tak i příležitost k uskutečnění největších duchovních úspěchů. Bez těchto poznatků by se nic velkého nepodařilo ani mně, ani úměrně k tomu, vám všem.

Takhle složité je pro Boha dávat vtěleným lidem zasvěcení do nejvyššího vědění! A jak je skvělé, že teď spolu jdeme a pracujeme, a pracujeme!... Když se dívám z pozice Boha na tuto situaci... — vznikají ve mně emoce hlubokého a pokojného nadšení!...

... Mlčky jsem naslouchala, naplněná tím samým nadšením, a vstřebávala, jak houba, všechno, co říkal můj Mistr. Ta rychlost, se kterou mně předávali nové poznatky a dovednosti duchovního rozvoje, zatím předstihovala moji schopnost si správně uvědomit celý jejich soubor zároveň — tak jako i uvědomit si svou vlastní roli v tom, co se děje. A i když jsem už přestala být «maličká», přesto výsledný rozměr vlastního duchovního růstu za všechna předchozí vtělení ještě zdaleka nesouhlasil s tím, jak jsem sama sebe v daný moment vnímala. Vladimír všechno tohle viděl, Bůh to věděl, a já — ... jsem zatím do toho všeho jenom opatrně nahlížela — a vrávorala... Ale dokonce i moje nesmělé domněnky, jak se následně ukázalo, byly ještě daleko od reality.

— Tohle je tvůj stav, dosažený v minulém vtělení,...
— promluvil náhle znovu Vladimír, který pochopil a pokračoval v mých myšlenkách, — duchovní srdce je rozsáhlé, snadno se naplňuje Božským Světlem-Ohněm. Je to tvůj obvyklý stav v dospělém věku

tvého minulého vtělení. Je to neobyčejně mnoho, pokud se podíváme od počátku Cesty, od stavu těch duší, které žijí jenom ve svých tělech a jako těla se také pociťují. Ale je ještě velice mnoho toho, co je možné udělat. Tento Oheň je přece Bráhmanický Projev. Ale — ještě ne Příbytek Tvůrce...

O umění stýkat se s Bohem

S Vladimírem jsme hodně diskutovali, hlavně doma. A jedna ze situací, které jsem si nejvíce oblíbila, bylo zapojení našich známých Svatých Duchů do našeho rozhovoru. Vladimír Je slyšel a viděl natolik dobře, jako vtělené lidi. Někdy se u nás dokonce pořádala celá «konzilia», když jsme se zabrali do medicínské tematiky a posuzovali způsoby léčení něčích nemocí.

Zeptala jsem se:

— Jak je možné dosáhnout takového umění a možností kontaktování s Bohem?

— To přichází se zkušeností, podle míry osvojení všech toho hodných eonů mnohorozměrnosti, — odpověděl.

Já jsem jenom zadumaně vraštila čelo: «Ale kdy jen si všechno tohle osvojím já?!»

Když Vladimír viděl moji soustředěnost, pokračoval:

— Je třeba pokládat Bohu otázky — abychom pracovali společně s Ním. Pokud je nepokládáš — znamená to, že nemáš zájem. Musíme se učit společně s Bohem řešit vznikající problémy! Musíme mít společnou kreativitu! To je naše «učení na Boha»!

... Ano, Vladimír už, například, «sestavil koncepci» z poznatků, které obdržel od Boha. A neexistuje už skoro žádná země, kde by jeho knihy nečetli. A dorůstající generace bude vyrůstat na těchto knihách!

Ano, od Boha není třeba očekávat příkazy. Plnit příkazy — to je úděl psů, koní, strojů... Pro nás je mnohem správnější — zachytávat myšlenky a záměry Svatých Duchů. «Uč se chytat každý šelest Mojí Mysli» — tak kdysi učil Bůh Vladimíra.

Můžeme se ptát na rady, přinášet své vlastní návrhy. Bůh může dávat souhlas, opravovat, napovídat, jak bude nejlepší postupovat: tak nebo jinak. Anebo, pokud budu trvat na svém, — pak to On dovolí udělat po mém: abych se sama přesvědčila, že jsem nebyla v právu. Ano, právě tak se, konkrétně, — získává vlastní životní zkušenost.

Měli bychom se nakonec naučit myslet jako Bůh.

... Jednou, když jsme se vrátili unavení domů a chystali se k odpočinku, Vladimír náhle řekl, že mě nechá samotnou v místnosti, protože mi Krišna chce něco říci o samotě. Skoro smutně jsem provázela

Vladimíra pohledem: «Ale jak já dokážu uslyšet instrukce milovaného Krišny... bez Vladimíra?! Vždyť já to skoro neumím! A vždyť chci slyšet nutně všechno!».

Ale když jsem se zamyslela, rychle jsem se uklidnila: vždyť kdo jiný, nežli On, by měl vědět, co a kdy je vhodné říkat?

Posadila jsem se pohodlněji, maximálně jsem se uvolnila v rozšířené anáhatě, zakázala si jakékoliv «závany» vlastních myšlenek. Ale... nic se nedělo, kromě toho, že jsem velice intenzívně pocítovala Krišnu: Jeho přítomnost v mojí anáhatě.

Ale za nějakou chvíli jsem najednou pochopila, že právě teď, v dané etapě mého rozvoje, nemůžu slyšet Něčí hlas, ale že se teď Bůh pokouší se mnou mluvit prostřednictvím mých myšlenek. A ještě — že umění Mu rozumět je závislé na umění přebývat v pevném Splynutí s Ním, a že musím v tuto dobu «umožnit myslet» — jenom Jemu.

Až pak se mi to začalo dařit.

Pokládala jsem otázky. Někdy se k Jeho odpovědím připlétaly i moje vlastní myšlenky, vyhledávala jsem je a odháněla. Chápala jsem, že teď, když se teprve začínám učit tak komunikovat, jsou moje chyby zcela přiměřené.

Na závěr jsem si zapsala následující:

«Tvůj další růst vědomí se musí uskutečňovat prostřednictvím lásky. Ale Lásky — na Mojí Božské úrovni! Bud' — jako Já! A miluj — jako Já!

Hledej příležitosti darovat svoji lásku!

Rozdíl mezi námi je teď v tom, že Já zatím miluji tebe více, nežli ty Mě!

Usiluj vždycky ke Mně! Bud' mým Sluncem — ve světě hmoty, mezi lidmi!

Poznávej: jak Já miluji tebe, jak Já miluji ostatní...

At' všechno jde svou cestou, nestrachuj se o nic! Já — budu pomáhat kráse ve tvém životě!

Spoléhej na Boha! Jednou se setkáme bez jakýchkoli "překážek"! Zed' mezi námi — zed' úrovní rozvoje vědomí — se rozpadne, a my půjdeme spolu "bílým světlem"! Realizuj!»

Byla jsem přeplněná štěstím a steskem zároveň!

Můj Bůh — On se mnou mluví — a já Ho slyším! Není-li to veliké štěstí?!

Ale stesk vycházel z toho, že jsem chtěla ještě víc! Chtěla jsem se úplně a «nezrušitelně» rozplynout v Něm! Rozplynout se — tak, aby se... dotyky, objetí, polibky ve světě hmoty staly jenom drobnostmi ve srovnání s novými pocity a prožitky... A celou svou bytostí jsem chápala, že je to — teď — možné! A že se to musí uskutečnit!

Když jsem se nacházela v takovém rozpoložení, najednou jsem Jim oznámila, že až se tam dostanu úplně, vrhnu se na Ně a — Každého zvlášť — budu líbat! Trochu jsem se smála vlastní myšlence, vyjádřené takovou představou. A hned v té chvíli jsem pocítila, že se kolem mě začali také přátelsky smát. Bylo zřejmé, že to byli všichni Ti, Kterým jsem to slíbila.

**Znovu jsem začala vzpomínat na celou cestu,
kterou jsem prošla v tomto životě do současné chvíle:
jak jsem zoufale hledala Lásku, a přitom dlouho
nechápala, že po celý ten čas hledám Boha! A velice
se mi chtělo věnovat Krišnovi verše — protože mě
emoce lásky naplňovaly «až po okraj».**

**A poněvadž se mi báseň podařila velice rychle,
pochopila jsem, že jsme ji skládali spolu:**

«Čím je svět bez Tvého Světla?

Proč v něm žít, proč úsvit vítat,

Krásný, ale bez Tebe? Koho

Objímat?... Můj Milý, kde jsi?!»

**A Ty v odpovědi k mým rtům
přilneš,**

Zahalíš Láskou a šeptneš:

«Snaž se! Hledej — najdeš!

**V Mých Stopách do Příbytku
přijdeš!»**

Paprsky Slunce mi polaskáš kůži,

A teplý vítr vpleteš do vlasů!

Můj Bože, než Ty mi nikdo není dražší,

Můj milý Tao, Íšvaro, Alláhu!

**Později mi Vladimír dal na pomoc jedno ze
Zjevení od Juana Matuse, směřované kdysi k Aně.
Týkalo se také umění slyšet a vidět. A pomohlo mi
ještě více si tuto schopnost osvojit. Zde je:**

«Sílu obdržíte podle míry vaší bezchybnosti.

Vidění a slyšení přichází s růstem osobní síly.

**"Lidská forma" je to, co brání přijímat osobní
sílu.**

**Celý Oceán Božské Síly je tu s námi. Ale musíme
úplně shodit obal "sama sebe": obal zbytků
egocentrizmu.**

Zbavit se "sama sebe" — znamená rozplynout se ve Mně a dívat se Mýma Očima, slyšet Mýma Ušima.

Já — vidím a slyším.

"Propust'" sama sebe, dovol Mi — být tebou, konkrétně, — ve tvém těle! A pak se naučíš plnocenně vidět a slyšet.

... Je třeba splynout s tou Sílou, stát se Jí. A to také bude znamenat "stát se Člověkem Poznání".

Máte velice málo času a vůbec žádný na hlouposti. Nikdo neví, kolik dokáže ujít po stezce Síly a Poznání. A nikomu nebude prominuto, pokud udělá méně, nežli by mohl.

Já jsem Nagual. Je nás mnoho. A My všichni jsme připraveni vám pomáhat! My jsme vedle vás! My jsme s vámi v každé sekundě vašich životů! Neztrácejte ty sekundy nadarmo!

Abyste se mohli dívat s úsměvem do tváře smrti — musíte být bezchybní!».

«Ztráta lidské formy a Bohocentrismus»

Když jsme odpočívali u ohně, poprosila jsem Vladimíra, aby podrobně vyprávěl o pojmu «lidské formy».

Na chvíli se odmlčel a shromažďoval myšlenky, potom začal mluvit:

— Termín «lidská forma» byl do duchovní vědy vnesen Carlosem Castanedou ze slov Juana Matuse. Těmito slovy se rozumí způsob myšlení a chování, charakteristický pro většinu lidí, který není podmíněný objektivní nutností a účelností, ale šablonami, vštípenými výchovou a napodobováním. Lidé, kteří mají «lidskou formu», myslí a jednají v podstatě podle principů «to je u nás zvykem», «všichni to tak dělají».

A «ztratit lidskou formu» — to znamená, v co největší míře přestat dělat všechno to, co není nutné, a dělat jenom to, co je nezbytné v rámci Evoluce Absolutna.

To poslední zahrnuje — jako složku sice ne základní, ale hodnou odpovídající pozornosti, — také i péči o udržení života a zdraví vlastních těl. Vždyť naše těla jsou naše dočasná obydlí. A jen dokud máme těla, můžeme se rozvíjet. A náš rozvoj

— to je přece právě to, kvůli čemu bylo Tvůrcem stvořeno celé Jeho Stvoření.

«Lidská forma» je funkcí manasu, na rozdíl od činnosti rozvinuté buddhi. Jinými slovy, «lidská forma» «hnízdí» v čakře ádžně. A dokud si člověk neosvojil funkci duchovního srdce, nepřestěhoval se do něho, nestal se jím, nemá možnost přetvořit sama sebe v uvažovaném směru.

Proto, kupříkladu, různé «semináře» na «zničení lidské formy», pořádané adepty takzvané «současné psychologie», kde se ve vztahu k «žákům» (přesněji — obětem) používají metody urážení a ponižování, nemohou přinést žádné pozitivní výsledky. Jsou jenom projevem (jakoby na «vědeckých» a proto «zákonných» základech) odpudivých nízkých vlastností samotných těchto «učitelů». Já bych jejich činnost ohodnotil — jako zlomyslné chuligánství.

Pravá duchovní Cesta... — jejím základem, její «nosnou vlnou» je přeměnění sama sebe v harmonii a zjemnělou lásku. Ale hrubost a násilí jsou protikladnými vlastnostmi!

... Takže, existují směry myšlení a činnosti člověka, které nejen že nejsou nezbytné, ale překáží pozitivní dynamice v rozvíjení duše. Nicméně životy většiny lidí jsou naplněny právě tím.

Všechny naše varianty myšlení a činnosti můžeme rozdělit na 3 skupiny:

1. Zaměřené na sloužení Evoluci Univerzálního Vědomí.

2. Nezbytné pro vlastní udržení života a zdraví ve světě hmoty.

3. Nepotřebné, tj. ne nezbytné.

Pro každého je účelné zachovat svoji aktivitu jenom v rámcich prvních dvou bodů, s převahou prvního.

Ten, kdo žije a koná ne pro sebe, ale pro Boha, a zasvětil svůj život duchovnímu zdokonalování a sloužení Jemu prostřednictvím duchovního sloužení lidem, — jenom ten se může považovat za opravdového mnicha nebo mnišku. Příslušnost k nějaké konkrétní náboženské organizaci k tomu, pochopitelně, není nutná. Pro opravdové mnišství nejsou také nutná nová jména, ani nějaká uniforma, ani bydlení v klášterech, a další vnější atributika.

Být mnichem nebo mniškou — je třeba před Bohem, a ne před lidmi.

Co se týká sociální aktivity, je třeba konkrétně s *láskou darovat* druhým to, čeho máme sami dostatek a o co mají nouzi ti druzí, kteří jsou hodni příslušných darů.

Ziskuchtivost, chamtivost, usilování přisvojovat si cizí — tyto vlastnosti jsou neslučitelné s duchovností v člověku. Nezbytně vedou k nahromadění špatné karmy.

Zištý — «právem» — je pouze Tvůrce. Vždyť On nestvořil celé Svoje Stvoření vůbec kvůli nám, ale

výhradně kvůli Sobě: kvůli Svému dalšímu rozvoji. Pro každého z nás bude v této situaci správné — podřídit se Jeho Přání, spočívajícím v tom, abychom se všichni zdokonalovali v souhlase s Jeho Vůlí a aby nás On — na závěr — «pohltil», přijal nás do Sebe, až dorosteme k Dokonalosti.

Jestliže se vyhýbáme plnění této Jeho Vůle týkající se nás — je On donucen působit nám bolest. To je také jeden z projevů «zákona karmy».

A navíc, právě na nejvyšších stádiích zdokonalování by bylo pro duchovního praktikanta dobré, kdyby celkově vyloučil téměř všechna vlastní přání (pochopitelně ne v drobnostech). Vždyť pro úplnost Splynutí s Prvotním je nezbytné, aby ve vztazích s Ním existovala jen jedna Jeho Vůle: druhá — překáží. Ať takovému duchovnímu praktikantovi zůstanou pouze dvě přání — přičemž vášnivá! — Sloužení Jemu a poté Splynutí s Ním!

... Život málo rozvinutých duší může být řízen nejen reflexy a šablonami, ale i rozmary. To znamená následováním svých povrchních chtění kvůli oblažení primitivismu svého «nižšího já».

Protikladem k tomu je pak opravdu duchovní dobrá vlastnost, kterou nazývají *nenáročností*.

Známky *rozmarnosti* a *nenáročnosti* můžeme pozorovat u sebe i u druhých. U sebe — abychom se zbavili projevených neřestí. U druhých — abychom se u nich učili dobrému a vypožadovali u sebe to špatné, co vidíme u nich, — abychom to v sobě vymýtili.

Přitom, pyšnit se tím, že «já jsem lepší než ostatní!» — je nebezpečné!

Také i připouštění v sobě záporných emocí odsuzování ve vztahu k ostatním — je druhé nebezpečí!

Rozmarnost a nenáročnost se můžeme učit rozlišovat v jídle, oblečení, podmínkách vytvářených v příbytku, atd.

... Pokud jsme osvobodili svoje životy od spousty nepotřebných «konvencí» a od rozmarnosti v myšlení a chování — pak získáváme možnost zaměřit maximum své pozornosti a úsilí na zdokonalování sama sebe jako duše, vědomí. Když se na této Cestě dostatečně rozvineme, můžeme reálně přeměnit svůj světový názor: z egocentrizmu, obvyklého pro většinu lidí — na Bohocentrismus.

Jinými slovy, mluvíme o záměně konání v souhlase se zvyklostmi a šablonami chování, vnucenými tradicemi a výchovou, a také rozmarů — těmi činnostmi, které jsou skutečně nutné v souhlase s objektivní nutností, tj. pokud se na tu situaci díváme z pozice Boha.

Pokud člověk vymění egocentrismus v sobě za Bohocentrismus — bude to znamenat úplnou «ztrátu lidské formy».

Ovládnout to není možné «uměle», donucením z něčí strany: vždyť pro uvažovanou přeměnu je třeba, aby člověk dosáhl především potřebné úrovně rozvoje intelektuální funkce vědomí — konkrétně

funkce rozvinuté buddhi, ale ne manasu. Jiné možnosti pro realizaci daného úkolu neexistují!

Ale je možné pomoci evolučně připravenému člověku uvidět uvažovaný problém a konkrétní situace na toto téma, a připomenout mu tento směr duchovního rozvoje. To znamená, kupříkladu: chceš to dělat pro sebe — nebo pro Boha? Jak potřebuje Bůh, aby ses zachoval v dané situaci? Je správné to, co teď děláš, pokud se na to podíváš Očima Boha?

Všechno, co děláme, může být přezkoumáno z tohoto hlediska. Dělán-li něco právě tak, protože jsem si na to přivykl nebo přivykla, nebo proto, že mi to tak maminka nebo tatínek ukázali, nebo proto, že to všichni tak dělají, — nebo to tak dělám proto, že je to užitečné pro Boha, pro můj rozvoj v mé duchovní výuce, a pro pomoc druhým lidem?

Na úspěchy každého člověka v jeho duchovním rozvoji je také možné nahlížet, podle kritéria nahrazení egocentrismu v sobě — Bohocentrismem.

* * *

— Ještě jedna myšlenka, — pokračoval Vladimír, — je těsně spojená s tím, o čem jsme zrovna mluvili, je to etika vzájemných vztahů s konkrétními lidmi. Existuje takzvané «zlaté pravidlo» etiky: «Nedělej druhému to, co si nepřeješ sám pro sebe!»

Ale k tomu je třeba přidat druhou velice důležitou polovinu daného tématu: «Dělej druhému jenom to,

co je konkrétně pro něho nebo pro ni objektivně potřebné — a ne, co se mi zachce!». To znamená, že ve vzájemných vztazích musíme jednat v souhlase s objektivně existujícími zájmy partnera nebo partnerů, a ne podle svých osobních zájmů.

Dodržování tohoto pravidla nám umožní se nejlepším způsobem učit Bohocentrizmu. Vždyť když vylučujeme osobní zájem ze vzájemných vztahů: učíme se jednat podle zájmů druhého člověka nebo druhých lidí! A tehdy je pak snadné přejít — když se dostaví kompletnost pochopení — k jednání v zájmu Boha, a ne podle svých vlastních zájmů!

Právě takovým způsobem se učíme pocitování zpětné vazby: zpočátku — s partnery-lidmi, potom — s partnerem-Bohem. Vždyť se tak po celý čas učíme vnímat: pokud dělám tohle?, líbí se to jemu, jí — nebo Jemu?

Proces osvojování Bohocentrizmu zajišťuje nejen rychlé sblížení s Tvůrcem jako vědomí (duše), ale poskytuje i zjevné výhody ve světě hmoty.

At' už je bouře, uragán, zima, vedro, bolest — všemu tomu je možné se naučit emočně nevzdorovat, a proto — také netrpět! Lidé v takových případech začínají obvykle myšlenkově a emocionálně vzdorovat: prý, takové je počasí hnusně odporné! — jak žertoval Arkadij Rajkin. Ale ve skutečnosti je třeba v takových situacích prostě pocitovat projevení Vůle Boha — jako nejnovější úkol pro mne, kvůli mému zdokonalování.

... V osvojování Bohocentrizmu mohou pomoci příslušná *místa síly*, kde se skutečně pocit'ujeme naplno v Objetích Boha, až do ztráty pocit'ování sama sebe: «Je jenom On, já nejsem!»

Existují *místa síly*, které nás — při dlouhém pobytu na nich — konkrétně přivykají na jejich stavy. Například — k rozevřenosti a nekonečnosti zjemnělého vědomí! Anebo — ke stavu mé úplné pohlcenosti Svatým Duchem nebo *Jednotným My Tvůrce*.

Vzpomínám si například, jak jsme se učili stavu Surji. Ale vždyt' jsme si právě tehdy přivykli na Její stav! A v těch minutách se ukázalo, že my teď už vždy dokážeme být «Sluncem Boha» Surji!

Nebo — «Stěna» Sofie!

Ale teď, na tomhle *místě síly*, — ty stavy vůbec nejsou přirozené. Do nich je třeba speciálně vcházet. Zato se stal přirozeným stav právě *tohoto místa síly* — *pracovního prostranství* Sarkara.

... Budu vyprávět ve spojitosti s tím: ještě před desítkami let jsem toužil po vytvoření ášramu. Našel jsem nové *místo síly*, šokující svými velkými možnostmi — a snil jsem: tady by to chtělo vybudovat ášram! Potom jsem objevil další místo, stejně intenzívní a význačné — a toužil: tak tady!... A tohle se mi stalo, určitě, dvacetkrát!

Vždyt' ášram je místo kompaktního pobytu stejně smýšlejících! A k tomu ještě — příznivé podmínky pro meditace!...

Ale představme si: pokud tady uděláme ášram, znamená to: postavit dům, zasadit zahradu, sad, zavést internet... Ale... za týden nebo více... se tu začneme nudit: objeví se potřeba větší dynamiky v práci, nových stavů... A tohle překrásné místo se stane «místem stagnace»...

Mohli bychom dosáhnout naší nynější úrovně rozvoje, pokud bychom žili trvale na jednom, třeba i nejlepším *místě síly*? Jsem si jistý, že ne...

A Adler mi jednou při takovém mém přemýšlení doporučil — celou Zemi považovat za svůj ášram! A v různých částech planety by bylo dobré vytvořit «miniášramy», kam by bylo možné v případě nutnosti jezdit nebo létat...

* * *

— Probereme ještě jedno téma v souvislosti s problematikou «lidské formy».

Téměř všichni obyvatelé naší planety věří v existenci Boha. Vždyť ateistů je jen málo. Ale čeho je zajímavé si povšimnout: téměř všichni «věřící» — věří... zbytečně! Protože oni — se nemění k lepšímu! A vždyť přece právě změny k lepšímu, a vůbec ne naše poklony a modlitby, — od nás Bůh očekává!

Někdo, kdo se seznámil s Novým Zákonem, mi může namítnout: vždyť apoštolové prý kdysi říkali ostatním lidem, uvěřte — a spasíte se! Nic víc, prý, není třeba, kromě toho, aby uvěřili, že Ježíš je Kristus, kterého očekávali!

Ale... my musíme pochopit, jaké byly tenkrát časy: jak těžké bylo vstěpovat do pochopení lidí Velikost Ježíšovy Mise! Proto v té době, v té situaci — byla taková slova ospravedlnitelná.

Ale ve skutečnosti nestačí — jednoduše jen uvěřit! «I démoni věří... », — říkal Apoštol Jakub...

A co je tedy třeba? Je třeba — plnit Boží Učení!

Prostě jen «víra» — nepřináší skoro nic!

A aby bylo dostatečně snadné — plnit Učení, byla potřebná důkladně propracovaná a konkrétně vědecky zformovaná metodologie duchovního růstu.

Poznatky na toto téma — v historii Země — mnohokrát lidem dávali Avatáři a Mesiáši. O tom je možné se dočíst v naší knize ‘Классика духовной философии и современность’ (*Klasika duchovní filozofie a současnost*).

Ale lidem je vlastní zapomínat to Poznání, které dává Bůh. A ještě navíc — překrucovat ho... A potom se hádat s těmi, kdo ho nepřekroutili tak jako my, ale jinak. A potom se ještě s nimi prát, zabíjet... Například, kolikrát v historii Země se lidé přeli kvůli jménům Boha: náš Bůh je takový, a vy máte takového, náš je pravý, váš — lživý!...

Ačkoliv Bůh je jednotný pro všechny lidi...

... V současnosti se objevuje příležitost obnovit poznání o Bohu a Cestě k Němu — s pomocí integrálních poznatků, které jsme shromáždili, a také velmi mnoha dokonale ověřených technik zdokonalování sama sebe. Jsou propracovány

vyčerpávajícím způsobem, popsány a námi předvedeny v našich filmech.

* * *

— Mimochodem, Tao-Te-Ting — není jen nádherná historická kniha, ale je to učebnice pro každého z nás! Měli bychom ji nejen prostě číst — ale učit se žít podle této knihy!

Konkrétně Lao'c učil prostému životu!

Máme možnost: buď zaměřovat indrije pozornosti na Boha, usilovat o Jeho poznání, milovat Ho, vlít se do Něho, sloužit Mu — nebo pronikáme indrijemi do materiální úrovně, a snažíme se například zkrášlovat svoje těla, mlsat chutná jídla, která ale škodí zdraví...

A ještě velice cenná Boží rada: nepřát si od světa hmoty víc, nežli máš!

... Pokud jsme ovládli řízení svých indrijí, a velkou jejich část směřujeme z anáhaty dozadu, a ne dopředu — všechno tohle se stává velice snadno pochopitelným. Když se tak díváme na stranu Boha, postupně se naučíme Ho vidět. A — jestliže skutečně Boha milujeme a přímo Ho pozorujeme, posloucháme Ho, učíme se u Něho — Splynutí s Ním se stává prostým a přirozeným!

Jinými slovy, svoji lásku můžeme zaměřovat buď, například, na vybrané jídlo kvůli požitku z něho, —

nebo na Boha. Ve které z těchto variant se podaří projít duchovní Cestu snadněji a rychleji?

Láska — to je přece mechanismus dosažení splynutí. Právě tak se sléváme: buď s «pokoušenými» materiálního života — nebo s Tvůrcem.

Takhle se tedy odlišují materialisté a prostě «věřící» — od opravdových mnichů, kteří poznali Boha a slouží Mu!

* * *

— Obyčejní lidé žijí s převládající koncentrací vědomí — v hlavě. Ale vnímat Boha z hlavy není možné!

Abychom vnímali Boha, musíme se naučit přecházet z hlavy do duchovního srdce, poté «se přestěhovat» do něho, dále — stát se jím a růst jím, a současně se postupně zjemňovat do zjemnělosti Tvůrce.

Pokoušet se vnímat Boha uvnitř svého těla je metodologicky nesprávný začátek. Ale správný je — v duchovním srdci, které se stalo nesrovnatelně větším, nežli tělo.

A poté, když jsme se naučili s Ním splývat a žít v tomto Splynutí, můžeme dát k dispozici svůj materiální obal — Jemu. To je úplná realizace Bohocentrizmu!

... My osobně žijeme v kruhu našich Božských nevtělených Přátel. Oni jsou pro nás dokonce skutečnější, nežli vtělení lidé. Můžeme — s Nimi v jedné partě — právě tak snadno komunikovat. Můžeme Je lehce všechny objímat — rukama vědomí, vycházejícíma z duchovních srdcí. Jsou to naši nejlepší Přátelé!

* * *

**Vladimír se odmlčel, a potom se zeptal:
— Tak co: stačí, co jsem řekl? Jdeme dále?
Jeho batoh, který stál po celý ten čas několik metrů od Vladimíra — najednou upadl a převrátil se naznak. Všichni se zasmáli:
— On jít nechce! Znamená to, že jsi ještě neřekl všechno, co je třeba!
— Ano, — smál se spolu se všemi Vladimír. — To je očividné *znamení!* Budu muset pokračovat.
... Chtěl bych upozornit na to, že vztah skoro všech adeptů masových náboženských směrů k náboženství také není ničím větším, nežli jejich «lidskou formou». To znamená, že pod pojmem «náboženství» chápou jenom pravidla o tom, jak je třeba se oblékat, jaké dělat «náboženské» tělesné pohyby... Ačkoliv k opravdové nábožnosti to nemá žádný vztah!
A uvědomme si, že právě rozdíly v «lidských formách» — jako šablonách primitivního myšlení a**

chování, — vedou častokrát k nenávisti a násilí ve vztahu k druhým lidem, kteří se nechovají podle «našeho» zvyku... Vidíme, jak se nenávist ve vztahu k celým národům stává «národními idejemi» v rozměrech celých států...

A nedá se nic dělat s tím, že celé tyhle masy takových lidí nejsou schopny rychle pochopit to poznání, které se liší od jejich současného přesvědčení!

A jako jejich protipól, se opravdoví, spravedliví revolucionáři-buřiči setkávali na náboženském poli se zuřivým odporem ze strany těchto lidských mas, pro které je náboženství jenom čistě vnějším, skládajícím se jen z atributů hmotné úrovně.

Takovými byli Pythagoras, Ježíš...

Právě proto je pro Boha tak těžké nám pomáhat!

A jenom jednotliví lidé, kteří vyspěli a dozráli v koloběhu sansáry, se stávají schopnými pochopit Boha a přijmout Jeho Dary: poznatky o Něm a Jeho Samotného!

Ale všichni ostatní žijí ve světě iluzí — a to není možné nijak překonat! Takové možnosti téměř neexistují.

Jediné, co může pomoci ve velkých časových rozměrech, je rozšiřování obzoru mládeže — jako protiváha, aby nebyli vehnáni do pasti tupé jednosměrnosti a nenávisti ke všem jinak smýšlejícím...

... Naším konkrétním úkolem je zvěstovat pro ty lidi, kteří jsou schopni přijímat Pravdu.

To mohou být především ti, kteří jsou schopni neortodoxního myšlení. Mezi nimi může být větší procento lidí hodných duchovních zasvěcení, nežli v davech těch, kteří jsou přikováni k «pravidlům» a obřadům, a kteří žijí v emocích hněvu...

Při tom je třeba pochopit, že ne všichni neortodoxně smýšlející — smýšlejí správně. Není nutné, aby se stalo heslem — «přecházet na červenou!».

Dříve byla populární velice vtipná píseň, často ji vysílali v televizi. Byly tam sloky: «Není nic horšího, než být jako všichni! Jdu — v protisměru!». To je smělá fráze, výzva ke shazování «lidské formy»! Ale lidskou formu se můžeme pokoušet «shazovat» různě. Například, můžeme vyhlásit «úplnou svobodu konání» — a všichni najednou se nakazit venerickými chorobami... Nebo se stát narkomany... To jsou pokusy tupého uskutečnění pokusů o «zlámaní lidské formy».

Ale ve skutečnosti, — má smysl přeměňovat sama sebe z hlediska plnění *metodologie duchovního zdokonalování!* Jenom tehdy to bude mít pozitivní význam!

Bez umístění Boha na správném místě ve svém světovém názoru — všechna podobná «lámání» svých šablon myšlení a chování povedou jenom k nedorozuměním a ztrátám!

Jenom pokud ustanovíme Bohocentrické vztahy mezi sebou a Jím, přičemž s přihlédnutím k mentalitě celé okolní společnosti, — jenom pak

vznikne možnost správným směrem «lámat lidskou formu» a pomáhat v tom druhým, přičemž především, — svým příkladem, ale v žádném případě ne donucováním!

... Kladu důraz ještě na dvě důležité věci ve spojitosti s tématem «zničení lidské formy».

První z nich se týká estetiky. Je důležité chápat, že duchovní Cesta má na zřeteli vysokou estetičnost — jako jednu z jejích nejdůležitějších součástí. Vždyť Bůh — v Aspektech Prvotního vědomí a Svatého Ducha — jsou právě nejjemnější Složky Absolutna! Proto — ve směřování k Nim — musí různorodé estetické složky našeho bytí napomáhat právě zjemňování vědomí adeptů! Mohou to být díla různých druhů umění, i harmonické kontakty s přírodou, se zvířaty, s esteticky rozvinutými lidmi. Sattvická erotická složka je také velmi důležitá — jako efektivně zjemňující emocionální sféru! Také i jakékoliv vzájemné vztahy s druhými lidmi ať jsou maximálně přátelské, pokud možno — něžné a laskavé! Ale — bez přehánění a úlisnosti!

Naučení etických doporučení, dávaných nám Bohem, a osvojení techniky psychické autoregulace umožní s maximálním užitkem a bez pravděpodobných chyb používat dané techniky v pomoci sobě, i druhým.

Ale v současnosti je důležité ještě jednou zdůraznit neadekvátnost pokusů vštěpovat ideu «zničení lidské formy» prostřednictvím demonstrace neestetických, hrubých variant chování.

Druhý důraz se týká etiky vzájemných vztahů s okolními lidmi. Nepatří se vnučovat druhým to, co se jim nelíbí — ani pokud nejsou v právu! Pomáhat jim agresivním jednáním takového druhu není možné. Jejich reakce bude opačná!

A úmyslně provokovat druhé k negativním emocionálním stavům — nebude to činění zla těm lidem?

A zde je také vhodné připomenout názor, vyslovený na toto téma Ježíšem Kristem: běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází!

Tak přece: David... je moje máma nebo...?

Tento den jsme s Vladimírem zamířili do lesa — «na návštěvu» k Davidu Copperfieldovi a Sarkarovi.

Radost a neklid se ve mně smísily: vždyť jsem na tohle setkání trpělivě čekala od té chvíle, kdy David oznámil, že jsem — v jakémsi smyslu — Jeho dcera...

Nechtěla jsem být dotěrná, ale když už On jednou něco takového řekl, pak moje «dotírání» bylo, myslím, pro všechny zcela očekávané, dokonce možná i vykalkulované (Jimi)...

... Jakmile jsme z osady došli k lesu, Vladimír mi oznámil, že nás David už vítá. I když k Jeho *místu síly* bylo ještě třeba jít kolem dvou kilometrů. Dál už jsme šli v NĚm, v Jeho Vědomí, a užívali si Jeho Blaženosti.

A přibližně za půl hodiny jsme se ocitli... v Jeho Obličejí!

Toto *místo síly* bylo nevelké — ve srovnání s těmi ostatními, co jsme znali. Rozkládalo se na lesní cestičce, kterou právě v tom místě protínal potok.

Vladimír začal komentovat, jak se David raduje, usmívá, objímá mě. Ano, mě... prosycovala Jeho Něžnost!...

«Jak by bylo skvělé uvidět Ho tady tak, jak jsem Ho viděla v televizi!» — napadlo mě. A v té chvíli jsem *uviděla* Jeho téměř materiální podobu: vlnité černé vlasy, bílou košili, černé džínsy. Jako vždy se oslnivě usmíval!

Ale chápala jsem, že to ještě nebylo všechno, co bych mohla zažívat. Například mi Vladimír říkal, že prý právě teď David hladí moje tělo, — a nakolik živě prý to pociťuji? Začala jsem chápat, že mým schopnostem *vidět a pociťovat* nehmotné — zatím ještě chybí praxe.

Zato se mi velice dobře dařilo *rozplývat* se v NĚm!

— David říká, — začal Vladimír tlumočit Jeho slova, — že by tě rád nosil po celé Zemi na Svých Rukách... Ale přitom On chápe, že ty nejsi jen prostě Táňa, ale také i Guru Nanak-2: jeden z velice důstojných, i když ještě ne Božských Guru... A

úplná realizace tvých možností se uskuteční prostřednictvím dekomprimace kundalíní a podle míry dalšího růstu silového potenciálu duše.

To znamená, že v započatých tendencích naší práce musíme pokračovat. Ale je třeba, aby ses zpočátku realizovala jako Guru Nanak-2, a až potom — jako Tat'ána.

Takže, teď bys měla pozvolna vejít do obrazu Nanaka, pocítit se jím. A pak, říká David, si vy budete skoro rovni s Ním.

... Při poslední frázi se mi zdálo, že jsem se dostala do pohádky. To je takový žert? Učitelé rádi žertují, to už znám! Ale... nějak jsem v těch intonacích žertovný tón nepocítovala.

Já koneckonců umím skvěle létat... ve snu. A dokonce jsem musela i nějak procházet zdí... — také ve snu. A ještě nás učil Satja Sái — na jednom z Jeho *pracovních prostranství* — «propadávat skrz zemi» — v Jeho prostorové dimenzi... V tom blaženém Světle bylo možné snadno létat s pomocí rukou-křídel — a rozplývat se... Ale vždyť my teď mluvíme o možnostech ve světě prakriti!

Vzpomněla jsem si, jak se David při Svých veřejných vystoupeních vyptával dívek: jestli ve snu nelétají — před tím, nežli je vzal do náruče a vznesl se v levitaci pod strop sálu.

Jaká škoda, že jsem tam nebyla!

Ale přece: být *skoro jako David* — to konkrétně, domnívám se, znamená ovládat právě takové

schopnosti, jaké má On... Zeptala jsem se ještě jednou, jestli jsem se nepřeslechla:

— S Davidem? Skoro rovni — s Davidem!?

— Ano.

Vladimír byl nevzrušený, jako by se to podle něho rozumělo samo sebou. Také se radoval z toho, co uslyšel od Davida, ale... nedivil se. Ale pro mě to bylo srovnatelné s tím, jako říci kot'átku, že je — lev!

— Mluvíme o té úrovni evolučního vývoje, — pokračoval Vladimír, — které jsi dosáhla ve svém minulém vtělení. Je to podle Boha velice úctyhodná úroveň rozvoje!

Proto se teď musíš snažit, aby ses naučila pociťovat se Nanakem...

Vladimír se zabral do pozorování mě v mém minulém vtělení:

— Měla jsi tělo «podsadité», dobře živené, ale ne tlusté, bez vystouplého břicha. Dominovalo ohromné duchovní srdce. Klid vědomí byl mocný a stabilní.

Když si na to dobře vzpomeneš a naučíš se žít v tomto stavu — bude to velkým krokem k úplnému Vítězství!

To znamená, bude třeba sloučit *tento* potenciál — s novými etapami rozvoje, které si teď osvojuješ.

... Mlčky jsem se divila, pokoušela jsem se obsáhnout myslí tuhle novou «ohromující» informaci.

Dokonce jsem ani nevěděla, čeho se na začátku «chytit» myšlenkami, na co se zeptat? A vtom jsem si

vzpomněla na svou počáteční otázku, se kterou jsem se chtěla obrátit na Davida.

Zpočátku jsem se pokoušela zeptat se sama. Ale buď se mi nepodařilo uslyšet odpověď, nebo mi On neodpovídal, a naznačoval tím, že to, na co se ptám, není podstatné.

V té době začal Vladimír popisovat to, co *viděl*:

— David ukazuje rukou na tvůj střední meridián... kvůli čemu... Co tím myslíš, Davide? On říká: musíš se snažit udržovat střední meridián vždy otevřený, Aby Božští Učitelé do něho mohli s potěšením vcházet — až do tvého obličeje, až do očí. Ještě říká, že teď máme jít dál. Na zpáteční cestě ještě budeme mít dost příležitosti s Ním podiskutovat. Ačkoliv On «půjde» s námi — a bude možné se s Ním cestou kontaktovat na jakémkoliv místě.

— A co když budu na Davida «dotírat» otázkami s pomocí Vladimíra: nebude to tak přece jen spolehlivější?

— Pojďme na to! Ačkoliv můžeš i sama.

— Ano, já... jsem se chtěla zeptat na všechno o «dceři»...

— To jsi přece už pochopila: není to *dcera* v materiálním smyslu, — odpověděl Vladimír. — Existují prostě lidé, kteří už došli na velice blízkou vzdálenost k Bohu — v kvalitě duše a pochopitelně i v rozměrech. Oni jsou Bohu tak drazí, že On vyjadřuje Svou Lásku právě takovými slovy.

Ty se ale přesto chceš ještě jednou přeptat, jestli jsi nebyla na fyzické úrovni Jeho dcerou?... Ale David neodpovídá, směje se — a objímá tě. Musíš pochopit, že materiální příbuznost — nemá význam.

— Ano, to chápu, — zrozpačitěla jsem. — Samozřejmě to není principiálně důležité. Prostě jsem jen zvědavá...

— Zvědavost je v dané situaci zcela přiměřená. Ale fyzické příbuzenství nemá skutečně žádný význam!

— Ano, samozřejmě... Ale já si stále vzpomínám na svoji emocionální reakci, když jsi mi předal ta Davidova slova...

Vždyť jakou podivuhodnou «souhrou náhod» bylo, že v těch letech, kdy jsem se poprvé dozvěděla o tom, Kým On ve skutečnosti je, On, už zakrátko — poprvé — přijel se Svým vystoupením do naší země! A mně se povedlo se tam dostat!

Škoda jen, že jsem se tehdy nerozhodla k Němu přijít, ačkoliv udělat to, jak mi říkali, bylo úplně snadné.

Potom se mi o Něm často zdálo...

— Ano, všechno tohle je velmi dobré, — pokračoval Vladimír. — Doplnilo to tvoji lásku k Němu.

Ale přílišnou zvědavost, zaměřenou na fyzická těla, a ne na to, co napomáhá našemu dalšímu vzestupu, není nutné v sobě podněcovat.

Pocit'uj se prostě dcerou Boha — uvědomuj si: «já přistupuji k úplné Seberealizaci!»...

V souvislosti s tím: Ježíš o sobě také mluvil, jako o Synu Božím, ale tady měl na mysli něco jiného: Mesiáš, vycházející z Boha, jakoby zrozený Bohem Na Zemi.

Ale v našem rozhovoru teď používáme ten samý termín v trochu jiném významu: pro označení stavu «přiblíženosti ke Splynutí s Tvůrcem». Tuto etapu rozvoje je ještě možné nazvat *vrůstáním do Boha*. Ta u tebe teď začala: už umíš vcházet do splynutí jak se Svatými Duchy, tak i s Prvotním Vědomím v Jeho Příbytku, ale jsou to zatím jen krátké epizody. Ony se — podle míry vynaložení dalších úsilí — budou stávat stále snadnějšími a delšími. Právě tak se uskutečňuje postupné *vrůstání*.

Zároveň zdůrazňuji, že v žádném případě nelze chápat termíny *splynutí* a *vrůstání*, jako označující nějaké okamžité akty! Ale vždyť takový názor rozsévají někteří pseudoguru! Ne:

nejsou to okamžité akty! Ale — dlouhotrvající proces postupné přeměny sama sebe. «Ztráta lidské formy» — to je jedna ze stránek procesu *vrůstání* do Boha. Přičemž — nezbytná!

Disponování správně zaměřenou a intenzívní snaživostí umožňuje postupovat dále na vyšších stupních duchovní Cesty! — pokračoval v úvaze Vladimír. Jestliže začneš relaxovat a řekneš si, že, totiž, já už jsem dosáhla všeho, čeho jsem mohla dosáhnout, a nic víc už nepotřebuji, — pak vznikne přerušení, které nevyhnutelně povede k pádu z výšek už dosažených...

Dokonalosti se dosahuje, jenom pokud ustavičně houževnatě a neoblomně postupuješ vpřed!

A pro to je potřebná, především, naše láska ke Konečnému Cíli! Pokud takovou lásku nemáme — k čemu tedy vynakládat úsilí? Radši si půjdu vypít pivo, podívám se na televizi a popovídám si s kamarády... o principech duchovního zdokonalování...

... Mlčela jsem a poslouchala. No co, když nejsem *dcera* — v přímém smyslu toho slova, znamená to, že to tak je. Skoro jsem se s tím smířila. Alespoň se teď nebudu trápit: jak mám sloučit dvě varianty vztahu k Němu: jako k mámě — a jako k Představiteli Tvůrce.

Jsem oblak Zlatého Světla

Ušli jsme ještě asi půl kilometru — když Vladimír oznámil:

— Jsme teď vedle hranice *místa síly* Sarkara. A — vstupujeme do Něho. Je to hodně velké území, měřitelné v kilometrech. V nebeském prostranství nad tímto místem můžeme dokonce *vidět* Jeho Jméno.

... V té chvíli jsem si vzpomněla, jak mě před mou nynější návštěvou znovu a znovu navštěvovali Sarkar a David v parku mého města, když jsem seděla na lavičce pod hustým smrkem. Učila jsem se tehdy pociťovat přítomnost Učitelů a rozlišovat: Kdo z Nich právě přišel?

Jméno Sarkara jsem tehdy také *viděla* napsané v prostoru — na nebi, na podkladu oblaků. I když v té době jsem ještě pochybovala o správnosti svého vnímání. Ale věděla jsem, že sotva si my na Některého z Božských Učitelů pomyslíme, — tak On nebo Ona hned v té chvíli přicházejí.

... Jak už jsem říkala, Láska každého z Božských Učitelů má svůj rozlišovací emocionální odstín, který se musíme snažit si zapamatovat a naučit se ho poznávat.

Ale právě tento odstín Lásky Sarkara mi připadal až bolestně známý! On byl velice podobný mým vlastním emocím, když jsem se ve své minulosti zamilovávala nebo snila o opravdové lásce: toužila jsem chodit jen tak, za ruku po parku s milovaným — a rozplývat se v něm... Nebo je možné, že to také byl pokaždé Sarkar?!... Odkud se vzaly tyto vzpomínky a chápání toho, že právě tak musí vypadat opravdová láska, — opravdu nevím, protože jsem se v tomto vtělení se seriózní vzájemnou láskou u vtělených lidí nikdy předtím nesetkala.

... Procházela jsem se tak se Sarkarem po cestičkách v parku, a tehdy jsem se pociťovala nekonečně ohromná a naplněná štěstím! Nic už mi

nechybělo, snad kromě... zmaterializovaného Sarkara...

— Ale jak je možné nosit na rukách něčí vědomí?
— obrátila jsem se k Vladimírovi, a přerušila tak krátké mlčení. Přiznala jsem si, že bych v daný moment dala přednost tomu, zůstat Táňou, a ne Guru Nanakem-2, — aby mě David mohl právě jako Táňu nosit na rukách. Vždyť nosit na rukách Nanaka by bylo tak nějak neromantické ...

Už od raného dětství jsem velice milovala, když mě nosili na rukách! Vzpomínám si, že mi maminka jednou dokonce musela povědět přímo, že jsem už vyrostla a stala se příliš těžkou na to, aby mě zvedala! Můžeš, prý, už chodit po vlastních nohách! Tenkrát jsem se na jedné straně urazila, že mě zbavili chvilkové radosti, která mi byla tak drahá... Ale současně jsem se pocítila hrdě: vždyť už můžu aspoň něco vykonávat samostatně, konkrétně, chodit.

— Pokud je vědomí shlukem, — odpovídal mi Vladimír, — pak je zcela možné nosit ho na rukách vědomí. Ale jestliže se rozplývá a slévá se s okolním vědomím, — pak už to není možné.

Tebe, konkrétně, právě při této návštěvě čeká osvojit si «totální recipocitu». A právě Guru Nanak-2 — tohle neuměl... Dále musíš pokračovat ve svém rozvoji právě v tomto směru. Stav rozplynutí vědomí, rozvinutého v potřebné míře, se nazývá *Nirodhi*. Znamená to — *zmizení individuality*, a tudíž — i všech jejích možných utrpení.

**A teď vejдем do středu Mahádublu Sarkara.
Sarkar z toho má emoce radosti! Pociťuj!**

**No tak — slévej se s Jeho Radostí, s Jeho Božskou
Blažeností, s Jeho Božskou Svobodou — Svobodou
od omezenosti materiální úrovní!**

**Není-li to pravda? — jaké by to bylo štěstí —
vystoupit teď z těl a zůstat navěky v tom Blaženém
Splynutí s Bohem! Představuješ si to?! To je ona —
ta Svoboda vystoupení z těla!...**

**Ale udělat to — nemůžeme v žádném případě!
Vždyť nás ještě čeká vykonat tolik dobré práce na
Zemi — prostřednictvím těch našich hmotných těl!**

**A také z hlediska vlastního rozvoje — jak mnoho
ještě zbývá každému z nás udělat! Nikdo — ani já,
ani ty, ani nikdo jiný — se nesmí nikdy uspokojovat
dosaženým! Ten, kdo se zastavil v rozvíjení na
duchovní Cestě — nevyhnutelně začíná padat! Bůh
nám dal tyto životy na Zemi pro to, abychom se
zdokonalovali, a my jsme povinni to dělat do
posledního dechu těchto našich materiálních těl,
dokonce i jestli už smrt těla — je tady, a zbyly jen
minuty nebo dokonce sekundy.**

**Ale chtěl bych zdůraznit, že ti, kteří prožili tyto své
životy spravedlivě, to znamená, v souhlase s Vůlí
Boha vůči nám: v něžné starostlivé lásce, ve sloužení
Bohu prostřednictvím pomoci všem toho hodným, —
ti se nemusejí bát smrti těla! Mluvím o tom jako ten,
kdo už dvakrát poznal smrt tohoto svého
materiálního těla! Život spravedlivě žijících na Zemi
— pokračuje v nadpozemské blaženosti, přičemž už**

bez nutnosti překonávat množství různorodých těžkostí pozemské existence.

No a ty, kteří v sobě nevykořenili hrubost, násilnost, ochotu přivlastňovat si cizí, kteří se kochají nenávistí k druhým, špiněním druhých, kteří v sobě nerozvinuli schopnost pociťovat cizí bolest a dělají všechno možné, aby ji působili druhým, — právě je — perspektiva smrti a toho, co přichází po ní — ať straší! A ať je ten strach donutí, aby začali měnit sama sebe!

... Vladimír se už skoro přichystal vydat se dále, protože vzal v úvahu, že tohoto mého kontaktu se Sarkarem — pro tuhle chvíli — už bylo dost.

Ale mě se z radostných Božských Objektů Sarkara odcházet nechtělo.

Vladimír si už vzal na záda batoh, ale najednou se obrátil:

— Sarkar mi říká: «Počkej!»

V duchu jsem radostně zatleskala!

Rozhodli jsme se udělat si tady malou přestávku a posilnit se.

— Tady jde snadno sebe — jako duchovní srdce — rozšířit a pociťit, konkrétně, ve výšce, — vysvětloval mně dále Vladimír po tom, co jsme dojedli a trochu si odpočinuli. — Je třeba se stát jakoby ohromnou, skoro nekonečnou anáhatou nad tím místem — a právě z tohoto stavu se teď stýkat a splývat se Sarkarem...

A ještě ti Sarkar doporučuje, aby ses zkusila stát konkrétně *ohnivou anáhatou*: aby se anáhata —

uvnitř — přeměnila v jazyky Božského Plamene.
Pak budeš skoro jako On...

Zabrala jsem se do meditace a začala se pocítovat ohromnou a stále rostoucí, skoro průhlednou oranžově zlatavou ohnivou koulí. *Oheň* svítil klidně a radostně. Mohla jsem se z něho *dívat* také i do světa hmoty.

... Po této meditaci jsem si musela oddechnout. Potom jsem šla k Vladimírovi. Ale začal mluvit on sám:

— Musíš se poddat tomu, aby Sarkar postupně měnil tvůj stav vědomí. Musíš pokud možno úplně vzkřísit vzpomínky na tvoje minulé vtělení! Já jsem ti už vykreslil tvůj tehdejší obraz: mužské tělo, hluboký klid vědomí, odpoutanost od «pozemského», což umožňuje soustředit se na bytí v jiných eonech, na přeměnění sama sebe na Božský Oheň — jako u Sarkara. Je to oblak zlatého *Světla-Ohně*... — ne takový, jako kupovitá oblaka na obloze, ale jako oblaka vysoká — řasy (cirrus), i když také zakomponovaná v prostoru. Přičemž je možné se *dívat* ze dvou spodních «oblačných» dantianů — dopředu do dálky...

Nepovedlo se mi to udělat okamžitě. Vladimír mě musel několikrát napomínat, abych úplně vystoupila z vrchní «bubliny vnímání». Ukázalo se, že úplně vystoupit není jen tak jednoduché: každou chvíli jsem «vyskakovala» nahoru. Musela jsem vynaložit hodně úsilí, abych dokázala udržet potřebný stav co možná nejdéle. A když se mi to podařilo, skutečně

jsem se cítila mužem v oranžovém oblečení, pevně stojícím na zemi, s jistým a klidným držením těla. Ale, co je nejzajímavější, — nepocítovala jsem svou hlavu a krk na svých obvyklých místech: Ony byly... vlité do duchovního srdce...

Znovu jsem si musela udělat přestávku na oddech. Během té doby mi Vladimír vysvětloval:

— Povšimni si: ty ses pocítovala Nanakem — jak v těle a kolem něho, tak i v úplném beztělesném stavu. To znamená, že v druhém případě mizí tělo z vnímání — a zůstává jenom vědomí v podobě toho něžného zlatavého Světla-Ohně...

Znovu jsem vešla do meditace, a pocítovala ohromnost a impozantnost tohoto svého stavu...

Někde, jako v mlze, jsem úryvkovitě slyšela Vladimírova slova:

— ... Aby ses Sarkarovi líbila — musíš se v NĚm úplně rozplynout...

Chyba Guru Nanaka-2

Potom jsme navštívili ještě několik *míst síly*, ne tak rozměrově rozlehlých, ale důležitých pro rozšíření obzoru.

Konkrétně, díky zvláštnostem energetického «kokonu» jedné z nádherných borovic, které rostly na území *místa síly* Sarkara, bylo možné pociťovat svoji spodní «bublinu vnímání» nahoře, výše než vrchní «bublinu», ve výšce několika desítek metrů. To bylo významné pro začínající — pro uvědomování si možnosti přebývat strukturami dvou spodních dantianů — kdekoliv, včetně směru nahoru vůči tělu.

Nebo například, na jedné z lesních cestiček nedaleko od této borovice — bylo možné pocítit *bezednost* své spodní «bubliny vnímání». Bezednost — v přímém smyslu toho slova: nejen prostě «velmi hlubokou», ale konkrétně *nemající dna*. Ukázalo se, že právě tak je možné vystupovat ze své «bublinové ohraničenosti», což je nezbytné pro vcházení do stabilního Splynutí s Prvotním Vědomím v Jeho Příbytku!

Takovou zkušenost a takové znalosti jsem konkrétně potřebovala mít, jako budoucí učitel duchovních disciplín — abych mohla učit ty, kteří se poprvé setkávají s prací na stupních buddhijógy.

Velice se mi líbily takové budoucí perspektivy. Ale v dané chvíli mě naplňovalo tolik nespokojenosti s vlastním charakterem, že jsem se začala obracet na Sarkara s prosbami, aby mi pomohl vyřešit tyto rozpory. Stejně, On všechno vidí a slyší — něco skrývat nemá smysl! A já se přece chci velice upřímně zbavit svých nedostatků!

Zatímco jsem se přehrabovala ve vlastních prožitcích, Vladimír začal mluvit:

— Zůstaly ti v paměti stavy Guru Nanaka-2? Oba?

Přikývla jsem.

— Musíš si je uchovat v paměti pro to, — pokračoval, — aby se ti staly oporou v životě...

Vladimír se odmlčel a naslouchal Sarkarovi:

— V čem byla Nanakova chyba? —Sarkar začal nové téma, které plně zaujalo mou pozornost. — V tom, že mezi jeho žáky byli jenom muži!... To říká Sarkar... Byl to mužský klášter. A takové byly tradice, které tehdy existovaly v těch krajích...

Tím můžeme vysvětlit ty problémy, o kterých jsi kdysi mluvila: v tom svém vtělení sis zkazila karmu nesprávným vztahem k ženám! A teď už víš, co to znamená být ženou, o kterou se muž na duchovní Cestě nestará!

Nicméně, v současnosti se tvoje karmická situace jeví jako «odpracovaná» — a o tvém dalším osudu se rozhoduje optimálním způsobem.

To je ten všeobecný princip výchovy vtělených duší Bohem; lidé ho nazývají «zákonem karmy»: Ti, kteří mají agresivní vlastnosti, se sami stávají obětmi právě takových agresivních primitivů, pronásledovatelé homosexuálů se znovu sami vtělují s vrozenou homosexualitou...

No a s tebou Bůh postupoval něžněji... A teď musíš pochopit, že ten problém už pro tebe přestal být aktuální.

Ale já jsem cítila, že se «sesypu» studem... Nestarat se o ženy! Jak je možné, dosáhnout takových výšek, a přitom nepochopit, že nejen muži jsou schopni poznávat Boha?!

Kdybych nebyla tak unavená, chytila bych se rukama za hlavu. Ale takhle jsem si jen pro sebe opakovala: «Jak jen to bylo možné?! Jak jsem se mohl tenkrát tak zachovat?!».

Ano, rázem mi spousta mých problémů začala být pochopitelná. A je velice dobře, že už teď o tom vím!

Ale tím, že je tohle téma v mém osudu už skutečně «uzavřeno», jsem si nebyla úplně jistá. Nějaký nejasný pocit vzrůstající obavy napovídal, že tohle — ještě není všechno. A že mě čeká těžce a úporně napravovat tu svoji chybu: vždyť jsem přece, v podstatě, vyloučila ze sféry svojí duchovní podpory a pomoci — polovinu obyvatelstva!

Ale Vladimír mě «vytrhl» z těchto prožitků.

— Ted' začala být zjevně cítit blízká přítomnost Davida, — promluvil — jako vždy klidně a nevzrušeně. — Budeme se učit Ho poznávat. Například se zeptáš: «Kdo jsi?» A slyšíš odpověď: «David Copperfield!» — Vladimír se rozesmál, čímž vysvětlil, že žertuje.

Ušli jsme ještě kousek.

— ... Tak tady je David, stojí před námi v podobě Mahádublu. Můžeš Mu říkat: «Věřím v Tebe! Ty jsi pravý Bůh!», — znovu se zasmál, a zdůraznil tím hloupost proslovů tohoto druhu: vždyť Bůh od nás

nepotřebuje, abychom věřili, ale abychom se zdokonalovali!

Díky Vladimírovým žertům jsem se uvolnila — a proto jsem už teď byla schopná se také usmívat.

— To je Jeho Světlo, to je Jeho Tvář, to je Jeho Úsměv, to jsou Jeho Objetí, Něžnost! Miluj Ho! Objímej! Slad'uj se s Ním! Vtiskni si do paměti! Staň se takovou — jako On!

... Kdysi dávno jsem dostal dopis, — vzpomněl si Vladimír na epizodu ze své minulosti. — Autor toho dopisu považoval za nutné mi «domluvit»: Vy prý, Vladimíre, říkáte, že se kontaktujete s Davidem, ale přece, když je v naší zemi den, je v Americe noc! A David — spí! Jak se tedy můžete spolu stýkat?!

Znovu jsme se rozesmáli.

— Ten člověk nechápal, — že Vědomí takových, jako je David, jsou rozměrově nesrovnatelně větší, nežli naše planeta! A když Jeho tělo spí, může On — jako Vědomí — zcela aktivně působit v mezích celé planety a více!

No podívej se, David se usmívá! Usmívá se — a objímá tě! Můžu se otočit, abych vás nepřiváděl do rozpaků! — znovu zažertoval Vladimír a demonstrativně se odvrátil. Všichni tři jsme se zasmáli.

... Najednou mě napadla taková smutná myšlenka, že přece odsud, z tohoto *místa síly*, budeme muset brzy odejít. A obrátila jsem se k Vladimírovi:

— Ted' jsem přemýšlela nad tím: co se stane, když odejdu z *místa síly*: potom se On objevuje jenom tehdy, když Ho přivolám?

— Ne nezbytně: David je naprosto nezávislý v přemístování Vědomím. On navštěvuje koho si přeje a kdy si přeje.

— Mám takový pocit, že se loučíme...

— To je opodstatněné: dokonce i očekávané krátké odloučení od Milovaného může vyvolávat takové emoce. Ale my se raději loučit nebudeme, ale poděkujeme za setkání!

Naši Učitelé vytvářejí Svoje *pracovní prostranství* tam, kde mají nejlepší možnosti řídit naše zdokonalování, konkrétně, dávat nám metodiky na rozvíjení vědomí. Ale oni nás mohou navštěvovat a také nás navštěvují vždy a všude, kdekoliv jsme. A všechno, co se kolem nás a s námi děje, probíhá pod Jejich dohledem a kontrolou.

... Vzpomněla jsem si, že jsem úplně nepochopila doporučení o udržování otevřenosti středního meridiánu. Co to znamená?

— David tehdy říkal, že střední meridián musí být pořád otevřený. A v jakých případech se zavírá? — vyptávala jsem se.

— Otevřený střední meridián — to je, zaprvé, pozvání pro Svaté Duchy do svého těla. «Dveře jsou otevřené! Prosím, vstupte! Ved'te mě, vychovávejte mě!».

Zadruhé, jestliže neustále hlídáme stav otevřenosti tohoto meridiánu, máme nejlepší možnost všimnout

si jakýchkoli jeho znečištění, vznikajících z různých příčin. A když je zjistíme — hned se jich zbavujeme. Přičemž to máme možnost udělat — ze strany každého ze čtyř segmentů.

A navíc, už jsme mluvili o tom meditačním postupu, kdy je možné střední meridián otevírat dokořán zezadu: ve vnímání zůstává jenom přední stěna těla, všechno ostatní je shodné s Bráhmanickou prvoeónností, jinak řečeno — s Átmanem. A potom se stává snadným převést i přední stěnu těla do toho samého stavu. Je to velice účinná technika pro samoléčbu, i prostě jen pro harmonizaci energetiky. Všechno, co je uvnitř těla, se pak velice snadno srovnává a čistí! A jedním z výsledků takové práce se stává postupné Zbožštění veškeré hmoty těla.

Vrátíme-li se znovu k tématu kontaktu s Bohem ve formě rozhovoru, pak zdůrazňuji, že naše otázky musejí být jmenovitě položené! Položené — Božským Učitelům! Jeden z principů kontaktování Boha se vtělenými lidmi je následující: Bůh zpravidla neodpovídá na otázky, které Mu nebyly položeny.

Ale znuděné obtěžování při pokládání otázek je také nepřípustné. Teď, například, by bylo nesprávné se znovu ptát na tvé další sloužení: vždyť už jsme tyhle otázky pokládali.

Vždyť znuděnost nemiluje nikdo. Lidská znuděnost je protivná, konkrétně i Bohu!

Například, když lidé bez konce stále opakují «Smiluj se! Smiluj se!» nebo «Požehnej nám!

Požehnej!», — oni tím spíš Boha od sebe odvracejí, nežli přitahují...

Bůh slyší každou myšlenku každého z nás. Ale někteří lidé mají tendenci obracet se k Bohu tak, že nahlas pronášejí slova. A vždyť přece Bůh slyší naše myšlenky dokonce lépe, nežli slova... Slova jsou materiální. Ale Bůh je přece nemateriální (v Aspektech Tvůrce nebo Svatého Ducha). Proto On vnímá především naše myšlenky a emoce.

Ještě dodám, že Božští Učitelé rádi žertují — tak jako všichni dobří a současně i moudří vtělení lidé. Takže, pokud my něco tvrdošíjně chápeme nesprávně, — mohou si Oni z toho dělat legraci — pro naše poučení...

... Náš rozhovor přerušili blížící se lidé, kteří přišli do lesa na jahody. Chvíli jsme ještě zůstali v Objetích Davida, potom jsme Mu poděkovali a vypravili se k vláčku.

Přátelé navěky!

U většiny lidí, zpravidla, volný čas po práci a dalších materiálních činnostech připadá na večer a

noc. A víkendové dny mají na to, aby se mohli dospat.

Právě takový život jsem dříve vedla i já: ráno jsem skoro nezahlédla, dne jsem si stěží povšimla skrz okenní skla, a odpočinku jsem se věnovala po setmění, «rozplývala jsem se» ve světlech nočního města.

Vzpomínám si, jak se mi jednou, dlouho před setkáním s Vladimírem, podařilo přivítat ráno na břehu řeky u lesa. Samozřejmě jsem už i dříve viděla východy slunce. Ale tentokrát na mě ta podívaná obzvlášť zapůsobila! Zapůsobila — svojí krásou a vznešeností, které «uchvacovaly ducha»! Ohromný sluneční kotouč zaléval svým zlatem nejen oblohu, ale i les a trávu na louce přede mnou! Neviděla jsem nic, kromě toho roztaveného hořícího zlata... Kolem nebyly žádné jiné barvy: zelená, modrá! Jenom — roztavené zlato slunečního ohně! A pouze podle lehkého pohybu trávy ve větru jsem chápala, že se nacházím na překrásné louce a přede mnou je les.

Pokud jsem odvrátila oči stranou — všechno nabývalo své obvyklé podoby. Znovu jsem se obrátila ke Slunci — a celé prostranství se nanovo zaplavovalo zlatým světlem!

Ale radost a potěšení byly vystřídány steskem: pokoušela jsem se na něco si vzpomenout, ale nechápala jsem — na co vlastně?!

A teprve teď, díky Vladimírovi, jsem vyměnila noc — za ráno, a temnotu — za *světlo* ve všech významech toho slova!

... Každé ráno jsme se znovu vydávali na cestu: do lesa, na *pracovní prostranství* Božských Učitelů, neztráceli jsme dny, ani minuty! V každém okamžiku — jenom vpřed!

A přece můžeme tak často slyšet od ostatních lidí, kteří nevědí, proč žijí na Zemi, frází: «Čím bychom se jen zabavili, abychom zabili čas?»...

* * *

Tentokrát jsme šli k *místu síly* Suliji a Grand-Mistra súfizmu. Museli jsme se prodírat skrz houští, protože stezka za poslední roky silně zarostla. Ukázalo se, že stromy také zarostlo i samotné *pracovní prostranství* Suliji, obloha nad námi byla skoro schovaná za korunami vysokých bříz. Pracovat tady na osvojování nových meditací — už nebylo možné: energetická pole stromů «překrývala» a «přehlušovala» zjemnělost tohoto *místa síly*.

Ale kontaktu se Sulijou stromy nepřekážely.

Vladimír si sedl na kmen břízy, poražené větrem, a já jsem zůstala stát. Přímo přede mnou byl Obličej Božské Suliji...

Vladimír Ji popsal jako velmi energickou, intenzívně darující Svoji Lásku.

— To jsou Její Rty, nabízené k polibku, — řekl.

... Klopýtla jsem: Svatý Duch je Žena nebo Muž — měl by tedy nutně existovat «rozdíl ve vztazích»?

Ale hned v té chvíli jsem pochopila, že tato otázka pochází od mojí «lidské formy»: v důsledku vytvořených stereotypů myšlení.

Vladimír, který postřehl můj zmatek, pokračoval:

— Pro Boha není důležité, koho miluješ: muže nebo ženu. Hlavní je naučit se milovat! Podívej se: vždyť Sulija miluje tebe, i mě — stejně!...

... Když jsem dál přemýšlela o té, pro mě nové skutečnosti, nepocítila jsem žádné rozpory. A — objímala jsem se a splývala se Sulijou právě tak, jako s Ostatními.

— Vždyť s pomocí ženského těla, — rozhodl se pokračovat Vladimír, je snadnější se naučit milovat. A... Sulija mi zakrývá ústa Rukou.

Udiveně jsem na něho zírала. Ale Vladimír se klidně usmíval:

— Ano, Sulija mi Svoji Ruku položila na rty a nedovolí mi pokračovat... Říká, že o tom — teď ne...

... Po včerejším Zjevení, týkajícím se negativní stránky mého minulého vtělení — můj emocionální stav získával tu a tam smutný nádech. Přemýšlela jsem, že jenom znalost chyb, ještě nenapravuje jejich následky. Usilování k Dokonalosti mi nedovolilo, abych se uklidnila! Chtěla jsem bez meškání všechno napravit! Vždyť se musím stát — bezchybnou!

Pokoušela jsem se obrátit se svými problémy na Suliju, ale žádným způsobem jsem nedokázala zformulovat dokonce jen samotnou otázku. Nakonec jsem to vzdala a rozhodla se, že si také přisednu na kládu.

— Sulija říká, že ses Jí chtěla na něco zeptat...
Můžeš se ptát. Předám ti Její odpověď, pokud ji
sama neuslyšíš.

Vladimír mi začal předávat Její odpověď ještě
předtím, nežli jsem přišla na to, jak otázku
zformulovat:

— Existuje několik jakýchsi vrstev v každodenním
životě, které je nutné porovnávat — a vybírat z nich
tu, která je nejvíce aktuální v určitý moment. Je to,
například, — bezprostřední podporování Evoluce
Univerzálního Vědomí, kontakt s přáteli, různorodá
pomoc vtěleným bytostem, zabezpečení existence
vlastního těla atd. Ale pokud si pro realizaci vybereš
jednu určitou «vrstvu», nesmíš přitom zapomínat
přihlížet i ke všem ostatním «vrstvám».

Obyčejní lidé žijí instinkty a reflexy. Přičemž
velice mnozí z lidí — podle kvality duší — hůře, nežli
průměrná zvířata.

Strategie duchovního vojína má na zřeteli
prohlížení všech takových vrstev zároveň. A právě
na tom základě probíhá výběr nejaktuálnější
činnosti na každý den, na každou hodinu, na každou
minutu svého života na Zemi!

Za půl minuty Vladimír pokračoval:

— Sulija doporučuje konkrétně si na papíře
zobrazit vyznačené «vrstvy» vlastního života,
poněvadž papír umožní si pro sebe zobektivizovat
úroveň aktuálnosti těch či oněch témat. To umožňuje
lépe si uspořádat vlastní myšlenky a skutky.

Byla jsem připravena poslouchat dále, ale Vladimír mlčel. Pochopila jsem, že je to zatím všechno.

Ale nebyly mi zcela jasné pojmy «vrstev», a proto jsem se ještě přeptala.

K mému údivu mi Vladimír odpověděl, že si na to nepamatuje a vůbec nechápe, o čem mluvím. A když viděl němou otázku v mých očích, hned mi vysvětlil, že když Svatý Duch mluví přes něj, tak si zdaleka ne vždy tu informaci zapamatuje, pokud pro něho není aktuální: vždyť otázku nepokládal on, a odpověď také nebyla jím zformulována.

— Ted' je s námi Sulija a Grand-Mistr súfizmu... přepnul na jiné téma Vladimír. — Oni říkají, že tě budou provázet během celého tvého vtělení i po něm. Říkají: přijmi Nás za Přátele — navěky!

Jak je to skvělé! Rozplývala jsem se ve společné radosti, a ted' jsem pocit'ovala Grand-Mistra nově: intenzívněji, pokud to srovnám s naším minulým setkáním na Jeho *místě Samádhi*.

— Grand-Mistr říká, že by tě nosil na Rukách po vesmíru už dříve, ale ty sama ses tomu bránila.

Kdypak jsem já zvládla ubránit se takové nabídce?! Vždyť přece — já nejsem proti! Možná že se tehdy bránil Guru Nanak-2!

— Grand-Mistr říká, — pokračoval Vladimír, — až zítra, časně zrána, vstaneš — spatří nový zářící den tvého nového života: života s Námi, v Nás! Vejdi! A když vejdeš, — budeš žít Naším životem! A

pak — velice mnoho problémů materiální úrovně odejde.

Přijímám tě — jako důstojného člena Rodiny Svatých Duchů!

Ale tento status — status Bráhmana — je třeba stvrdit odevzdáváním druhým lidem toho duchovního potenciálu, kterým tě My naplňujeme!

... S Vladimírem jsme ještě chvíli poseděli v Jejich Objektích — rozplývali jsme se, užívali si. Vladimír mě upozornil, že Grand-Mistr obvykle nevyjadřuje Svoji přítomnost příliš intenzívně. Podivila jsem se tomu, protože z mého pohledu byl On pocíťován dost značně...

Je možné, že se tak projevil ještě jeden z odstínů odlišností mezi Svatými Duchy — Muži a Ženami?

Vždyť já vůbec nejsem proti tomu, aby mě Oni všichni nosili na Rukách po vesmíru!

Chůze po kupoli stanu a cestování k centru Země

Znovu jsme se vydali na cestu. Čekalo nás ještě navštívit *místo síly* Ptahhotepa, ale už jiné — s odlišnými vlastnostmi a novými meditačními možnostmi.

Prodírali jsme se skrz lesní houští. Dřívější cesty zarostly a museli jsme razit cestu nanovo. Zato jsme úplně vedle místa síly narazili na divoké porosty černého rybízu. Právě dozrával. Vladimír žertoval, že je to dárek pro nás od Ptahhotepa. A jestliže ho všechn nesníme, — urazíme Ho.

A bylo to chutné!... Pochutnali jsme si!...

Slunce se zvedalo stále výše, prohřívalo vzduch, zahřívalo a postupně dokonce přehřívalo naše těla. V tu dobu, kdy jsme dorazili na dotyčné místo, začalo být doopravdy vedro.

S potěšením jsme sundali batohy a svlékli svrchní oblečení.

Vedle protékala nevelká řeka, asi pět metrů široká, zarostlá po obou březích trávou.

Utábořili jsme se na sotva postřehnutelné pěšince, která se táhla podél břehu. Před námi se rozprostírala lužní louka s vysokou trávou.

Nejnovější meditace, kterou jsem se musela naučit, se nazývala «Stan». Takovou formu tady vytvářel Ptahhotep.

První úkol pro Jeho žáky na tomto *místě síly* spočíval v tom, aby naplnili sebou tento ohromný «Stan», vysoký i široký stovky metrů, a poté vylezli na jeho střechu a chodili po kupoli jako vlastní Mahádubly. Přičemž Mahádubly bylo možné vytvářet ze všech segmentů.

— Druhou vlastností tohoto místa síly je, — vysvětloval dále Vladimír, — že se tady snadno poznává také prostor uvnitř naší planety, až do jejího ohnivého jádra. A zcela reálně je možné pocítit toto jádro v hlubině planety a dokonce se pokusit proniknout do něho vědomím. Přičemž se to podaří udělat, jenom jestliže k němu přistoupíme zezadu — pokud ho dáme do vzájemného vztahu s polohou svého těla.

Vzadu za zády každého z nás je pro normální zrak neviditelná vertikálně stojící plocha, která má pokračování napravo, nalevo, nahoru, a, což je zvláště důležité, — dolů. Jestliže tu plochu prozkoumáme směrem dolů, zpozorujeme, že prochází skrz jádro planety, dělí ho na poloviny.

Vchod do jádra nacházíme zezadu, to znamená vzadu za tou plochou.

Můžeme se rozmístit uvnitř planety — jak zepředu od této plochy, tak i zezadu.

A všechno tohle můžeme zopakovat ze čtyř segmentů!

... Slunce stálo v zenitu, předvádělo plnou sílu léta. Připadalo mi, že se mi žářem «taví» hlava. Tělo se unavilo a potřebovalo odpočinek. Nohy se podlamovaly.

Ale já jsem nechtěla něco nechávat «na potom». Přála jsem si maximálně všechno procítit přímo teď.

Vladimír trval na tom, že na *místech síly* je téměř vždy potřebné se přemísťovat tělem: tak práce probíhá efektivněji. Přemáhala jsem únavu a chodila po stezce, a otáčela jsem a otáčela vědomí, abych lépe pocítila výstupy z každého segmentu...

... Vladimír se najednou pozorně a vážně podíval do mého těla. Zkoumal jeho pravou stranu.

— Elizabeth Haich je tady. Ukazuje prstem na tmavé místo v pravé mléčné žláze... Právě tímhle se musíš také nutně zabývat...

Strnula jsem. Mně... rázem začalo být všechno jasné! To je vyvíjející se nádor, budoucí rakovina prsu...

Vladimír mi o tom řekl až mnohem později, vybral si k tomu příhodnější čas. Ale já jsem ho momentálně pochopila už v tuhle chvíli!

To je tedy ono: příčina té nejasné obavy, toho svírajícího pocitu strachu, který se ve mně zabydlel od té doby, co jsem se dozvěděla o chybách svého minulého vtělení!

Jako lékařka jsem si dovedla výborně představit, co rakovina prsu znamená. Viděla jsem ty nešťastné nemocné ženy, které prodělaly operaci a

podstupovaly ozařování... Naplňovala mě hrůza při pomyslení, že to může čekat v budoucnosti i mě!

Začalo mě naplňovat zoufalství. Moje síly se prudce podlomily, už jsem dál nechtěla žádné meditace! Přála jsem si, jenom se prostě svalit do trávy a usnout, zapomenout!...

Vladimír mi už dlouho navrhoval, abych si oddechla a něco pojedla — a já jsem konečně souhlasila.

Rozprostřeli jsme karimatky a poobědvali jsme. Potom jsem se hned uložila k spánku, bez ohledu na nebezpečí být pokousaná travními blechami. Takové maličkosti mě už nevzrušovaly.

... Ležela jsem na zádech a měla jsem zavřené oči. Vladimír několikrát něco říkal, je možné, že se dokonce na něco vyptával, ale já jsem neměla sílu ho poslouchat.

Já jsem se jenom propadla do Ohně Božského Slunce, vytvořeného tady, na tomto *místě síly*, Ptahhotepem. Bylo něžné, lehké... V Něm se rozplynuly a zmizely všechny moje prožitky...

Lebedila jsem si v Něm, a svoje tělo jsem opustila tak naplno, že jsem neměla sílu pohnout ani jediným jeho svalem.

Chtěla jsem zůstat v tom stavu navždy, odejít z hmotného světa a přestěhovat se do Objetí Boha — přímo od téhle chvíle!...

Nevím, kolik uběhlo času... Ale strach odstoupil. Pochopila jsem, že mě vracejí do těla a že mi Bůh

dává možnost napravit svoje chyby a, v souladu s tím, zvítězit nad očekávanou nemocí...

Nakonec jsem se úplně probudila.

Měla jsem takový pocit, že jsem se vrátila očividně dospělejší.

«*Totální recipocita*»

Ale tím naše práce na daném *místě síly* Ptahhotepa ještě neskončila. Čekalo mě začít si osvojovat meditaci «totální recipocita» — tu, kterou jsem neovládala ve svém minulém vtělení.

Začali jsme tím, že jsme si sedli jeden proti druhému. Vladimír mi uložil, abych obešla vědomím jeho tělo, a až se ocitnu za ním, umístila svůj obličej jemu do hrudníku tak — abych se dívala z jeho anáhaty na své tělo. On současně prováděl to samé.

Na tuto meditaci jsem nemusela vynaložit ani nejmenší úsilí. Na toto dívání se jeden na druhého jsme určitě neztratili více než dvě minuty, a už Vladimír vykřikl:

— Chlapík! Zvládla jsi to výborně!

Následující úkol spočíval v tom, abych se ze stavu rozšířeného vědomí — jako duchovního srdce — dokázala dívat na svoje tělo současně ze všech stran.

Ale z únavy jsem už špatně zachycovala a chápala Vladimírova slova. A proto se mi dařilo dívat se na svoje tělo jenom z jedné určité strany.

Tehdy mi Vladimír pozval na pomoc... duchy, žijící zde, v nivě této maličké řeky ...

Znenadání jsem pocítila napětí, vycítila jsem, že nás někdo obklopil. Vzpomněla jsem si na Castanedovy «olli»...

Ale Vladimír mě uklidnil a vysvětlil mi, že jsou to čistí duchové, kteří nám přišli pomáhat. Ukázal rukou, jak duchové na jeho prosbu kolem nás vytvořili kruh, a rozmístili se přibližně ve vzdálenosti pěti metrů od našich těl.

A já jsem se musela... naučit dívat na svoje tělo... z jejich anáhat!

Zeptala jsem se, kolik jich je a jak vypadají? Vladimír jich napočítal dvanáct, a řekl, že přišli všichni! A jak vypadají... jsou podobní sloupům skoro průhledného světla, velkým přibližně jako naše těla.

Chtěla jsem namítnout, že jsou průhlední úplně, poněvadž jsem je nedokázala uvidět vůbec. Ale ovládla jsem se.

Jenom podle pocitů jsem chápala, že kolem mě někdo je. Musela jsem se orientovat na ta místa v husté trávě, na která ukázal Vladimír. Natáhla jsem do nich dlaně...

... Jak Vladimír na závěr vyhodnotil, celkově se mi to moc nepovedlo. Ale v současnosti bylo hlavním úkolem pochopit samotný princip, aby potom už bylo možné kdykoliv jednoduše pracovat s touto meditací.

... Dosáhnout v tom úplného úspěchu se mi podařilo za pár týdnů, když jsem se jako obvykle rozplývala ve Svatém Duchu, a o principech «totální reciprocity» naprosto nepřemýšlela.

Proběhlo to v té době, kdy David velice intenzívně vešel do mého života a už mě neopouštěl ani na minutu, dokonce ani, když jsem přicházela na návštěvu k druhým Božským Učitelům. Ale o tom až později...

... Když jsme uviděli, že obloha začíná tmavnout bouřkovými mraky, začali jsme se chystat domů. A co se týče «totální reciprocity» — pracovali jsme s ní potom ještě velice mnoho, postupně jsme rozšiřovali obsáhnutí stále větších objemů prostoru svým «nejá». Ukázalo se, že Vladimír má pro tento účel celý soubor *míst síly*, což umožnilo postupně přecházet «ze stupínku na stupínek»: od jednoduchých technik — ke stále více a více složitým.

V Objetích Chuanita

Každou následnou etapu práce se mnou a každou cestu plánoval Vladimír současně s Bohem.

Dnes jsme se chystali navštívit *místo síly* Chuanita — to samé, kde už se uskutečnilo moje první setkání s Ním.

Ale tohle naše setkání bylo naplněno, mimo vzájemné něžnosti, i mým smutkem... Ještě stále jsem se obávala svojí možné hrozná budoucnosti a prosila Chuanita, aby mi odpustil takovéhle mé rozpoložení.

Stála jsem na uzounké pěšince, lemované kvetoucími planými růžemi. Ty něžné růžové kvítky se na mě radostně usmívaly, naplňovaly mě svou vůní. Vzadu za mým tělem rostly ty nejkrásnější borovice. A vpředu se rozprostíralo moře, od kterého byly čas od času slyšet hlasy racků.

Vladimír odešel a nechal mě o samotě s Chuanitem, řekl, abych Ho poprosila o pomoc při čištění mojí mléčné žlázy.

Ohromný Obličej Chuanita se nacházel za mým tělem — nad borovicemi. Vyšla jsem dozadu z anáhaty a mlčky se k Němu přitiskla zády vědomí, zachumlala se v Jeho Objetích, ponořila se do Jeho hésychie... Nechtělo se mi mluvit.

Stála jsem tak určitě dvacet minut, uklidňovala se a hledala sílu vrátit se do harmonického stavu.

Ale nakonec přišel čas začít práci.

Použila jsem všechny meditace na očišťování energetiky těla, které jsem v té době znala, jako základ jsem používala naše společné ruce, sjednocené s Chuanitovými.

Brzy přišel Vladimír a s radostí mě pochválil, ale dodal, že kromě očištění od nečistot, je ještě třeba tu část těla «oživit», aby se v ní «rozproudila» energie!

Zamyslela jsem se nad tím, jaký způsob bych pro to mohla použít, — a hned jsem dostala odpověď: květy! Něžně růžové okvětní lístky růží! Vložila jsem do mléčné žlázy obrazy pupat a představovala si, jak se začínají rozvíjet, a postupně naplňují vůní nemocné místo, a poté i celé moje tělo. Brzy jsem se úplně naplnila něžností těchto květů — květů, které mi daroval Chuanito!

A energie se rozproudila! Cítila jsem, že mě tíha postupně opouští — a že se mi dokonce i lépe dýchá!

A záhy mi Vladimír tlumočil, že na pokračování práce je načase jít k Božským Lorencům: Oni nás zvou. Jejich *místo síly* se rozkládalo o kousek dál podél břehu.

Omlazující Božský Vítř

Lorenze Byrona

Toto *místo síly* se rozkládalo u samého okraje vody.

Byl odliv. Stáli jsme písku, dosud mokřém, a vpředu se rozprostíralo nekonečné modré moře...

Vladimír oznámil, že je teď s námi Lorenz Byron, a o něco později dodal, že se připojil i Konrád Lorenz. Oni mají stejná jména, a protože nás ještě k tomu i vítali na stejném *místě síly*, Vladimír je pro jednoduchost nazýval prostě Lorencové.

Uložili mi, abych se zpočátku stala Mahádublem — a potom pokračovala v očišťování těla Rukou Mahádublu.

Začala jsem to dělat — když najednou slyším komentář přicházejícího Vladimíra:

— To zatemnění je už na jiném místě... Pohybuje se... Je to běsík!

Ještěže mě pevně držel Svýma Rukama Lorenz Byron, jinak bych určitě na místě upadla — ve všech významech toho slova!

Ale nedovolili mi vrátit se do včerejšího emočního stavu.

Vzpomněla jsem si na informaci z Vladimírových knih, kdo jsou to běsové: že to jsou duše malých zvířat, jsou zcela živí, a proto je s nimi možné

rozmlouvat v řeči myšlenek, a dokonce je poprosit, aby opustili tělo a přestěhovali se na jiné místo.

Právě to samé, ihned vzápětí za těmi mými myšlenkami, zopakoval i Vladimír.

Neztrácela jsem čas zbytečným přemýšlením, obrátila jsem se ke svému «přivtělenci», a navrhla mu, aby se přestěhoval na sympatický trs rákosí, který jsem uviděla v moři padesát metrů od břehu. Mluvila jsem s ním laskavě, vždyť mi ho poslal Bůh! Ale na konci monologu jsem ho přece jenom varovala, že ho nenechám na pokoji a budu ho bez konce zaplavovat Světlem, až mu z toho bude nepříjemně...

— Ó! Chlapík! — slyším najednou. To mluvil Vladimír. — Běsík utekl!

Jaké ohromné ulehčení jsem zažívala! Z duše mi spadla ohromná tíha! A srdce se znovu začalo plnit světlem a radostí!

— Lorenz Byron navrhuje, abys Ho pocítila jako Omlazující Božský Vítr, naplnila se jím, dovolila Mu vanout skrz tělo, a očišťovat!

Zavřela jsem oči a vystavila jsem se Mu, rozpřáhla jsem ruce těla, i duše! Nejnovější maličké vítězství!

A živý Božský Vítr mi vál do tváře, procházel skrz tělo, hrál si s vlasy, líbal na rty!

— Lorenz Byron říká, že ses teď stala hodnou toho, aby ses umyla tím Jeho Větrem-Světlem! — tlumočil Vladimír.

Když se na mě podíval za nějaký čas, znovu se usmál a dodal, že se můj obličej *také* každý den

přeměňuje, získává stále větší něžnost, — v důsledku takových vztahů s Božskými Muži!

Tenhle Vítr jsem si zapamatovala. Ještě nejednou prolétal skrze mě, zaplňoval mě ranní svěžestí a Sílou: Sílou — velice cílevědomou, Sílou — Svobody! Někdy dokonce, když jsem byla doma ve svém pokoji, jsem začínala slyšet svištění tohoto větru ve svých uších...

... Ale čekal nás už Manuel na Jeho *místě síly* — na tom samém, na kterém jsem už byla minulého jara. Momentálně se teď připojil k Lorencům, a připomínal, že je čas vydat se k Němu.

Beseda s Božskými Indiány a Manuelem

Když jsme šli k Manuelovi, Vladimír najednou ukázal na tlustou kládu, vyplavenou příbojem, která ležela na písku asi dvacet metrů od nás.

— Podívej: tam sedí don Juan, Chenaro a... Chuanito... Zřejmě nám chtějí něco povědět. Musíme se k nim připojit.

Posadili jsme se na tu kládu, a sladili se s Nimi. Vladimír začal předávat Jejich slova, adresovaná mně:

— Ty teď zcela zaručeně víš, že My jsme živí!

Ztratit tělo — to vůbec není «holé neštěstí»!

Důležitější je něco jiného: důstojně prožít všechno to, co se patří prožít za života v tomto těle! Prožít je to třeba tak, aby nám pak nebylo «nesnesitelně bolestně kvůli bezcílně prožitým rokům»...

Ale teď — o něčem jiném...

Vladimír přepnul svou pozornost na mě:

— Oni chtějí něco povědět tobě osobně, bez mojí účasti. Tak tedy — poslouchej! Nechám tě s Nimi o samotě!

Vstal z klády a odešel stranou.

... Zpočátku jsem trochu ztratila hlavu, ale pak jsem popadla notes a propisovačku. Zaposlouchávala jsem se, přeptávala, a nakonec jsem dokázala něco zapsat.

— V kritických situacích se vždy obracej k Nám o pomoc!

A zapamatuj si Naše přikázání pro tebe:

Neklesat na mysli! Nebýt v depresi! Ne... — Někdo z Nich dořekl slovo takovým způsobem — že se Všichni rozchechtali. Pochopila jsem, že to byl Chenaro, a že řekl něco směšného, ale nedokázala jsem posoudit — co konkrétně. Nicméně jsem se také zasmála — «z úcty», nebo čeho?...

— Musíš vždy spoléhat na příznivé východisko! — pokračovali, když se přestali smát. — Žij — životem

druhých, to znamená — kvůli druhým! Miluj lidi tak, jako je milujeme My!

A pak se kochej blaženým letem v Našem světě, s Námi, v Nás!

Ale tím spíš je třeba si vždy pamatovat: jestřáb vidí bystře do dálky, je pozorný a cílevědomý!

Paprsek tvé pozornosti ať je zaměřen přímo do duchovního srdce každého, koho k tobě přivedeme! Vždyť tam — v *Hlubinách* — je Oceán Mojí Lásky, který musíš oceňovat v každém, kdo k tobě přijde a je připraven upřímně vnímat tvoje slova!

To má význam v každé etapě tvého rozvoje, tvého života s Námi a v Nás!

A nejlepší z lidí — miluj ještě silněji!

A ty sama si užívej života v Nás, splývej s Námi!

Amen.

... Přišel Vladimír, sedl si vedle a pokračoval už sám:

— Co musíme udělat pro to, abychom se stali takovými, jako Oni? Toto téma je osnovou pro vytvoření strategie vlastního života!

Ještě je možné toto téma označit takto: žít životem duchovního vojína!

A obecný závěr toho, o čem jsme teď mluvili, je takový: důležitá není smrt, ale to, jak prožiješ život!

* * *

Bylo mi lehce! Skákala jsem radostí!

Sluníčko hrálo, vál lehký větřík, a nálada se mi každou minutu zlepšovala!

Jenom v tílku a kalhotách s maximálně vyhrnutými nohavicemi jsem se vesele procházela po *místě síly* Manuela, slad'ovala se, splývala s Ním v Lásce!

A bylo vidět, že se Manuel ze mě také radoval!

Ale přikázal mi, abych nezapomínala ani na práci. Kromě opakování meditace s plochou za tělem, jsem měla znovu zezadu otevřít střední meridián až k jeho zátylkové části — abych vyrovnala všechny energie v zátylku, poněvadž tam ještě byla tmavá místa.

Vladimír v tu dobu studoval jízdní řád vlaku. Navrhl, abychom se na zastávku vypravili přibližně za půl hodiny.

Ale když jsem asi za půl hodiny přišla, on najednou zjistil, že se na jízdní řád špatně podíval, a že jsme plánovanou lokálku už zmeškali. A do příští je půldruhé hodiny času!

Vladimír vysvětlil, že ho takovým způsobem ovlivnil Manuel: On chtěl být o něco déle se mnou.

Smála jsem se z celé duše: Bůh je Všemocný!

Zjevení Apoštola Ondřeje

Seděli jsme v pokoji a probírali poslední události, včetně příčiny méj neuskutečněné rakoviny.

Vladimír řekl:

— Příčinou jakýchkoliv nádorů jsou přece lokální genetické poruchy v buňkách toho či onoho orgánu. Jinak řečeno — genetické chyby.

Ale co je může vyvolávat?

Mohou to být zvláštní viry, radioaktivní záření, genetické anomálie, obdržené ještě od rodičů, a řada jiných faktorů. Ale jedním z nejčastějších mechanismů je působení duchů-přivtělců, jinak řečeno — bēsů. Takový duch, když se zabydlí v těle oběti, začíná si pro sebe stavět jakési obydlí, pro něj obvyklé — v souhlase s jeho předchozím vtělením, představuje «podle svého gusta» genotyp buněk vybraného orgánu.

Samozřejmě nesmíme nikdy zapomínat, že se tohle všechno děje před očima Boha a v souhlase s karmou konkrétního člověka.

To znamená, je třeba vždy hledat konkrétní karmickou příčinu nemoci a snažit se pochopit a napravit v sobě svoje chyby.

Ale co se týče tebe, myslím si, že nemoc mohla být naplánována Bohem s tím cílem, aby tě nějakým způsobem «zahnala» ke mně, kdybys začala

pochybovat, otálet... Ale ty jsi přijala správná řešení — a proto ta strašná perspektiva byla zrušena.

A přes to všechno jsi také sama mnohé pochopila a mnohému se naučila.

... Vladimír se odmlčel, přepnul pozornost na Boha a oznámil, že se k nám připojil Apoštol Ondřej.

Ondřej začal mluvit, a Vladimír mi přikázal všechno podrobně zapisovat:

— Guru Nanak-2 nahromadil negativní prvky osudu kvůli tomu, že pocíťoval vlastní «vyvolenost» a převahu nad druhými. Ženy, děti, staré lidi — vnímal jako jakousi «zbytečnou lidskou masu».

On sám byl majestátním mužem se silnou stavbou těla. A nebral na vědomí postupné rozvíjení duší — z vtělení do vtělení v různých tělech.

Nyní, v tomto pozemském životě, ses ty s tím musela vypořádávat sama, když jsi prožívala obtížná negativa karmy, to znamená na podkladě vlastních utrpení. Ale Vladimír všechno tohle — jedním rázem — vyřešil, když vzal tvoji karmu na sebe.

... Vladimír se rozesmál a vysvětlil, že v posledních slovech Ondřej žertuje.

Kim: staň se znovu Nanakem!

Tentokrát nás Kair, Božský Učitel, který měl na starosti Vladimírovo bydliště ve městě, vedl na Svoje lesní *místo síly*. Mě osobně tam čekalo, že od Něho obdržím Zjevení, jak On předem oznámil.

Od rána pršelo, a my jsme se zahalili do plášťů.

Po vystoupení z teplého vláčku bylo chladno, a vlhkost o sobě dávala vědět skrz promoklé kecky. Je dobře, že mě Vladimír naučil chodit bez ponožek, dala se tak mnohem lépe snášet mokrá chodidla, prakticky si jich nevšímat!

— Mnohem horší je, když je tělo přehřáté zbytečným oblečením, — usmíval se Vladimír v odpovědi na ty moje myšlenky. — Pak tělo začíná ztrácet svoji energii zbytečným vyzařováním tepla do chladnějšího okolního prostředí, a rychle nastupuje únava.

... Šli jsme a cestou jsme jedli lesní maliny. Teprve teď jsem se začala úplně dobře cítit v tom deštivém počasí. Teprve teď... teplý déšť a vůně jehličí... — dýchaly pohodlím!

Spokojeně jsme šli po stezce, když Vladimír oznámil, že se k nám připojil Kim. Vladimír mi hned uložil, abych zapisovala to, co nám Kim předá:

— Kim říká, že se ti bude mnohem lépe procházet tímto pozemským životem, pokud se budeš pocít'ovat

Nanakem — pochopitelně bez těch negativních vlastností, které jsme posuzovali.

Pro to se musíš snažit maximálně zapomenout ty pocity, které ti byly vnuceny tímto ženským vtělením. On má na mysli především sebecit'ování maličké dívenky, která potom dospívala — a tak těžce si vybojovala místo mezi lidmi na Zemi...

Všech takových pocitů je nejlepší se zbavit přímo teď' — kvůli tomu, abys pocit'ovala svoji duchovní důstojnost: důstojnost velkého duchovního učitele, vůdce lidí!

A právě z takové pozice má od nynějška smysl se učit dívat na rozvíjející se situaci sociálně psychologického řádu. Z této pozice — potom, co ještě nashromáždíš znalosti a sebedůvěru, — budeš muset začít vést lidi za sebou!

Kim říká, že se pod těmi zapsanými slovy osobně podepisuje, ale že takový je názor i všech Božských Učitelů!

On říká, že právě proto, aby ti o tom řekl, nás sem, spolu s Kairem, přivedl v tom dešti! Právě proto, abys všechno tohle uslyšela oddělená od všech ostatních lidí, od činností v materiálním světě a od nadějí, že by ses v něm ještě obšt'astnila...

Potřebovala jsi uslyšet tu skutečnou pravdu o sobě samé — aby ses stala znovu obnoveným Guru Nanakem!

Kim říká: at' budeš kdekoliv, já tě budu vždy doprovázet, a ty se nauč pocit'ovat Moje Ruce Lásky! Ony se odlišují od Rukou druhých Svatých

Duchů. Speciálně jsem je udělal jiné, nežli mají ostatní Božští Učitelé, abys je konkrétně i napoprvé dokázala snadno pociťovat!

Kim ještě říká, že tvůj osud...

Ne, to už mluví Kair: to, co říkal Kim, je částí toho, co plánoval říci i On. To znamená, že tvým osudem je udělat samu sebe takovou, abys také uměla napravovat osudy lidí na Zemi tak, jako to dělám Já a My všichni!

Pro to se musíš stát Božským Dušiznalcem! A Vladimír je tvůj nejbližší přítel-pomocník v tomto díle. Musíte v tomto životě všim procházet spolu! A ty musíš od něho přijmout všechno, co ti on může darovat!

... V prvních minutách přijímání tohoto Zjevení jsem všechno poslouchala tak, jako by se to na mě úplně nevztahovalo. Nebyla jsem připravená k takovému serióznímu rozhovoru o sobě, a tak jsem pokračovala v myšlenkovém přehrabování podrobností, týkajících se očišťování mého těla a zbavování se dalších nedostatků.

Až po uplynutí několika měsíců, když jsem si přečetla svoje zápisky, jsem najednou zjistila, že jsem tehdy ani náhodou úplně nepochopila to, co jsem ten den uslyšela.

Probíhalo to všechno příliš rychle, a nebylo možné najednou tolik obsáhnout!

... A v tu chvíli, kdy Božští Učitelé skončili rozhovor, se mi přece jen chtělo — ze zvyku — udělat velké udivené oči, pokrčit rameny, a zeptat se:

**jakýpak bude ze mě, současné — Božský
Dušíznalec?!...**

**Ale Vladimír mi tlumočil Jejich odpověď:
— Přejde čas — a dozvíš se všechno!**

Petrovo Duchovní Srdce

**Při cestě k *pracovnímu prostranství* Kaira se
nacházelo *místo síly* Petra.**

Vladimír mě s Ním seznámil:

**— Tohle je Duchovní Srdce Božského Petra. On se
ted' rozšířil — tak, že není možné najít hranice. On
to tak dříve pro nás nikdy nedělal. To znamená, že je
to u příležitosti toho, že jsi přišla.**

**A podívej, co je ještě zajímavé: tam dále — vidíš?
— roste velká osika. Má mohutný bioenergetický
kokon — s velmi zjemnělou energetikou. Ale přesto
kontrastuje s Petrovou Božskou Energií.**

**Když jsme rozvíjeli svoje schopnosti k vidění
Božských Vědomí, to místo se nám velice hodilo.**

**Tahle osika, přestože je to nepochybně překrásná
rostlina, ale je hrubší svojí energetikou nežli Svatý
Duch.**

Kvůli čemu to zdůrazňuji? — abych ukázal, že pro ty, kteří hodlají postupovat na duchovní Cestě, je výhodné jít se zpočátku slad'ovat s rostlinami, aby se vzdálili od hrubosti, která je vlastní většině lidí. Ale potom — podle míry zjemnění vědomí — nám už rostliny začínají vadit. Ale — vůbec ne proto, že jsou «špatné», ale proto, že Tvůrce a Svatí Duchové jsou více zjemnělí, nežli ony, ať už by byly jakkoliv dobré!

Takže, my splýváme s Petrem, vcházíme do Něho vědomími, potom — odcházíme po Tělu Jeho Vědomí stále hlouběji a hlouběji... A tohle už je i «Slunce Boha»!...

Petr tě objímá... Můžeš se s Ním potěšit déle. Můžeš tady s Ním a v Něm pobýt — dvacet minut. A potom půjdeme dále, ke Kairovi.

Chodila jsem po stezce, výborně jsem pocit'ovala Petra a pokoušela jsem se naučit se Ho slyšet. Pokládala jsem Mu krátké a přesné otázky, aby bylo snadnější chápat odpovědi.

Například jsem si vzpomněla na svoji nedávnou sklíčenou náladu. Rozhodla jsem se na to zeptat:

— V čem spočívá mechanismus vzniku takových stavů?

— Manas.

— A jak nad ním zvítězit?

— Relaxací mysli.

Upozorňuji: tak se projevují zbytky egocentrizmu! Prostuduj na tomto zdařilém příkladu mechanismus

tohoto jevu: ohnisko egocentrizmu hnízdí v hlavě, v čakře ádžně!

Takové stavy — u postupujících po duchovní Cestě — vznikají při silné únavě: když nezbývá sil rozšířit se duchovním srdcem a obejmout láskou všechny duše, kterým chceš pomáhat! Nemluvě už o možnosti Splynutí s Bohem!

Podle míry dalšího upevnění vědomí se takové epizody opakovat nebudou.

... Byla jsem spokojená s tím, co jsem uslyšela: všechno z tohoto tématu teď «zapadlo na svoje místa».

Pokračovala jsem v čistění svého těla, a — s Petrovou pomocí — jsem se zbavila posledních tmavých míst ve své svádhistháně.

A pak — už v takovém obnoveném těle — jsem šla ke Kairovi, abych udělala ještě jeden krok kupředu!

— Tam, kde ve městě bydlíme, — říkal mi cestou Vladimír, — to místo se také nachází v Mahádublu Kaira. On má minimálně dva Mahádubly. I když je možné, že i více. Ale my víme jenom o dvou.

Proto, když jsme doma, je Kair obvykle náš první Společník.

Ale tady má také velice významné *místo síly*.

... Začalo poprchávat. Schovali jsme se pod ohromný smrk a pojedli jsme.

Ale potom, podle mého názoru, přišel čas vyjít z úkrytu — ale pršet stále nepřestávalo.

Vladimír se začal žertem rozhořčovat:

— Co je to, Kaire! Proč nás tak vítáš?!

Podívej — dokonce i Satja Sái přišel!... Utěšuje nás...

... Zasmála jsem se — a v té chvíli jsem ucítila něžné a starostlivé Objetí Satja Sái...

— On říká: jak moc bych k vám chtěl přivést Moje milované děti! Mám nedostatek vtělených rukou — rukou důstojných vtělených lidí! Vy jste Moji praví následovníci!...

Poděkuj Mu ze všech sil! — dodal za sebe Vladimír. — Tato slova si musíš velice nutně zapamatovat! Satja Sái se bude napříště trvale s tebou stýkat. Vždyť On je jeden z největších Božských Učitelů v historii naší planety!

... Vyhlédli jsme zpod smrku — déšť už ustal.

Rozhovor s Kairem

Přišli jsme k místu, kde se na pozadí oblohy černaly dráty vedení vysokého napětí. Vladimír vysvětlil, že právě tady je ohromný Mahádubl Kaira.

— Prozkoumáme strukturu tohoto *místa síly*, — začal vysvětlovat Vladimír. — Ted' jsme vešli do

jakési Kupole rozměrově nekonečného Božského chrámu. Ale teď nepůjdeme dolů do hloubky. Naopak: zaplníme sebou Kupoli, která se skládá z téměř průhledného bílého nejjemnějšího Světla Vědomí Kaira, — a potom se z Něho podíváme na dráty.

Černé dráty jsou vidět jako ostrý kontrast — ve srovnání s Božským Světlem.

Čím je tohle místo pro nás konkrétně důležité? Nejen tím, že je tady snadné stát se tím vším Světlem, ale i tím, že je možné natolik ostře a zřetelně pozorovat projevy různých vrstev mnohorozměrnosti. Z prostranství Božského Světla — náhle — vidíš hrubé černé materiální dráty! Kontrast! Na jednom a tom samém místě je možné natolik ostře a krásně pozorovat rozdíl mezi eony!

... A teď si můžeš poslechnout Kaira. On ti tu dnes řekne všechno, co chtěl... Vyřid' si to s Ním sama, já vás opustím: «třetí je přebytečný», — usmíval se Vladimír. — Kair teď stojí vedle tebe, zhutnil se do rozměrů lidského těla. Je oblečený... do hnědé bundy..., něco na způsob cestovního obleku. Položil ti Ruku na ramena... A na moji stranu — mává: prý, jdi, jdi, my si to tady spolu sami vyřídíme!

... Rozesmála jsem se, rázem jsem vyšla ze své koncentrace. Stále častěji se pro mě Svatý Duch projevoval ... zcela «lidsky», a krok za krokem stíral iluzorní oddělenost člověka — od Boha a lživé dogma o nedosažitelnosti Boha člověkem.

Vladimír mi předtím doma uložil, abych svoje otázky pro Kaira zapsala do notesu: aby bylo možné na přesné otázky obdržet co možná nejpřesnější odpovědi.

— Tak, tady máš — Kaira, a tady — jsou tvoje otázky, na které musíš odpovědi získat sama, — řekl Vladimír. — Opustím vás přibližně na půl hodiny.

... Rozhodla jsem se zapisovat všechno, co uslyším, dokonce i pokud se to bude zdát zpočátku nesrozumitelné.

Takhle se mi to povedlo:

— «Lidská forma» je vytvořena manasem.

«Lidská forma» je strašná svou zklidňující přitažlivostí. Ale tu poslední — tu také produkuje manas.

Ty můžeš dosáhnout Dokonalosti — v Mém Těle Vědomí!

Bud' opatrná s lidmi, kteří nejsou tvého typu!

Musíš být s Vladimírem. Ale odpovědnost za přijatá řešení leží i na tobě.

Bud' Mnou — a rozhostí se klid duše v Příbytku Tvůrce!

Světlo z Našich Otevřených Dveří ukazuje Vchod do Tvůrce! Říkám ti: vejdi do Mne, bud' Mnou, a Já — budu tebou! My budeme v Tvůrci — spolu!

Bud' vždy spolu s Bohem, nerozlučně, nerozdělitelně! Neodtrhuj se!

Když budeš přebývat ve Mně, dokážeš naučit lidi lásce!

Vzpomínky na minulost — zavrhni! Ve prospěch sobectví — nemá cenu se bít!

... Když jsem vycítila, že Kair řekl všechno, co chtěl, vydala jsem se k Vladimírovi.

On se usmál a zeptal se Kaira: jestli se Mu podařilo všechno mi povědět?

— Všechno je perfektní! — odpověděl Kair.

Osvojení «Zazrcadlí»

Znovu pracujeme ve městě. Dnešním hlavním úkolem je příprava na zvednutí kundalíní. Jdeme kvůli tomu na odpovídající *místa síly*.

Ale při cestě mě Vladimír seznamuje ještě se dvěma eony — protoprakriti a protopuruši, a také... s peklem.

— Tady je *místo síly* protoprakriti, — Vladimír se zastavil na vyasfaltované cestě v tiché městské postranní uličce. — Pokusíme se vycítit jeho hranici... Přejdeme... Je třeba vyjít zezadu spodní části anáhaty dozadu a trochu dolů... Tento eon postrádá intenzívní svítivost. Stav v něm je podobný tiché jižní noci... Blažený klid pod hvězdami... My

**skutečně vidíme nemateriální součást hvězd...
Roztahujeme ruce — a plaveme mezi hvězdami..., a
potom i galaxiemi...**

**Pokud nám stačí síly, můžeme to dělat s výstupem
z různých segmentů.**

**Tento eon je vhodný pro «krystalizaci» vědomí, to
znamená, pro jeho množstevní růst. Proč? — proto,
že v něm máme objekty, které jsou pro nás
orientačními body v prostoru, — na rozdíl od
jednoduše stejného Světla, kde je zpočátku těžké
složit účty sami před sebou: nezdá se mi to — že se
skutečně rozšiřuji?**

**Ale jestliže vidíme, například, hvězdy a můžeme
se k nim přibližovat, a oddalovat se od nich, — pak
můžeme s jistotou říci sami sobě, že teď máme
rozměry galaktické!**

**Příčemž se takové přemístování v daném eonu
neuskutečňuje jinak, nežli s pomocí rukou vědomí,
vycházejících z rozvinutého duchovního srdce.**

**V zoologii existuje takový termín: brachiace, tak
se nazývá způsob přemístování pouze s pomocí
rukou po větvích stromů některých druhů opic,
které tráví téměř celý svůj život v korunách stromů.**

**My musíme v eonech, které zabydlujeme také
používat tuto «opičí» techniku.**

**... Užívala jsem si blaženosti v novém eonu! Kdo
se umí kochat hvězdami na obloze, ten pochopí
nadšení duše, která se ocitne mezi nimi!**

**Bylo možné sledovat dokonce jakási koryta
širokých mezihvězdných řek, a přemístovat se podle**

nich... A samy hvězdy byly velké i malé, ony se skutečně zvětšovaly při přibližování k nim... V tom podivuhodném prostoru bylo možné odplouvat stále hlouběji a hlouběji... Hvězdy se mihotaly, zdálo se, že se dokonce i usmívají a pomrkávají na mě, a přitom mě naplňovaly klidem a tichem...

— To je tvoje první seznámení s tímto zajímavým eonem, — promluvil znovu Vladimír. — Ale spolu s tím je třeba chápat, že on není vhodný pro život v něm. O tom také mluvil i Juan Matus.

— Ale tady je tak pokojně... — ozvala jsem se, když jsem se jen částečně «vysunula» z eonu, abych udržela dialog.

— Ano... Don Juan říkal, že jsou světy, nemající projevenou svítivost, které jsou velice zajímavé, okouzlující, ale nejsou vhodné pro život v nich... jestliže v nich «uvízneme» — budeme trpět nesnesitelným osaměním... Proto bychom etapou osvojování práce v eonu protoprakriti měli projít, ale nezdržovat se v něm zbytečně dlouho.

... Okamžitě jsem «vyskočila»: osamělost mě vůbec nepřitahovala!

— Završení Cesty, — pokračoval Vladimír, — není v tomto eonu, a dokonce ne ani ve «Slunci Boha»: vždyť «Slunce Boha» je Bráhmanický Projev. Ale až poznáme všechno tohle, musíme si ještě osvojit i Příbytek *Jednotného My*. To je závěrečná etapa. Nicméně to opět ještě není konec vývoje.

Bude třeba se naučit nejen vcházet do eonu Tvůrce a žít v něm, ale i vycházet z něho — už v Božské kvalitě!...

V Příbytku Tvůrce jsou všichni jeho Obyvatelé identičtí v Jejich mezní zjemnělosti. Také tam neexistuje žádná hierarchie, vzájemná podřízenost. Naopak, Všichni tvoří Jeden Celek, přebývají ve stavu Vzájemného Splynutí, Vzájemného Rozplynutí. Děje se to tak proto, že Každý a Každá, kteří se *tam* ocitnou, jsou Dokonalou Láskou.

Právě tento stav Dokonalé Lásky znamená Sjednocení, Splynutí Dokonalých Duší!

Ale když Oni vycházejí z tohoto Společného Příbytku Dokonalých, přece jen se odlišují svými schopnostmi. A ty jsou závislé na velikosti, a přiměřeně i na síle každé z takových Duší.

Jinak řečeno — na tom Vlastním Vkladu, který Oni přinesli, když vešli do Příbytku Prvotního Vědomí.

Přičemž možnost růstu individuálních vědomí je prakticky nekonečná!

... A teď začne místo, kde je možné pracovat s protopurušou, — vytrhl mě Vladimír ze zamyšlení, když jsme se přiblížili k parku. — Vzpomínáš si na schéma výzkumu stavby Absolutna a co je to «Zrcadlo»? — to je energetická přepážka mezi vchody do eonů, které nacházíme vepředu — nebo vzadu za našimi těly. «Zrcadlem» byla nazvána proto, že obyčejné skleněné zrcadlo má přední stranu (pokud je osvětlena) — světlou, a zadní je

vždy tmavá. Eon protoprakriti právě nemá svítivost — v protikladu k osvícené prakriti.

Ale «Zrcadlo» má pokračování dolů. A pokud sklouzneme po jeho zadní straně dolů, pak se dostaneme do světlejšího eonu, pocitově podobnému něžnému ránu. Pozorujeme tu cosi jako lehký opar mlhy — a to je protopuruša.

Jestliže se podaří «propadnout» ještě hlouběji pod «Zrcadlo», pak tam je ten eon, ze kterého je možné vcházet do Příbytku Prvotního Vědomí.

«Zrcadlo», mimochodem, končí právě v něm, a přitom ponechává volný průchod do předního — vzhledem k «Zrcadlu» — eonu.

Když jsme si všechno tohle osvojili «zprava», můžeme si to také osvojit «zleva». A potom se můžeme ponořit i *mezi* nimi.

... Protopuruša byla také zajímavá. Tu si není možné splést s jiným eonem. Ale nedokázala jsem vymyslet, co tam dělat, čím se zabývat, a proto jsem dočasně tento eon ponechala mimo pole svojí pozornosti.

Seznámení s peklem

— Na peklo můžeme pohlížet jako na to, co je vyvrženo za hranice Boha — Boha v Aspektu Absolutna. Peklo — to je «smetiště» Evolučního Procesu.

... Ocitli jsme se vedle onkologického dispenzáře. Rázem jsem se «schoulila», nebyla jsem nadšená představou bližšího seznámení s ním.

— Když jsme dříve pracovali za hranicemi svých těl, pokračoval Vladimír, — vycházeli jsme z anáhaty dozadu — a tam jsme se snažili stát se ohromnými. Ale teď budeme postupovat jinak: vyjdeme se «spodní bubliny vnímání» nahoru. Protože se nacházíme na tomto nepříjemném negativním *místě síly*, snadno tu objevíme blízkou vrstvu černé hrubosti. Ale vcházet do ní není v žádném případě třeba: «nalepí se nečistota» tohoto eonu, a potom se budeme muset dlouho «drhnout»!

Tak jak? — pocit'uješ tam něco velice nepříjemného?

... Ale já jsem se zatím jen nedůvěřivě dívala na tu stranu, a odhadovala jsem: jak bych tam tak mohla nahlédnout, abych k sobě nepřitáhla pozornost obyvatel toho eonu?

— Nu co? — peklo podle tebe neexistuje, nebo co?!
— zeptal se vážně Vladimír, když zpozoroval moji váhavost.

— Já už jsem se předtím dost vynadávala na obsah tohoto eonu ve svých «astrálních dobrodružstvích»,
— vzpomněla jsem si na svá «dobrodružství», na ta samá, kvůli kterým jsem se kdysi poprvé obrátila na Vladimíra. Nebyly to sny: zcela reálně jsem se propadávala do těch vrstev hrubosti se strašnými skutečnostmi, ze kterých «krev stydla v žilách». Ale já jsem o tom nikomu nevyprávěla.

— Poznání pekla — i když bez proniknutí do něho je principiálně důležité pro další osvojování tvojí cesty, — říkal v té době Vladimír. — To znamená, že si můžeme pro sebe vybudovat «vektor škály mnohorozměrnosti»: od pekla — do Příbytku Tvůrce, do kterého se vchod nachází na protilehlé straně od pekla, jakoby na protilehlém pólu.

Nakonec jsem se osmělila — a mlčky jsem se «přitáhla» k peklu.

— Vcházet tam není třeba! — okamžitě vykřikl Vladimír. — Je třeba jenom pocítit hranici s peklem! Pronikat do něho není třeba v žádném případě! Pro nás je nutné jenom vědět, co je to peklo, abychom ho uměli rozpoznávat a vyhnuli se mu.

... Opatrně jsem se dotýkala vrstvy pekla, pocítovala její hrubost. Ale neděsila mě, jenom vyvolávala nepohodlí. Bylo to nesrovnatelné s tou mystickou hrůzou, co jsem zažívala v těch dávných «astrálních výstupech»!

— Podívej se, jaká ještě vznikla zajímavá situace, — pokračoval Vladimír. — Castaneda popisoval nějakou «černou úroveň», která je jakoby jediná, která vládne *sílou*. Pochopitelně mu to Juan Matus vůbec neříkal o pekle.

Vždyť jsou i druhé eony bez ostré svítivosti, které někdo může také nazvat «černými». Mezi několik z nich patří už tobě známý eon protoprakriti. Ve výsledku tak vznikla velice nebezpečná motanice. A já jsem se jednou setkal s mužem, který sám sebe nazýval «osvíceným» jenom na základě toho, že poznal peklo...

Ale vždyť slovo *osvícení* označuje zcela konkrétní, vůbec ne jenom symbolické, přeměnění individuálního vědomí ve Světlo!

Takové bývají kauzy mezi pseudoduchovními nevzdělanci!

Co se týče rozpoznávání černého eonu pekla — a eonů bez silné svítivosti, vždyť přece, když například zhasneme světlo ve svém pokoji ve tmavé části dne, tak tam nenastává peklo, ale je tam jednoduše nedostatek osvětlení.

Zvednutí kundalíní

Přešli jsme dřevěný most, a ocitli jsme se ve velice krásném rozlehlém parku. Vladimír mě upozornil na to, jak ostře se mění energetika prostranství.

— Pozorujeme, — řekl, — jak se podle míry našeho vzestupu začíná zvedat z hlubin nějaký výstupek falické formy... Vychází z kundalíní. Nazývají ho *šivalingam*. Dostává se do múladháry a postupně vchází do těla.

Úkolem je — umožnit mu vejít do těla až do hlavy a výše — a upevnit se zde. Šivalingam slouží pro připevnění veškerého rezervoáru kundalíní — bezprostředně k tělu.

A dále, v tom samém parku, se nachází *místo síly*, kde je možné reálně uskutečnit vzestup kundalíní a její vstoupení do těla. Můžeme tu energii, zaplňující tělo, konkrétně uvidět.

... Viděla jsem všechno právě tak, jak to Vladimír popisoval. Zbývalo mi jen sledovat to, co se bude dít.

— Potom ještě bude následovat zajímavé *pracovní prostranství* Igla, zasvěcené pokračování této práce, — pokračoval Vladimír. — Všichni Největší Božští Učitelé tím kdysi prošli! Protože je to nezbytné pro dosažení dalších etap rozvoje!

Upozorňuji, že existují techniky duchovního zdokonalování, které můžeme shrnout do skupiny

informativních. Musíme je prostě jednou pochopit — a úplně to stačí. Ale existují techniky, které musíme opakovat a opakovat, protože prostřednictvím toho probíhá růst vědomí v té či jiné variantě.

S kundalíní budeme pracovat a pracovat, protože se zde mohou projevovat stále nové možnosti pro růst vědomí.

A mimochodem, když je šivalingam upevněn nad hlavou, vznikají nad hlavou energetické útvary, připomínající paroží jelena.

... Zpočátku se mi uvidět ty «jelení parohy» příliš nedařilo, jejich forma se měnila souhlasně s letem mojí fantazie. Abych se lépe zorientovala, musela jsem se zeptat na jejich velikost a délku. Dozvěděla jsem se, že mají kolem půl metru na délku, a na každé straně je po jednom «parohu». Musela jsem se tím na čas uspokojit.

— A právě tady znovu začíná vzestup energie zespona k tělu, ale to už není šivalingam. Ale zvedá se samotná kundalíní. Právě vchází do těla...

... Zesponu, z prostoru podobného kosmickým prostranstvím, se k mému tělu zvedal široký sloup něžně bílého intenzivního Světla. Spodní část tohoto sloupu byla vidět daleko v hlubinách, ale nebylo vidět, kde končí. Když Světlo kundalíní došlo k múladháře, pomalu a plavně se vlilo do mého těla — jakoby po cestě vybudované šivalingamem.

— A to také je zvednutí kundalíní, jeho začátek... Kundalíní je teď sjednocena s tělem... Šivalingam položil cestu a stal se spojujícím článkem.

Podívej: už můžeš kundalíní vidět nad hlavou.

Prověřila jsem to: ano, Světlo prošlo skrz hlavu, a dál vyplouvalo nahoru. Měla jsem nové, neobyčejné pocity. Zvědavě jsem sledovala jejich vývoj.

Vladimír pokračoval:

— Kundalíní — to je zásoba všeho nejlepšího, co bylo nahromaděno za celou historii všech vtělení. Ale musíme chápat, že kundalíní nemají zdaleka všichni, ale jenom ty duše, které mají pozitivní minulost, které rostly — a přitom se zjemňovaly...

Takováhle je opravdová práce s kundalíní, přesněji — její začátek! Všechno ostatní je ještě před námi. To znamená, že musíme veškerou kundalíní odkomprimovat, a ty jí máš... — velmi velkou! — poznamenal Vladimír, když zkontroloval její délku. A potom to samé bude nutné zopakovat ze strany všech čtyř segmentů!

Chytila jsem se za hlavu: takováhle práce mě čeká!

Přičemž, jak se ukázalo, dokonce ani sám Vladimír svoji kundalíní ze všech segmentů dosud ještě neodkomprimoval.

Ale ta práce byla velice příjemná. Doma mi uložil, abych si lehla na postel obličejem nahoru, a maximálně se uvolnila. A poté jsem musela rukou vědomí projít skrz múladháru do rezervoáru kundalíní — a zlehka ji «načechrat». Tím se

kundalíní okamžitě uvedla do pohybu a začala se zvedat.

Při této činnosti jsem proležela víc než hodinu, ale nebylo vidět konce. Musela jsem jen zaměřovat potoky kundalíní po základních meridiánech těla a po dalších strukturách.

Vladimír čas od času přicházel do pokoje, a komentoval moje úspěchy. Moje «parohy» velice rychle značně vyrostly, a tělo se naplnilo podivuhodným něžným a zároveň pohyblivým Světlem, vládnoucím silou.

Ale s čím by bylo možné srovnat ty pocity? Jaká slova vymyslet pro popsání té nové formy Blaženosti, která mě naplňovala?

Bylo to podobné objetím a laskání milovaného člověka, který daroval něžnost nejen povrchu těla, ale i jakoby uvnitř...

Přitom jsem pocítovala Blaženost nejen jako vědomí, ale i moje tělo zažívalo opravdové «rajské» potěšení!

V takovém stavu jsem hluboce usnula...

Vypuštěné vlastní Mahádubly, Filip, Ježíš a Ohnivá Pyramida Karla Rossi

Já a Vladimír jsme znovu navštívili ten samý park. Pomalu jsme kráčeli po asfaltové cestičce, a Vladimír mi otevíral nové aspekty *rubu světa hmoty*.

— Zatímco teď jdeme, můžeme se zabývat studiem rozdílů v energetice pod našima nohama — ve velkých objemech prostoru.

Prostor uvnitř naší planety nedaleko jejího povrchu může být světlejší nebo méně světlý. Ale je možné uvidět i intenzivní Světlo. To jsou Svatí Duchové.

... Po malém můstku jsme přešli potok. Vladimír ukázal nalevo, směrem k louce a sdělil, že se tam nachází jeho vlastní Mahádubl... On Ho kdysi dávno sám vytvořil a nechal na tom místě.

Se zájmem jsem poslouchala pokračování jeho vysvětlování: vždyť on mluvil o možnostech nejen vytvářet vlastní Mahádubly, ale i kontaktovat se s nimi sám, a přitom být vtělený!

— Velice zajímavý, úžasný fenomén je vytváření vlastních Mahádublů! Vždyť Ony jsou skutečně spojeny s Prvotním Vědomím! Ony z Prvotního Vědomí vycházejí! A každý takový Mahádubl působí

jako samostatný Božský Učitel, a pomáhá druhým vtěleným!

Kdysi jsme tento jev speciálně studovali. A nadělali jsme tehdy několik Mahádublů, které potom bylo možné pozorovat na těch samých místech v průběhu několika let. Ale některé Mahádubly se bez našeho vědomí přemístily. Vždyť Je teď už vede Bůh.

... Vladimír se už přeorientoval na jiné téma, ale moje zvědavost se právě rozhořela. Jak to, že jeho vlastní Mahádubl už působí jako samostatný Božský Učitel?!

Pak si Vladimír vzpomněl, že jeho Mahádubl kdysi přišel k bývalému známému, rozmlouval s ním a učil ho. Sám Vladimír o tom nevěděl, a dokonce, jak jsem pochopila, — o takovou činnost ztratil dávno zájem. Přičemž je tu důležité i to, že ten známý, žijící stovky kilometrů daleko, obdržel informaci, identickou té, kterou disponoval jenom Vladimír.

Poněvadž mě toto téma mimořádně zajímalo, obrátila jsem se s takovými otázkami později na Aňu. Jak je možné takový jev vysvětlit? A ještě: vědí Sami Avatáři, kteří vytvořili Svoje Mahádubly, o tom, koho jejich Mahádubly učí?!

Aňa si vzpomněla na poznámku na internetu, ve které se vyprávělo o člověku, s jehož tělem se mohl spojovat Satja Sái a jeho prostřednictvím mluvit. Ten člověk si sám na to později nevzpomínal.

Nebo byl například případ, že k Satja Sái přišel žák, kterého vyučoval Mahádubl Satja Sái, a

vyprávěl Mu o tom. Satja Sái si tehdy dokázal vzpomenout.

Napadla mě legrační myšlenka: pokud bych se setkala se vtěleným Davidem — co bych Mu řekla, jak bych vysvětlila, čím jsme se s Ním zabývali? Řekla bych mu: «Nazdar, Davide! Já jsem pracovala takhle a takhle s Tvým Mahádublem!»? Ale On, určitě, nezná ani takové slovo!

Okamžitě jsem dostala silný záchvat smíchu a pocítila jsem, že se David směje spolu se mnou přímo v mém těle! A následně, pokaždé když jsem se v myšlenkách vracela k tomuto tématu, okamžitě jsem pocítovala, jak se David směje: zřejmě On dobře věděl, jak by On Sám — vtělený — zareagoval.

... Ušli jsme ještě několik metrů, a Vladimír ukázal dopředu a oznámil, že se teď blížíme k Mahádublu Apoštola Filipa!

— To je Filip! Prosím, seznam se! Má na hlavě černé kudrlinky. Usmívá se!... To jsou Jeho Ruce Lásky! On Je natahuje do našich anáhat, chce nám darovat Svoji Blaženost... On je také sám Božským Učitelem a také je trošku jiný v individuálních vlastnostech Vědomí!

A jestli si připomeneme odstíny zvláštností Ostatních Učitelů — tak to je právě Ona — Božská Láska v Jejích různých Projevech!

A Filipa můžeme objímat, zavádět ruce dovnitř Jeho Těla Vědomí, vlévat se do Něho celkově, splývat s Ním, stávat se Jím!

A Blaženost, kterou On daruje, je přece také unikátní! Vždyť přece tak, jako On, už nikdo milovat neumí!

A teď už jsme blízko hranice mezi Filipem a Ježíšem, — pokračoval Vladimír. — Můžeme Ježíše nejen vidět, nejen pocít'ovat sebe v NĚm, ale můžeme se podívat na to, jak On tady vychází ze společného Příbytku všech Božských Učitelů.

A ještě zajímavý detail: Ježíš zde stojí — jako na ohromném Piedestalu ze Světla!

A to je Ježíšův Úsměv!... My jsme v NĚm! Ach! Blaženost!...

... Ale Vladimír neplánoval se tady dlouho zdržovat. Pomalu jsme šli po těchto pozoruhodných *místech síly*, a naplňovali se Radostí a Blažeností našich Učitelů. Ale náš hlavní cíl na dnešek byl jiný: práce s *Pyramidou*.

Tu *Pyramidu* vytvořil Karl Rossi. Ona má velice efektivní vlastnosti na čištění energetiky. A mě dnes také čekalo seznámení s Božským Učitelem, který byl pro mě nový!

— Teď už budeme u Rossiho... Zavčas se musíme naladit na to, že uvidíme *Pyramidu*, skládající se z Jeho Světla-Ohně. Musíme do ní vejít a stát se jejím Božským Ohněm, ve Který zde přeměňuje část Sebe Rossi.

I Elizabeth Haich o Sobě vyprávěla, že se v jedné z meditací stala *Pyramidou*, vzpomínáš si?

— Ano.

... Došli jsme k stavbě, kdysi postavené podle Rossiho projektu. Tady bylo *místo síly* o průměru několika desítek metrů. Chvíli jsme po něm chodili, abychom se naučili pociťovat jeho hranice.

— To je hranice *místa síly*, — vysvětloval Vladimír. — Můžeme pocítit kontrast stavů: za jeho hranicemi není ten Oheň, darující Blaženost.

... Zaplnili jsme *Pyramidu* sebou.

— Můžeme pocítit rukama vědomí, — pokračoval Vladimír, — spodek té *Pyramidy*, zvednout jeden okraj, a naklonit Ji. Co se stane? Dojde k mohutnému vyvržení Božského Ohně spod jejich základů!

Skutečně, stačilo nadzvednout okraj *Pyramidy* a už vychrlil Ohnivý Potok. Do tohoto Potoka bylo možné umístit svoje tělo — aby z něho «vyhořelo» všechno přebytečné, ne Božské.

... Na to místo jsem se potom nejednou vracela samostatně. Dokonce jsem si zvykla nazývat Rossiho kdožvíproč Generálem. Nevím, kde jsem to vzala, ale nám oběma se to líbilo.

Zamilovat si Tvůrce není možné, pokud se předtím nenaučíš milovat Jeho Stvoření

Když jsme se vraceli, Vladimír se dotkl ještě jednoho vážného tématu:

— Existuje jedna formulace, ale nepamatuji si, Kdo z Božských Učitelů ji pronesl: «V celém Vesmíru není mrtvé látky!».

Co to znamená?

Mluvíme teď o Bohu v Aspektu Absolutna. Bůh projevil Sám Sebe také ve formě hmotné látky, která se nazývá materií. Proto je ona také Bůh! Všechno je Bůh!

Z toho plynou dva důsledky:

Za prvé: musíme se chovat šetrně a s láskou také i ke všemu materiálnímu.

A kupříkladu, rozvinout v sobě lásku k Tvůrci není možné bez toho, že se zpočátku naučíme lásce k Jeho Stvoření!

Za druhé: nesmíme prožívat negativní emoce vzhledem k čemukoliv nebo komukoliv v mezích Absolutna! Smířená moudrost a pokora k projevům Vůle Boha vzhledem ke mně — to je jeden z důležitých principů pro úspěšný postup po duchovní Cestě.

Nemluvím teď o tom, že bychom neměli vzdorovat destruktivním silám v mezích Absolutna, ale naše vzdorování se nesmí negativně odrážet na naší emocionální sféře, to znamená ve formě hněvu, odporu, nevraživosti, rozzlobenosti atd.

Jenom pokud budeme následovat tyto principy, můžeme se doopravdy přeměnit v Lásku!

A ještě jednou odpovím na otázku: k čemu je to zapotřebí?

Je to třeba k tomu, abychom se stále blíže a blíže přibližovali ke stavu Prvotního Vědomí. Završením se musí stát Vlívání do Něho, Splynutí a Srůstání s Ním!

Guny a duchovní růst

Po tom, co jsme přišli domů a poobědvali, se u nás pořádala ještě jedna zajímavá beseda.

Pojď, posoudíme, — začal Vladimír, — co si musí osvojit člověk dostatečně rozvinutý v intelektuálním i etickém směru, aby získal úplnou Dokonalost?

Musí se stát opravdu velikou — rozměrově — duší a musí umět splývat s Tvůrcem. A navíc se musí naučit v takovém Splynutí také žít. A ještě víc než to — musí si potom osvojit schopnost vycházet z Příbytku Prvotního — do Stvoření, aby mohl plnohodnotně pomáhat vtěleným bytostem. Právě to poslední korunuje úplnou Seberealizaci.

Neživější příklad ovládní takové schopnosti nám v současné době demonstruje Satja Sái: ačkoliv je vtělený, On s lehkostí pomáhá duchovním praktikantům, kteří se nacházejí tisíce kilometrů od Jeho těla! Před Ním tu samou schopnost projevoval relativně nedávno Bábadží z Haidakhanu.

Aby se duchovní praktikant přiblížil k získání této nejvyšší úrovně rozvoje, musí umět trvale žít ve zjemnělosti Tvůrce a Svatých Duchů, vycházejících z Jeho Příbytku.

Připravovat se předběžně k tomu, abychom se naučili vcházet do Příbytku Prvotního, můžeme tak, že se učíme Splynutí s konkrétními Božskými Učiteli — Svatými Duchy. Rozvíjení v daném směru musíme přivést až k umění přeměňovat se ve «Slunce Boha» a poté — ve dvě nebo dokonce čtyři «Slunce Boha» současně. To umožní dokončit konkrétně proces zbožstvení hmoty vlastního těla. Ale, což je neporovnatelně důležitější, — umožní nám vcházet

do Pokojů Tvůrce. Neboť vcházení do nich si můžeme nejjistěji osvojit právě mezi dvěma «Slunci Boha».

Současně zdůrazňuji, že si nikdo nemůže osvojit to, co bylo řečeno, jenom ze své vůle a samostatně. Ale dosahují toho jen toho hodní — a ne jinak, nežli s pomocí konkrétních Svatých Duchů.

Nu, a všechno, co musí předcházet uvedeným stupňům zdokonalování, už je pro tebe dostatečně přehledné. Je to — jak neschopnost přebývat v hrubých stavech vědomí, tak i postupný přímý kvantitativní růst vědomí.

Tvoje úspěchy mě neobyčejně těší! Ale musíme také pochopit, že můj úkol spočíval a bude spočívat jen, zaprvé, v tom, ukazovat ti meditační techniky, umožňující všechno tohle postupně realizovat, a zadruhé, varovat tě před možnými chybami a upozorňovat tě na ně, pokud se jich dopustíš.

Všechno ostatní musíš uskutečnit jen ty sama. Jsou to — jak meditační tréninky, tak i sebekontrola v tom, co se týká emocionálních stavů. Vždyť naše emoce jsou stavy nás (jako vědomí). Emoce jsou právě konkrétní stavy vědomí, a ne výraz obličeje nebo elektrické procesy v mozku; to jsou jenom vnější vyjádření nebo projevy emocí!

Také si každý musí osvojovat způsobilost ke správnému (to znamená, bezchybnému) stýkání s druhými lidmi, založenému na chápání nejen ontogenetické, ale i psychogenetické úrovně rozvoje každého člověka. A ještě k tomu — na základě analýzy těch duševních vlastností, které ti lidé v sobě rozvinuli: vlastností správných — a nemorálních.

Ještě je třeba se naučit žít v neustálém pamatování na účast Boha (představovaného Svatými Duchy) v každé situaci, ve které se nalézáš. Vždyť jsou to přece učební situace pro tebe, tak jako i pro každého z vtělených lidí.

... Někdy se setkáváme s dospělými lidmi s už rozvinutými — v mezích těla — duchovními srdci. Obvykle jsou to ženy, které poznaly šťastné, harmonické manželství, včetně mateřství.

... Ano, to je značná výhoda žen ve srovnání s muži: v ženském těle s jeho erogenitou a příslušnými hormony je mnohem jednodušší ovládat emoce lásky, anahátnost.

A jenom zřídka potkáváme anáhatní muže. Většina z nich rozvinula tuto vlastnost ještě v minulých vtěleních — možná, že v ženských tělech. Nebo se speciálně učili v příslušných duchovních školách nebo skupinách, vedených psychology.

... Vybavuji si zajímavý fakt. Kdysi jsem daroval — přes společného známého — jednu ze svých prvních knížek prezidentu Jelcinovi. V ní byly — v naší zemi poprvé — popsány čakry s jejich funkcemi a metody práce s nimi. Jelcin, soudě podle následků tohoto mého skutku, předal můj dárek kremelským psychologům. A potom jsem měl možnost pozorovat výsledky používání těch metodik — na příkladu samotného Jelcina a dvou následujících prezidentů. Jelcinovi «vytvořili» schopnost používat komplex tří spodních čaker (hárá) — a to mu dalo tu osobní sílu, kterou jsme pozorovali v jeho vystoupeních, dokud... se neopil. Ostatní dva prezidenty ti psychologové naučili dívat se a mluvit z čakry anáhaty. Právě to jim umožnilo vypadat natolik *srdeční*.

... Ale je pochopitelné, že jakkoliv je v evoluci duše důležité rozvíjení duchovního srdce, jenom tohle pro získání evoluční Dokonalosti nestačí. Neboť jsou také nezbytné intelektuální a etické složky rozvoje. Co je nejdůležitější v první z nich? — schopnost rozlišovat pravdu a lež. A ve druhé? — schopnost upřímně darovat, a ne chtít pro sebe, umění s lehkostí odpouštět zlo, vykonané druhými vzhledem ke mně, zasvěcení svého života blahu druhých, a ne blahu vlastnímu ...

... Upozorňuji ještě, — pokračoval po odmlce Vladimír, — na jednu důležitou historickou epizodu, která se ukázala být tak nepochopitelnou téměř pro všechny lidi. Mám na mysli slova Ježíše Krista, která řekl Svým učedníkům, když se s nimi loučil a připravoval se na Golgotu. Tehdy jim vysvětloval, že je opouští tělesně, ale Vědomím — zůstává s nimi. A — bude s nimi navždy, bude jim pomáhat. A at' oni, při meditaci, Ho pocít'ují — konkrétně při každém stolování, jako by Ho (jako Božské Vědomí) pojímali do sebe — spolu s jídlem a pitím.

Tato Ježíšova slova následně nedokázali pochopit ti lidé, kteří žijí jen uvnitř svých materiálních těl, jsou s nimi napevno spojeni a s těmito svými těly se ztotožňují. Vždyť pro takové lidi je i Bůh jenom létající človíček...

Ale Bůh je Nekonečný Univerzální Oceán Vědomí! A Ten, Kdo získal Božskost (v daném vtělení nebo ještě dříve) je také ohromný rozměrově! A On se volně přemísťuje v mnohorozměrném prostoru kamkoliv — nezávisle na tom, na kterém místě se nachází Jeho tělo!

A On může «krmit» Sebou mnoho lidí směřujících k Němu dušemi současně!

To je jedna z variant pomoci Ježíše a druhých Božských Učitelů pro nás. Ačkoliv je třeba chápat,

že skutečný užitek od takové pomoci můžeme získat jenom v tom případě, pokud vykonáváme vstřícná úsilí o sebezdokonalování — na podkladě takové pomoci ze strany Boha.

V čem musejí tato úsilí spočívat? Ve slad'ování sebe (jako vědomí) — s Vědomím Představitelů Tvůrce, v postupném přivykání si na takový stav. Tobě to je dobře známé z tvého vlastního stýkání s Ježíšem a Ostatními — na Jejich *pracovních prostranstvích*.

Někteří z těch osobních Ježíšových učedníků, které známe z Nového Zákona, skutečně získali Božskost — díky Ježíšově pomoci a Jejich vlastním usilím. My jsme tě s Nimi seznámili na Jejich *místech síly*. A přečíst si o Jejich vzájemných vztazích s Ježíšem v době Jeho tělesného života a po něm je možné v naší 'Klasice'.

Ostatně, vždyť i teď se může každý člověk přesně tak spolehnout na pomoc Božských Učitelů. Ale při tom musí i sám nebo sama vynakládat nezbytná úsilí na změnění sama sebe — v souhlase s přáními Boha. A ta přání je třeba znát...

Jeden z paradoxů je však ten, že se většina lidí ve svých životech nespolehá na Boží Učení, ale na «přání» (přesněji — potřeby) «pastýřů» těch či oněch náboženských sekt...

... Nu, a to, jak interpretovali Ježíšova slova někteří lidé, neschopní Ho pochopit, je ti už také dobře známé: oni začali věřit, že je možné skutečně přeměnit materiální chléb a víno — v tělo a krev Ježíše — s pomocí zvláštních modliteb a zaklínadel.

Vzpomínám si, jak se mi velice dávno jeden mladý pravoslavný kněz zapřísahal, že prý, druzí lidé považují takovou přeměnu jenom za symbol, ale že on skutečně věří, že je to teď maso z Ježíšova těla a Jeho krev!...

A mají pozitivní význam obřady (svátosti) přijímání, praktikované v katolických a pravoslavných církvích? Pomáhají adeptům těchto náboženských tradic skutečně?

Mně osobně — tohle pomohlo. Popisoval jsem to ve svojí autobiografické knize «Как познаётся Бог» (*«Jak se poznává Bůh»*). Tehdy jsem se teprve odpoutával od ateistického primitivismu — a Ježíš tak povzbuzoval mé, zatím ještě drobné krůčky správným směrem — blaženými stavy, vznikajícími v důsledku přijímání.

Ale pro druhé lidi se přijímání mohou stát i «pastí», pokud se uspokojují přesvědčením, že žádná úsilí o sebezdokonalování nejsou potřeba, stačí jen dodržovat «spasitelné» obřady — a Bůh je za to «spasí»...

... Nadlouho jsme se odmlčeli. Vzpomínala jsem na svoje pocity z Ježíšových Objetí, ze Splynutí s Ním... potom jsem se soustředila na pocitování svých skutečných rozměrů — rozměrů duše, vědomí. Ano, všechno, co říkal Vladimír, skutečně potvrzovala moje osobní zkušenost. Zpočátku jsem v tomto vtělení žila — jako materiální tělo, rozežírané ze všech stran několika nemocemi najednou... Moje vnímání bylo soustředěno... na kočkách... V lásce k nim jsem hledala příležitost k uspokojování svojí potřeby opravdové lásky... Vladimír byl následně absolutně v právu, když mě jednou šokoval tvrzením toho, že *splývám v lásce* ne s Bohem, ale s kočkami...

Potom se v mém životě objevily Vladimírovy knihy — světlo v království tmy. Potom — i sám Vladimír... On mi pomáhal vzpomenout si, že jsem ne tělo, ale vědomí. On mi pomáhal překonat nápor těch strašných nemocí... Ted' se mi ani nechce vzpomínat na jejich názvy... Jenom zrak se mi ještě úplně neobnovil...

Všechno současné učení jsem zvládala velice lehce a radostně! A Vladimír mi dal přesvědčivé a názorné vysvětlení i k tomu: zkušenost předchozího vtělení... Proč jsem použila slovo *názorné*? — přece právě proto, že mi Vladimír poskytl možnost to všechno *uvidět*.

... Zeptala jsem se:

— Čím je možné vysvětlit, že se mnozí lidé chovají tak nepřátelsky ke slovům pravdy? Co je motivuje? Proč tak jednají?

— V každé zemi jsou mezi vtělenými lidmi velice mladé duše. Ony jsou zatím maličké. Jejich obzor je dosud malý, je jako u dětí. A oni nedokážou obsáhnout poznatky o Velikém, Největším — ani vědomím, ani rozumem. Proto někteří z takových lidí mají sklon vyhlašovat pravdivé poznatky o Bohu a Cestě k Němu za lež. Oni dosud nejsou schopni myslet ve vesmírných rozměrech. Jim — maličkým, a proto se pocit'ujícím bezbrannými před strach nahánějícím okolním prostředím, je mnohem pohodlnější hledat si ochranu u silných vtělených lidí-lídrů, kteří jsou pro ně zcela viditelní. Ale ti poslední často bývají nositeli d'ábelských vlastností. Tak se vytvářejí zločinné bandy, mizantropické politické strany, náboženské sekty, které dostaly název destruktivní, to znamená, ničící duše, poškozující zdraví adeptů. A tam, kde je banda nebo sekta, tam začínají u jejích adeptů působit psychické zákonitosti, označované termínem «davový efekt»: «nás je mnoho, proto jsme v právu!», «my jsme síla!», pocit'ování vlastní odpovědnosti «se stírá», přeměňuje se na «kolektivní odpovědnost», což už

nenahání strach, ale naopak, vytváří pocit vlastního hrdinství...

Jedno ze schémat psychotypizace lidí — to znamená, rozlišování podle duševních vlastností — je schéma gun.

Existuje guna tamas, sjednocující tupé a (často) zlostné primitivy.

A existuje guna sattva — guna lidí ráje, kteří se přeměnili v něžnou lásku, a zbavili se ziskuchtivosti a sobectví. Z tohoto stavu je velice snadné se pozvednout na stupně získávání Božských vlastností — ale jenom s pomocí metod buddhijógy.

Mezi gunami tamas a sattva existuje ještě přechodný stupeň, nazývaný gunou rádžas.

Můžeme vyznačit ještě dva stupně vyšší nežli sattva: stupeň těch, kdo získávají Božskost a těch, Kdo už Ji dosáhli. Dohromady je jich pět.

Přičemž má člověk právo a možnost přemísťovat se po škále gun — jak na jednu, tak i na druhou stranu.

Ale ty ses ptala na něco trochu jiného: konkrétně proč mají lidé tak různé duševní vlastnosti: kladné — a záporné?

Příčinu musíme vidět ve filozoficko-náboženské nevědomosti, panující na Zemi. Boží Učení je zapomínáno nebo komoleno! Ohromné masy lidí

nechápu: co je dobře a co je špatně? To, co Bůh považuje za zločinné, programující do pekla, na «sметиště evoluce», — mladé duše, vedené lžipastýři, považují za «svaté, «bohulibé»!... A jenom neporovnatelně málokterí nacházejí správný směr...

Závěr? — je třeba všemožně vstěpovat do mentality lidí, počínaje už od školního věku, pochopení toho, proč žijeme na Zemi, co je to Bůh, jaké musejí být naše vzájemné vztahy s Ním, co je to evoluce individuálních vědomí, jakými se musíme stát, abychom žili v harmonii s Evolucí Vesmírného Vědomí! A také — konkrétněji: jaké duševní vlastnosti má význam v sobě rozvíjet, a jaké odmítat? Mimochodem, pokud odmítat — proč? Přece právě proto, abychom očistili svůj osud!

Nu a výčet tamastických a sattvických kvalit je ti dobře znám: toto téma jsme posuzovali mnohokrát i z různých úhlů pohledu v mnoha našich knihách.

Vzpomínám si, mimochodem: Kdo ze známých Božských Učitelů promlouval na toto téma neúplněji, přičemž se Jeho promluvy staly duchovním dědictvím našich současníků? Je to, nepochybně, Satjá Sái. Právě tak nám mnoho cenných poučení zanechal Ježíš Kristus. Přidám Krišnu, Lao'C, Gautamu Buddhu, Bábadžího z Haidakhanu...

Přečíst si o tom všechno je možné také v naší 'Klasice'...

... Jestliže, — pokračoval Vladimír v myšlence, — budeme hledat ilustrace k tématu gun, můžeme je velice názorně studovat ve sféře sexuálních vztahů. Podívejme se na to v závislosti na obou pohlavích.

Začneme mužským. Vidíme, že u jakéhokoliv samce lidského druhu se od určitého věku sexuální zájem ve vzájemných vztazích se ženami projevuje ve snaze dosáhnout orgasmu, spojeného s ejakulací.

Muži, patřící do guny tamas, jsou připraveni domáhat se tohoto svého cíle za jakoukoliv cenu, včetně úmyslně lživých slibů nebo znásilnění — až k vraždě: aby vykonali pohlavní akt alespoň s mrtvolou. Je pochopitelné, že takovým samcům «ani na mysl nepřijde» postarat se o to, aby udělali dobře ženě, aby jí nezpůsobili zbytečnou bolest při defloraci, aby žena také zažila orgasmus, aby ji nepostihlo nechtěné těhotenství. Vždyť takoví samci se starají jenom o sebe!

Pro představitele guny tamas není sex vůbec vyjádřením a projevem lásky! Takoví netvoři mohou vykonávat pohlavní akt na podkladě emocí nenávisti a s úmyslným působením utrpení jejich obětí — až k sadistickým vraždám po uspokojení vlastního chtíce!

Mimochodem, jazyk matu (vulgarismus), charakteristický pro tuto gunu, ukazuje na vůbec ne sattvický vztah k sexuálnímu aspektu lásky, a k lidem celkově — také.

Ale muž, který začal vyrůstat duchovně, bere v úvahu zájmy druhých lidí, včetně sexuálních vztahů. Snaží se o to, aby nezpůsobil ženě žádnou újmu, ale naopak, — aby jeho milovaná obdržela maximum potěšení. Takový muž se snaží studovat ženskou sexuální psychologii a individuální zvláštnosti erogenity jeho milované. Teď už ví, že je pro ženu příznivé dostatečně dlouho přijímat jeho laskání — jak před začátkem pohlavního aktu, tak i po něm. Je trvale vnímavý k pocitům milované — a je připraven neprodleně korigovat svoje chování v souladu s jejími vyřčenými nebo dokonce nahlas nevyřčenými přáními.

Člověk sattvy také nikdy nebude na pohlavní akt naléhat. Ale počká, až ochota a přání budou oboustranné.

Někteří z mužů poznávají takové moudrosti sexuálního aspektu lásky dříve, jiní později.

A měli bychom se snažit uvidět, kolik by ubylo lidských neštěstí, pokud by se toto téma — právě v takovém úhlu pohledu — začalo probírat s chlapci už ve školních letech!

A o základech náboženské filozofie je třeba mluvit se školáky! Ale ne na úrovni pohádek o Adamovi a Evě atd. Ale z pozic Evoluce Univerzálního Vědomí! Neboť pouze pokud vycházíme z těchto základních poznatků, můžeme logicky, a proto srozumitelně, vysvětlit to, jakými se musíme snažit stát v soulase se Záměrem našeho Stvořitele!

... Podle guny můžeme hodnotit i etické kvality představitelk ženského pohlaví.

Ženy guny tamas jsou egoistické. Jakmile je něco trochu v nepořádku ze strany partnera — už se stává objektem opovržení, jízlivých urážek a nenávisti, projevované v různých formách.

Ano, vždyť skutečně existují ženy, které dobrovolně vcházejí do sexuálních kontaktů, a přitom nenávidí svoje muže!

Ale eticky adekvátní žena bude chyby odpouštět a — takticky, s láskou — pomáhat zbavit se jich do budoucna. Ona také naučí svého milovaného tomu, jak mohou oba dosáhnout oboustranné harmonie: vždyť muž nemá vrozené představy o zvláštnostech ženské sexuality, tyto znalosti získává jenom z vlastní sexuální zkušenosti nebo od druhých lidí.

Tohle je živý příklad. Bradavky téměř u všech mužů nejsou erotogenní, na rozdíl od těch samých částí těla u žen. Jestliže žena začne hladit bradavky

svému milovanému — vyvolá to jen rozpaky a protest (vyjádřený v té či oné formě) ze strany jejího přítele. Přitom si každý muž zpočátku myslí, že by ho čekalo právě takové odmítnutí při analogických dotycích ženských bradavek.

Ačkoliv ve skutečnosti je pravda opačná: lehká pohlazení pokožky v těch místech ženských těl vyvolávají intenzivní pocity a prožitky něžnosti. (Pochopitelně, pokud se to provádí v odpovídající intimní situaci).

Ještě dodám, že žárlivost je jedním z projevů tamastičnosti u představitelů obou pohlaví. Proč? Jsem si jist, že vysvětlovat to podrobně nemá význam, pokud nebudeme dané téma chápat odděleně od ucelených poznatků o zákonitostech a principech duchovního růstu.

... Zajímavější je položit ještě takovouhle otázku: jaká z gun převládá v naší zemi? Odpověď je, myslím, jednoduchá: tamas — s jeho opilstvím a dalšími narkomaniemi, násilím na druhých, vládnoucími emocemi chronického rozčilování, nenávisti, závisti, chamtivosti a dalších projevů totálního egocentrizmu u většiny lidí.

Děti, rodící se a vychovávané v takovém prostředí, si osvojují ty samé životní návyky — od svých rodičů. A takové děti, jestliže se ve svých životech

nesetkají s alternativou a neosvojí si způsob života očištěný od neřestí, všechny také směřují hned za svými vychovateli zaplňovat peklo.

Bajky o tom, že prý, pokud «v Boha správně věříme, znamená to, že se «spasíme», — nejsou nic jiného, než «opium» pro lid, jak to kdysi zcela pravdivě vyjádřil Vladimír Uljanov-Lenin!

Vždyť Bůh od nás potřebuje něco úplně jiného: ne abychom prostě «věřili», ale abychom se zdokonalovali ve shodě s Jeho Učením! Každý den, každou hodinu našich životů na Zemi — životů, darovaných nám Bohem právě pro naše zdokonalování, — jsme povinni věnovat právě tomu!

I když je třeba pochopit, že začínat bychom neměli mništvím, ale uvedením sama sebe alespoň do relativního pořádku — v normální pracovní činnosti, v rodinném a dalších aspektech sociálního života.

O změněných stavech vědomí a meditaci

Vladimír pokračoval v naší besedě:

—Abych nezapomněl — o opiu a dalších narkotikách. Vždyť je mnozí začínají používat nejen prostě «z nicnedělání», «kvůli partě», nebo aby zapomněli na noční mûru života na Zemi, jehož smysl nechápou — ale kvůli tomu, aby prožili nové — mystické! — stavy vědomí.

A při tom si narkomani ničí svoje zdraví — jak fyzické, tak i psychické, a uzavírají si pravou Cestu duchovního zdokonalování.

Ale v této chvíli nechci mluvit o škodlivosti narkotik, ale o samotné tendenci hledání příležitosti zažívat nové stavy vědomí.

Vždyť i v normálních podmínkách zažíváme nové stavy vědomí pod vlivem hudby, při sledování filmů, v kostelích, při těsném kontaktu s různými lidmi: od svatých — až k d'áblům v těle. Lidé modulují svoje stavy také s pomocí kávy, čaje, nebo uklidňujících lékařských prostředků dokonce i léků na spaní. Své stavy také měníme, když se jen jednoduše dosyta najíme, dáme si teplou sprchu nebo vanu, koupeme se v moři nebo jiných vodních nádržích...

Ale existuje jedna skutečně důležitá možnost postupného přeměňování svých stavů — jsou to meditační tréninky.

Ovládnutí techniky meditace je mnohastupňové úsilí, zaměřené na zdokonalování sama sebe rozvíjením vědomí. Tato práce začíná prvními kroky při očišťování energetiky svého těla — až do těch grandiózních rozměrů, které sis osvojovala ty v minulém a tomto vtělení.

Ale proč jsem teď o tom mluvil? Abych tě předem upozornil na velmi častou chybu mnohých: myslet si, že jenom prožití nových potřebných stavů jednou nebo několikrát — už stačí pro úspěšný duchovní vzestup. Ale nestačí! Musíme se snažit pokud možno co nejčastěji a mnohokrát opakovat stále nové principiálně důležité techniky — do té doby, dokud se ty stavy nestanou právě přirozenými, obvyklými.

A ještě jedna velmi důležitá poznámka, která, doufám, pro tebe není aktuální: vždyť jsi o tom mnohokrát četla v našich knihách a slyšela v našich rozhovorech. Mluvíme teď o tom, že meditační tréninky nesmějí «zabíhat dopředu», předbíhat konkrétní pochopení místa každého z osvojovaných stupňů — na jejich společném «žebříčku».

A také ani etická sebekontrola nesmí nikdy zeslábnout. Vždyť podle míry psychoenergetického zdokonalování každého Božího žáka jsou učební tréninkové zkoušky z etiky, vytvářené Jím pro nás, stále složitější. A jestliže na to zapomínáme, můžeme u další zkoušky propadnout...

Krišna: spojení Lásky a Klidu ***— se Sílou***

Přišli jsme k moři, «na návštěvu» ke Krišnovi — ještě na jedno Jeho *pracovní prostranství*.

Ranní chládek, něžné šplouchání mořských vln, hlasy racků...

Nadechovala jsem se v těch prostorech plnou hrudí, jako bych do té doby měla málo vzduchu!

Zdálo se, že mi všechno kolem šeptá o svobodě, o létání, o nekonečné lásce!

Sundali jsme si batohy a sedli si na kládu, ležící nedaleko od vody.

— Pročpak si On vybral místo pro vytvoření *pracovního prostranství* právě tady? — promluvil tiše Vladimír, aby nenarušil klid a harmonii rána. — Na této pláži se lidé rádi opalují, přijíždějí sem auty, dokonce i autobusy. Tohle místo je předurčeno k tomu, aby bylo možné působit na emocionální sféru lidí a také jim vnukat potřebné myšlenky. To je vhodné dělat, konkrétně, když se nacházejí na hranici mezi spánkem a bděním. Vždyť když se opalují, ocitají se mnozí právě v tom hraničním stavu.

Teď se podíváme na naše těla a kokony. Uvidíme, že jsou ze všech stran obklopeny Krišnou.

Kdo je to Krišna? Je to jeden z nejproslulejších Představitelů Tvůrce v historii planety! Jeho Božská Láska se zářivě projevuje ve spojení s Jeho Božskou Sílou! On je Božský Učitel, u Kterého bychom se právě měli učit, a ne vykonávat obřady Jeho uctívání!

Ano, skutečně existuje možnost bezprostředně se u Něho učit, pokud jsme předběžně prostudovali Bhagavadgítu, a pochopili metodologii Cesty... A snažíme se vykonávat Jeho Učení!

Zdůrazňuji, že ani naučit se Bhagavadgítu nazpaměť nestačí, dokonce ani v sanskrtu! Ale je třeba se snažit — konkrétně vykonávat Učení! Jenom to bude mít smysl!

A až budou osvojeny počáteční stupně Cesty, objevuje se možnost vycházet vědomím naproti Vědomí Božského Učitele Krišny — a přímo se Mu připodobňovat.

Tady, na tomto *místě síly* můžeme lehce pocít'ovat Krišnu vědomími, která se na čas osvobodila od materiálních těl, — a vlévat se bezprostředně do Něho. My máme Oceán Vědomí Krišny — přímo tady! A pokud jsme se stali svobodnými vědomími, pak nám nic nebrání, abychom se do Něho jednoduše ponořili — a stáváme se sjednoceni podstatou s Ním!

Vůbec se nejedná o to, že bychom se stali Jemu «rovní». Ne! Naopak: vléváme se do Jeho Oceánského Vědomí — a zůstává jenom On, a já — nejsem.

To je jedna s tréninkových variant Splynutí s Bohem, připravující k závěrečnému Splynutí!

Řekněme Křišnovi: «Miluji tě!» — usmál se Vladimír. Pokud to řekneme upřímně, pak Jeho odpovědí bude vstřícná upřímná Božská Láska! Láska s láskou splývají — a tehdy se stávají srozumitelnými všechny Jeho myšlenky vzhledem ke každému z nás.

Pokud přebýváme v takovém Splynutí s Ním, pak není třeba pokoušet se mluvit s Ním — jako se Spolubesedníkem: vždyť v situaci Splynutí nejsou dva, ale Jeden — jediný On!

Už víc nejsme já a On, kteří spolu diskutují! Ale je jenom On — a ke mně přichází pochopení všeho, co mi On ukládá, co ode mě chce. Už není dialog, ale je prostě pochopení Jeho Vůle přímo: vždyť já a On jsme totožní...

... Pociťovala jsem ticho... Myšlenky neexistovaly... Ve mně — vědomí, rozlévajícím se po celém *místě síly*, — šplouchaly a něžně narážely na břeh nekonečné drobné vlnky... Něžnost mě přeplňovala!... Poprvé jsem najednou pocítila Křišnu tak živě! A poprvé jsem Ho uviděla: nad vlnami, nad pláží! V celé velikosti! Ohromná Podoba byla — poloprůzračná: vlnité vlasy na ramena, dlouhé bílé roucho, zlehka se pohupující jakoby v lehkém větru... A pod Jeho tělesnou Podobou — Oceán Jeho Vědomí, který se zdál být nekonečný...

— Můžeme se v Oceánu Krišny potápět, — pokračoval Vladimír. — Nebo můžeme — z anáhaty — vejít do Jeho Mahádublu.

Nebo existuje ještě jedna meditace — «Stěna». Ve stavu «Stěny» můžeme lehce aktivovat oba spodní dantiany.

Jestliže přebýváme ve stavu vlastního Mahádublu, sladujeme se s Krišnou a zapojujeme svůj silový spodní dantian — pak můžeme takovou «Stěnou»... jít do boje! A na rukách sebe jako Mahádublu můžeme držet všechny ty, kdo chtějí bojovat proti mně, a s úsměvem je milovat!

Já jsem Síla Lásky, přebývající v Klidu! To není hrubá síla. Ale je to Božská Síla!

Připomeňme si kupříkladu: vždyť Krišna v době bitvy na poli Kuru nikoho nezabíjel. Vzal na Sebe jenom roli vozataje válečného vozu.

... Slovo *Vojín* pro mě bylo právě tak čarovné, jako slovo *Svoboda*.

Vzpomněla jsem si, že jsem v dětství měla výhrady k tomu, že jsem holčička.

Vždyť to znamenalo, že se nemůžu pouštět na daleké mořské výpravy, nemůžu při hledání dobrodružství přecházet pouště, nebo bojovat jako neporazitelný šaolinský mistr wu-shu!...

Sama nevím, proč jsem tak rozhodla, že nemůžu...

Ale hned jsem tehdy rychle sama sebe uklidnila tím, že — zato! — se můžu stát baletkou...

Když si na to teď vzpomínám, zdá se mi to směšné!...

Ale takové zvláštní dětské úvahy mi zůstaly v paměti dosud. A teprve teď jsem začala chápat, že to byly ozvěny vzpomínek z mých minulých vtělení...

Baletkou jsem se nakonec nestala. Ale šíleně ráda jsem tancovala. A učila jsem se tancovat všude, kde to jenom bylo možné! Ale kroužky jsem nenavštěvovala: neměli jsme na to peníze. Prostě jsem se dívala na druhé — a učila se.

Také jsem vynalezla a osvojila si způsob zbavování se stresů — právě tanci.

Díky takové zkušenosti jsem se teď dokázala učit nové meditace — při hudbě — doma večer po práci. A při tom jsem při hudbě nevnímala únavu.

... Ale žena-vojín, přece jen, v našem světě... — jak je to jen těžké!...

... A teď jsem pocítovala a výborně viděla svoje ohromné ohnivé ruce vědomí. Držela jsem na nich celou dohlednou část břehu a moře, a také i naše těla.

... Když jsem začala být unavená, přistihla jsem se při myšlenkách na to, že závidím Guru Nanakovi-2, že vládl takovým stabilním klidem! V tomto životě jsem se jako protiklad ke své minulosti: rozčilovala z každého důvodu i bez důvodu...

To znamená, že teď musím ovládnout klid, jaký má Krišna, za života v ženském těle!...

— Musíme pochopit, že všechno tohle není možné ovládnout, pokud se pocítujeme prostě tělem, —

říkal v té době Vladimír. — Všechno to můžeme ovládnout jenom prostřednictvím buddhijógy, to znamená, že se — jejími metodami — přeměníme v ohromné vědomí. Přičemž pěstovat sama sebe jako vědomí máme právo jenom jako duchovní srdce!

Představme si: že hlavou (to znamená, vrchním dantianem) vyrůstá — dost dobře ani nejde.

A jestliže budeme růst s pomocí spodního dantianu, pak přece také, jako v případě s hlavou, nemůžeme vejít do Splynutí s Bohem. Bůh je Láska — a On přijímá do Sebe jenom lidi, kteří se také stali Láskou! A emoce lásky jsou funkcemi středního dantianu.

Vrchní a spodní dantian — ony... nikdy nemohou být Láskou. Vycit'me: že přece nejsou pro Splynutí určeny! Jsou to všeho všudy pomocné složky vědomí!

... Pokračovala jsem v práci. Krišna mi dával možnost pocítit Jeho stabilní Lásku, Klid a Sílu. Čím více jsem se k Němu přitahovala svojí láskou, tím déle se mi dařilo nepřetržitě pocít'ovat ty Jeho Stavyslité vjedno.

Zacházela jsem do Krišny stále hlouběji, a zanechávala svoje maličké tělo na povrchu Země... — a potom jsem se znovu vracela do světa hmoty, kde na mě čekala nesnadná cesta.

... Když jsme přestali medítovat, poprosila jsem Vladimíra, aby ještě promluvil na téma osudu. Dosud mi byla nepochopitelná koncepce jeho «předurčenosti». Vždy jsem věděla, přesněji —

intuitivně pocívala, že člověk může a musí svůj osud měnit! Ale jak?!...

— Bůh dohlíží na to, jaká rozhodnutí přijímá v každé situaci každý člověk, — vysvětloval Vladimír. — V závislosti na těch přijímaných rozhodnutích se osud může radikálně a rychle měnit.

Konkrétně se právě proto stává, že časem jsou plány, navržené Bohem, Jím samým změněny o 180 stupňů. Vždyť úspěch nebo nezdár je často závislý na realizaci mnohými lidmi z jejich svobodné vůle. V pseudoduchovní literatuře existuje názor, že je všechno předurčeno... Že prý osud, jakmile je vytvořen, se bude také tak plnit až do konce vtělení. Není to pravda! Osud se po celý čas mění v závislosti na přijímání rozhodnutí samotnými majiteli toho osudu...

Bílá Plachetnice Nikifora

Už dlouho nás zval «na návštěvu» Nikifor. Jeho *pracovní prostranství* se rozkládalo v lese, nedaleko od míst Davida a Sarkara, kde jsme už pracovali.

Od té samé chvíle, kdy jsem si poprvé přečetla o Nikiforovi, jsem si zapamatovala Bílou Plachetnici, která připlouvala v pravý čas na pravé místo za člověkem, hledajícím a volajícím Boha.

Jak by bylo skvělé, sdílela jsem Vladimírovy myšlenky, pokud bychom měli takovou možnost i v naší době: připlouvat k potřebnému břehu, abychom s sebou mohli vzít každého důstojného potencionálního žáka! Vladimír by byl také rád. Ale chápali jsme, že v současnosti taková možnost — svobodně křižovat mořská prostranství, jako to dělal Nikifor, — neexistuje...

Šli jsme po lesní cestě, ale najednou jsme byli donuceni se zastavit před překážkou v podobě velké kaluže, kterou bylo nutné obejít, a přitom zajít trochu hlouběji do lesa.

Když Vladimír zahrnul doprava, najednou se zasmál, obrátil se ke mně, a říká:

— Nikifor prosí za odpuštění za tu louži!...

Přidala jsem se k jeho smíchu: to je dobré — Bůh prosí za odpuštění!

To byl první Nikiforův žert. Potom budu vyprávět o druhém.

Hned jsme ale pochopili «skrytý význam» té kaluže: když jsme ji obešli, narazili jsme na velké borůvkové keře, úplně pokryté velkými chutnými plody, na kterých jsme si s potěšením smlsli.

Ušli jsme ještě kousek do hloubky lesa a ocitli jsme se na velice útulné mýtině, obklopené vysokými borovicemi a smrky. Tady se nacházelo *místo síly*, na

kterém bylo možné *uvidět* tu Plachetnici... Zlehka se pohupovala na vlnách, jakoby v mlžném oparu, v něžně bílém Božském Světle Nikifora...

— Jsme u Nikifora, — promluvil Vladimír, když jsme se posadili na kmen spadlého stromu. — Tady je lehké procítit, co měl na mysli don Juan, když říkal, že *místa síly* jsou jakési díry z jedněch prostorových dimenzí do druhých. Tady je zrovna velice zřetelný, živý příklad takové «díry».

Pokud se postavíme na okraj tohoto *místa síly*, snadno se «propadáme» vědomími do eonu Prvotního Bráhmanického Světla.

A navíc, pokud se «propadáme» v této jakési studni ještě hlouběji, pak tam nacházíme Oceán Božského Světla-Ohně.

Když se odtamtud podíváme nahoru, vidíme zatvrdliny kosmických energií, které vytvářejí hmotu vody a pevniny.

Ještě si můžeme připomenout téma vektorů škály mnohorozměrnosti — nebo «škály emanací», jak říkal don Juan. Natáhneme takový vektor od hmoty vlastních těl a materiálního světa, který je obklopuje — až do toho Světla-Ohně. A teď můžeme do Něho «sjet» — jako po namaštěné tyči — okamžitě překonat celou «škálu emanací».

A odtud — z hlubiny — natahujeme ruce vědomí ke svému tělu: abychom ho přetvořili, a pokud je to nutné, i poléčili.

Vždyť právě, když splyneme s Oceánem Božského Světla-Ohně, staneme se natolik kolosálně

ohromnými — v porovnání s našimi maličkými těly, která jsou jako sotva postřehnutelné tečky, pokud se díváme z hlubin Oceánu, z Jeho gigantičnosti, — proč tedy nepůsobit na ta těla Sílou Oceánu?...

... Ano, tahle Plachetnice se mi líbila! Líbilo se mi potápět se do Oceánu Vědomí Nikifora a stávat se Jím! Ale najít svoje materiální tělíčko se mi dlouho nedařilo: tak vypadalo nicotně maličké...

Seděla jsem na kládě a odpočívala, když Vladimír znovu začal mluvit a řekl, že je tu ještě Adler:

— On říká, že bychom měli promyslet tento nápad: vybudovat 'Středisko psychické autoregulace a duchovního srdce' na bázi té organizace, kde budeš pracovat. Organizovat práci bude třeba tak, aby lidé z dalších zemí k tobě mohli svobodně přijíždět se učit. Ale to je zatím, říká On, jenom varianta vývoje událostí.

... Dlouho jsme seděli potichu a kochali se pobytem v Nikiforovi. Potom jsme se začali chystat domů.

— Nikifor říká, že nás znovu čeká na Jeho *pracovním prostranství* za tři dni, — oznámil Vladimír.

* * *

Nicméně za tři dni nás Vladimír vedl pěšky městskými ulicemi na *místa síly*, nacházející se v

hranicích města. Bylo vidět, že úplně zapomněl na Nikiforův návrh...

Ale já jsem si pamatovala. A řekla jsem mu to cestou.

Vladimír se přiznal, že udělal chybu.

Ale ušli jsme pouze pár desítek metrů, a on se najednou zastavil a vykřikl:

— Stop! Nikifor je tady!

Když prozkoumal situaci, zjistil, že jsme se ocitli ještě na jednom *místě síly* Nikifora, o kterém on dříve nevěděl!

Nikifor se smál spolu s námi! To On na nás tenhle žert nachystal! Vždyť my jsme se skutečně ocitli za tři dni na Jeho *pracovním prostranství*. Jenom ale — na druhém!

... Dalo se tady velice zdařile pracovat se všemi segmenty a stavět z každého z nich vlastní Mahádubl...

Láska Sufi

Pozvala nás k sobě Sufi. Těšili jsme se na nadcházející setkání.

A tak jsme dorazili do jejího kraje lokálkou, a potom jsme dlouho šli po lesní cestě.

Její *místo síly* se rozkládalo na nevelkém písčitém kopci, pokrytém šedými lišejníky a porostlém řídkým borovým lesem.

Vyšlo slunce a osvítilo svým něžným ranním, skoro oranžovým světlem prolamované vrcholky stromů. Byla to taková krása, jako bych se dostala do pohádky!

Vladimír nás zavedl na potřebné místo a začal vyprávět:

— Celá tato část kopce je *místo síly* Sufi. A právě tady, u této nevelké borovice je Její vlastní *pracovní prostranství*.

Sufi nám nabídla Svoji pomoc — těm, kdo to skutečně potřebují, — v očišťování energetiky našich hlav, konkrétně — v souvislosti s léčením orgánů zraku.

Vejděme. Pokud se bude někomu točit hlava, — obrátil se ke mně Vladimír, — pak je to normální. Když jsme tu byli poprvé, měli jsme všichni právě takové pocity z jejího kolosálního silového působení!

... Nechali mě o samotě se Sufi. Opřela jsem se zády o borovici — a hned v té chvíli jsem jakoby zmizela, propadla jsem se do Jejích Objetí. Ještě jsem nestačila vynaložit žádná úsilí, ale horoucí něžná Láska Sufi už zaplnila mojí anáhatu, a potom i celé tělo. S troškou smutku jsem pocítila: jaký je ještě mezi námi rozdíl! A jak mnohému mi zbývá se ještě naučit, abych se stala takovou, jako Ona!

Pocítovala jsem, jak mě Ona líbá a objímá! Ale jaká to byla intenzivní a zároveň nejjemnější Láska! V ten moment mě napadla myšlenka, že pokud bych byla mužem a potkala na své cestě takovou Ženu, pak bych určitě dosáhla Dokonalosti! Usmála jsem se svým myšlenkám, a pomyslela jsem si, že se v tomto životě určitě naučím darovat svoji lásku právě tak, jako to dělají Božské Ženy!

A pak mi Sufi řekla:

— Ženská láska může tvořit zázraky tím, že otevírá duchovní srdce a vede za sebou — cestou lásky!

Ale k tomu je potřebná síla. Staň se silnou!

... Zatímco jsme se posilňovali před tím, než budeme pokračovat v meditaci, Vladimír mi předal i další Její slova:

— Mnoho lidí ke Mně přivedeš. Úplně dozraješ, až ti bude kolem čtyřicítky.

Veliký Ngomo

Vladimír mě s Ním začal seznamovat, ještě když jsme byli na kopci Sufi, na druhé straně kopce.

Ukázal do dálky a začal vysvětlovat:

— Podívej se tamhle: tam je ohromný, mnohakilometrový Mahádubl Ngoma. Odtud teď On natahuje Ruku k nám, a naše těla se ocitají na jeho Dlaní.

Teď se rozhlédneme z Jeho Dlaně. Kolem, ze všech stran, je mnohorozměrná Nekonečnost Absolutna!

Pocit'me: Bůh mě drží na Dlaní. On mě neustále sleduje: všechno, co dělám, o čem přemýšlím, o čem mluvím. On mě drží na Dlaní, pozoruje a přijímá rozhodnutí o mé budoucnosti — blízké i vzdálené — v závislosti na všech mnou přijímaných eticky významných rozhodnutích...

Tohle pocítit a zapamatovat si je důležité: jsem neustále pozorován Bohem, ukrýt se před Ním není možné! Není ani možné třeba něco před Ním utajit! Všechno, na cokoliv myslím, o čemkoliv mluvím, a cokoliv dělám, — všechno se započítává při vytváření mého osudu! V každém okamžiku mě Ngomo a Druzí Svatí Duchové ze všech stran pozorují!

... A ještě jedna meditace, kterou je vhodné tady vykonávat: můžeme, když splyneme s Ngomem, dojít ke svému tělu, vejít do jeho středního meridiánu — a z něho pročišťovat rukama vědomí oči.

... Právě — přiletěla i Sufi! Jako ptáček! Chce ti také pomoci s očima, — říká najednou Vladimír, a všichni se smějeme.

... Pracovala jsem, a při tom pocítovala Jejich Ruce a splývala s Nimi. Moji práci trochu ztěžovala zesilující rýma. A přitom mě ještě Vladimír neústupně učil smrkat ne do kapesníku, ale přímo na zem; zacpávat si nejdřív jednu nosní díрку, a potom druhou. Vysvětloval, že kapesník je zdrojem nákazy. Infikované hleny na kapesníku vysychají — a potom jsou při libovolných manipulacích s kapesníkem rozprašovány a infikují druhé. Proto je vhodné používat kapesník jenom tam, kde se smrkání «na zem» považuje za neslušné.

Učila jsem se to... dlouho a těžce, poněvadž jsem nějak nemohla překonat jakési svoje «komplexy». Abych se vysmrkala «Vladimírovou metodou», snažila jsem se odejít kousek dál od ostatních — do křoví. Tam jsem... trénovala. A všichni se na mě zdálky dívali a pochechtávali se.

Tehdy Vladimíra napadlo přednést na toto téma malou přednášku.

— Jestliže se pocítuješ hmotou, — říkal — pak se ti snadno povede odsuzovat některé druhy hmoty: tahle a tahle, jsou prý, «špatné». Ale v takovém

případě se přece setkáváme, znovu, s «lidskou formou».

Probereme příklad: pokud se moje slina nachází v mých ústech, je to moje přirozená součást — a všechno je v pořádku, není-liž pravda? Ale stačí plivnout — a ta samá slina už může vyvolávat odpor! Dokonce ani s vlastním plivancem se mi už nechce kontaktovat! Proč?

A nudle z nosu — vždyť je to právě takový rozředěný sliz, stvořený mým tělem. Slina plivance, nudle z nosu — to je všechno jen hmota, prakriti — v jejích různých projevech. Můžeme se k nim chovat filozoficky, a ne podle šablon «lidské formy», to znamená, ne proto, že je to tak «zvykem», nebo to «není zvykem».

Všechno je to prakriti. Mrtvoly jsou také prakriti. A pokud chápeme, že to všechno jsou jenom varianty prakriti, pak už nebudeme mít odpor k mrtvolám nebo strach před nimi. Právě tak je to s nudlemi.

— No, mrtvoly — to je etapa zdokonalování, kterou už jsem prošla ve studentských letech, — směju se.

— Ano!

Nudle z nosu! To je současná etapa! Palčivé téma! — slavnostně prohlásil Vladimír, a my jsme se svorně rozchechtali.

Potom shrnul výsledek:

— Je nesporné, že hranici mezi přípustným a nepřípustným z hlediska estetiky musíme vždy

pocit'ovat a dodržovat. Příklady uvádět nebudu. Ale v lese smrkej — po našem! Je to správné.

* * *

— A teď půjdeme na druhé *pracovní prostranství* Velikého Ngoma! — pronesl Vladimír. Potom se zaposlouchal, usmál se a dodal:

— Ngomo žertuje: «Ó, říká, ještě Mě tak nikdo nenazýval!».

... Ráno bylo chladné, a já jsem trochu prokřehla. A ještě k tomu — rýma...

Ale Ngomo mě halil do pocitů úsměvu a radostného smíchu! Následkem toho jsem se natolik osmělila, že jsem si troufla Ho obtěžovat «troufalou modlitbou»: prosbou o africké horko. Toužila jsem zahřát svoje tělo — na vysokou teplotu. Moje maminka patrně moje tělo v dětství přehřívala. Nejspíš právě kvůli tomu mám takovou lásku k horku a chladno nemám ráda.

... Ještě ke všemu se ukázalo, že místo, kam jsme přišli, je na čistém písku. No ale, proč tu není horká africká poušť?!

... Vladimír se pokoušel alespoň trošičku uspokojit moje přání horka, a organizoval v nedalekém lesíku žhavý táborák. U něho jsme si odpočinuli, a já jsem se alespoň trochu ohřála.

Potom jsme znovu vyšli na *pracovní prostranství*.

— My jsme v NĚm, ve Velikém Ngomo, — říkal Vladimír. — A první, co tu můžeme udělat, je «propadnout se skrz zem» — do «propasti» vzadu za svými těly. «Propast» je zaplněna Jeho intenzívním bílým ohnipodobným Božským Světlem! Tohle *místo síly* je ještě jeden krásný příklad «díry», umožňující nejsnadnějším způsobem pronikat do Božských eonů!

Potom můžeme to samé potrénovat v závislosti na všech ostatních segmentech.

... Na tomto místě můžeme dokonce pocítit Živé Světlo Jeho Božského Vědomí — hmatem, mezi prsty rukou sebe-vědomí. Ze stavu rozpuštěnosti a jednotné podstaty — znovuobnovíme jenom ruce — a ohmatáme Ngoma prsty.

... Studujme Ngoma! On je tady — na kilometry na všechny strany!

Můžeme se přemísťovat svým vědomím uvnitř Ngomova ohromného Mahádublu. V NĚm je několik *pracovních prostranství* s různými vlastnostmi a možnostmi.

Je tady možné velice lehce dělat «nájezd» na svoje tělo zezadu — tak, abychom vnímali jenom přední stěnu těla. Přistupuji k tělu zezadu Stěnou Světla — a sjednocuji se s prostorem uvnitř těla. Zaplňuji ten prostor sebou-Světlem — až do nejdrobnějších detailů těla: takových, jako nos, uši, oči, prsty rukou a nohou. Použijeme pro to ruce vědomí.

A tělo teď můžeme vnímat jako «pohyblivý basreliéf», jsoucí stejné podstaty s Velikou Stěnou Světla!

Pokud budeme přebývat v tomto stavu, můžeme snadno přeměňovat sebe-Světlo — v Ohnivý stav. Promyjeme tím Ohněm svoje obličej zevnitř, to znamená, přicházejí zezadu.

Zopakujeme to všechno ze všech čtyř segmentů.

Úplné vyléčení z komplikovaných nemocí může nastat jenom tehdy, pokud jsme promyli a pročistili tělo ze všech čtyř segmentů nebo přinejmenším ze dvou zadních.

... Vejděme v meditaci: «Je jenom Božský Oheň». Je žádoucí si na ten stav zvyknout. Musí se pro nás stát pevným, stabilním!

A navíc se můžeme přemísťovat jako Božský Oheň: být Jím, konkrétně, zepředu před svým jdoucím tělem, zezadu, shora, zezdola, uvnitř...

Taková praktika umožňuje postupně zvětšovat množství sebe-Ohně, postupně se tak připravovat k tomu, abychom se mohli stát «Sluncem Boha».

Pochopme významnost těchto meditací: vždyť tento stav mne-vědomí je identický s tím, ve kterém ti nejmocnější Svatí Duchové vycházejí z Příbytku Tvůrce!

A my se můžeme už přímo teď učit být v tom stavu!

Ale následující etapou se musí stát osvojení techniky přebývat v Příbytku Prvotního — ve Splynutí s Ním.

... Lada je teď také zde. Ona nás pozorovala. Říká, že Ngomo ještě něco poradí Táně, a Ona se prý, «půjde zabývat Svoji prací».

... Zasmáli jsme se a pokračovali v práci.

— Táňo, — říká Vladimír, který přišel ke mně. — Ty znovu bez pohybu stojíš! Je možné, že jsem zbytečně dotěrný s tím, že je lepší meditovat při pohybu těla. Je možné, že máš takovou individuální zvláštnost? Ty sama — prostřednictvím vlastní zkušenosti — vyzkoušej, a srovnej: jak se to bude lépe dařit?

Skoro podrážděně jsem odpověděla, že zvláštní rozdíl nepocítuji. Vladimír souhlasně přikývl a odešel.

Vyzkoušela jsem ještě jednou — pohybovat se nebo stát — a všimla jsem si, že rozsáhlé meditace se snadněji daří právě při pohybu. Ale «maličké», kde je zapotřebí, například, soustředěná pozornost na odstraňování drobných znečištění v nějakých částech těla, se lepší podaří — u mě — při nepohyblivém těle.

... Ale dlouho jsem meditovat nedokázala: navalila se na mě taková únava, že bych dokázala na místě padnout a usnout. Když už jsem se sotva držela na nohou, odešla jsem kousek stranou a rozložila si karimatku, plácla jsem sebou na ní, a vleže na zádech jsem upřela pohled do modravých výšek. S rozhozenýma rukama a nohama, strnulá v blaženosti, jsem si pozdě všimla, že jsem si nesundala vrchní oblečení, a že teď znovu přijde Vladimír a

nařídí mi si ho svléknout, protože se už dávno zvedlo slunce a je celkově horko!

Ale mně bylo — tak nádherně! Nebyla jsem schopná pohnout ani jediným svalem. A Ngomo mě prosycoval Svým Sluncem! Utápěla jsem se v NĚm, v Jeho Radosti, v Jeho Blaženém Klidu!

... A Vladimír stejně nepřišel. Šel na houby. Ale ostatní si právě tak lehli a opalovali se. A já jsem ležela ve svojí bundě a kochala se — v ní — «africkým» horkem!

... Nakonec jsem znovu nabyla sil. Když jsem pocítila, že už si dokážu sednout, zvedla jsem se a začala jsem si pomalu stahovat vrchní oblečení. Na ostatní jsem «nestačila».

Ngomo mi uložil, abych si vyslechla a zapsala Jeho slova:

— Množství šesti tisíc lidí se v budoucnu k tobě přijde učit... — na té cifře jsem se trochu zadržla, ale pak jsem si pomyslela, že ať je to jak chce, «čas to spraví». — Ať jsou — jako tvoje děti! Starej se o ně, jako o sebe!

Přivři oči nad tím, že Mě lidé nehledají! Ať se třeba ze stovky najde jenom jeden, kterému se bude chtít poslouchat! Vyprávěj mu o Mně, počínaje od nuly!

... Dále se Ngomo dotkl některých nuancí a podrobností týkajících se mé práce se žáky v mém městě. Já jsem jenom vzdychala za soustředěného přemýšlení, jakpak bych to uskutečnila nejzdařileji a bezchybně?!

Ngomo se usmíval. Já jsem splývala s Jeho něžným bílým Světlem a byla jsem připravena setrvat tu nekonečně dlouho!

Slunce Adlera

Sbírali jsme houby, když Aňa s úsměvem poznamenala, že je dnes velice aktivní Adler. Pochopili jsme, že nás On zve, abychom zašli na Jeho *místo síly*. To bylo tím víc příjemné, že už jsme byli právě nedaleko od něho.

Tady mě čekalo nejnovější překvapení: ohromné «Slunce Boha» Adlera! Vladimír říkal, že na tomto *místě síly* je možné vykonávat skoro všechny vyšší meditace.

***Viděla* jsem ohromnost «Slunce Boha» jak vzadu za zády, tak i bezprostředně pod nohama, i nahoře, i v bezmezných hlubinách dole! Obklopovalo mě ze všech stran, ale také svítilo i z mnohorozměrné hlubiny bezprostředně pod hmotou mého těla!**

Po pročištění těla ze strany každého segmentu mě napadla myšlenka projít skrz svoje tělo — ve stavu

Splynutí se «Sluncem Boha». Vyzkoušela jsem — zdařilo se!

Když jsem tak pracovala, začala jsem *vidět* Adlera, přesněji — Jednu z Jeho Podob, jak se následně ukázalo. Měl světlé krátké vousy a dlouhý tmavě hnědý plášť, podobný těm, které nosili středověcí učenci. Ale Adler rychle smetl příležitost formování stereotypu mého vztahu k Němu prostřednictvím Jeho obrazu. Místo toho mě On... objal — a ponořil do Své Lásky tak intenzívně, že jsem zapomněla, kde se nacházím! Rozveselila jsem se a dokonce jsem začala s Adlerem žertovat! Až takový mi vytvořil emocionální stav!

Vladimír přišel za několik minut k tomu místu, kde jsem se právě před chvílí tak bavila s Adlerem, ale teď už jsem byla pryč a odpočívala jsem u ohně. On najednou podotkl, že se tu zvlášť dobře cítí uje Adler a že já už vytvářím svoje *místa síly*!

Adler mě poprosil, abych si vzala pero a zápisník a vyslechla Ho. První, co jsem uslyšela, znělo tak:

— Efektivní působení na hutnou materii musíš ovládnout dokonale!

... Když jsem uslyšela něco takového, okamžitě jsem se vrátila do «reality»: vždyť jsem ještě ani svoje tělo nedočistila! Oči zůstávaly neovlivnitelné. S touto otázkou jsem se k Němu i obrátila:

— Adlere, proč nemůžu dočistit svoje oči?

— Problém je v neadekvátní činnosti rozumu: v jeho neúplném ohodnocení nových perspektiv, otevírajících se před tebou. Aby ses s tímto

problémem vypořádala — musíš se naučit trvale žít v maximálně rozšířené anáhatě, být jí, být duchovním srdcem. Jenom tehdy taková neadekvátnost přejde, a nastane život ve stavu «chronického úspěchu»!

— Já nežiju v anáhatě?

— Ne, ty v ní žiješ. Ale příliš často protínáš plochy materiálního světa — a světa Ducha. Svět hmoty tě láká — a ty brzdíš přebývání ve Mně. Nauč se žít — skoro trvale! — právě rozšířeným duchovním srdcem! Tak se, konkrétně, ještě ve větší míře vystavíš polibkům Mojí Lásky!

Musíš se zvedat do vrchní «bubliny vnímání» jenom v případě nutnosti. Ale ty postupuješ opačným způsobem: spouštíš se do spodní, jenom když se k tomu rozhodneš.

V osvojení toho je základ veškerého tvého dalšího úspěchu!

A vynasnaž se přinést lidem informace o zázracích uzdravení, které se dějí právě díky životu jako duchovní srdce!

Ale zázraky se dějí těm, kdo při tom nezapomínají na Mě!

A sama — buď ve Mně! Kvůli tomu — pokračuj v osvojování ohromnosti a majestátu duchovního srdce!

A ještě: přestaň naříkat: «Mně se to nedaří!»

«Mně se to daří! Mně se to podaří! — žij právě tak průbojně!

... Z množství informací se mi «zatočila hlava». Musela jsem si tolik všeho osvojit, tolika věcem se naučit, s tolika záležitostmi se vypořádat!

A když se vypořádáváš — jak neklopýtnout?

«Svatební Palác» Boha Otce

***Místo síly* Huang-Di, které jsme na Jeho návrh dnes měli navštívit, bylo na břehu moře. Tady nám On ukazoval Příbytek Tvůrce a učil nás se do něho potápět.**

Vystoupili jsme z vláčku a vydali se potřebným směrem. A hned v té chvíli jsem pocítila něžnost a radost zvláštního druhu, které nečekaně naplnily mojí anáhatu. Bylo to tak skvělé, že já... jako bych rázem «obživla», jasně jsem chápala, že mi tento stav daroval můj nový Učitel Huang-Di! Šla jsem s Ním, jako v objetí s milovaným! Nikdy jsem si nemyslela, že je On takový! Vždyť je přece... Čínský Císař, Moudrý Vychovatel!... Smála jsem se, divila se, a byla jsem u vytržení!

— Nikdy jsem nepozoroval *tak mnoho* Huang-Di!
— říká najednou Vladimír. — On přišel na setkání s
tebou!

... Přišli jsme k *místu síly*: písčitá mělčina, a před
ní, kam jen oko dohlédlo, se rozprostíralo moře,
které něžně a tiše šumělo příbojem.

— To je místo, kde ti Huang-Di chce ukázat novou
meditaci, — říkal Vladimír, když si sundával batoh.
Následovala jsem jeho příkladu, a pak jsme si sedli
na klády, ležící na písku. Vedle bylo ohniště. Na něm
Vladimír rychle rozdělal malý oheň.

Po tom, co jsme si odpočinuli a najedli se, začal
vysvětlovat.

— Pojd', začneme rozcvičkou: přijdeš k vodě — a
vzpomínáš si, jak je možné držet moře na svých
rukách — na rukách Mahádublu.

Potom — to samé, když zajdeš bosá do vody, z
moře — směrem ke břehu.

... Vladimír počkal, dokud se nepotrénuju těmito
meditacemi, a potom pokračoval:

— Dále budeme pokračovat v práci s «bublinami
vnímání». Už jsme otevírali zespondu spodní
«bublíny» — a přes jejich *bezednost* bylo možné
vcházet do jemnějších eonů.

Uděláme to zpočátku «zprava», potom — «zleva»,
a potom to první, i druhé — zároveň.

...Ted' — druhá přípravná meditace: vejdemo do
stavu dvou «Sluncí Boha» najednou — «pravého» a
«levého»...

... A teprve teď — to nejdůležitější. Ale to se nepovede jinak, nežli za účasti Huang-Di. To znamená, k tomu, aby se meditace podařila, je bezprostředně nutná Jeho Vůle.

A musíme se konkrétně pokusit pozvat Ho — Obličejem — do svojí anáhaty. A pokud On souhlasí — pak můžeme snadno klesnout do Jeho Vesmírné Anáhaty — nekonečného Duchovního Srdce Huang-Di, jsoucího v Příbytku Tvůrce.

Tak se ocitáme ve společném Příbytku všech Božských Učitelů. Právě odsud Oni vycházejí na pomoc vtěleným, a zjevují se před námi ve Světelných Projeveních — konkrétně, ve formě Mahádublů a «Sluncí Boha».

... Když vejdemo do Příbytku Jejich *Jediného My* — roztahujeme ruce a poznáváme tento stav Boha — stav Jejich Klidu...

... A vedle našich těl jsou teď — Huang-Di, Lao'C, Han... Huang tu kdožvíproč není... Patrně má na práci něco jiného... Co Oni dělají, když teď mluvím?... Dívají se na nás, pozorují nás. Můžeme Je — «za to» všechny poobjímat. A pokud budeme mít nějaká přání nebo připomínky ve vztahu k meditacím nebo cokoliv jiného, pak je třeba, abychom přijali Jejich rady a ponaučení...

Právě teď — Huang-Di přistoupil blíž, než Všichni Ostatní, k našim tělům. On otevírá Sebou vchod do Jejich společného Příbytku... Je to Jeho oblíbená práce: ukazovat Božím učedníkům tuto část jejich duchovní práce.

... Ted' zkoušej všechno tohle dělat sama, bez mojí účasti, a spoléhej se přitom jenom na pomoc Huang-Di...

Připomínám, že Apoštol Filip nazýval Příbytek Boha Otce — «Svatebním Palácem», to znamená, místem, kde Jediný Prvotní přijímá do Svých Objektů nově vcházející Duše — a splývá s Nimi v Božské Extázi Dokonalé Lásky.

... Pocítila jsem Obličej Huang-Di v anáhatě — a okamžitě se mi všechno podařilo. Tolik Blaženosti! Strašně se mi chtělo protáhnout se tam úplně — do poslední svojí kapičky! Abych se mohla, jak předtím říkal Vladimír, už odtamtud, z Jejich Příbytku, — dívat na svět hmoty, navlékat svoje tělo na ruku vědomí, jako rukavici. Ale to se mi zatím nepodařilo.

— Právě mi Huang-Di říká, že si tě bere «do parády», — pronesl Vladimír. — Přijímá tě do Svých Objektů... A ukazuje ti «Svatební Palác» Boha Otce zevnitř...

* * *

Když jsme potom odpočívali, Vladimír pokračoval v besedě:

— Je třeba, za použití schématu výzkumu stavby Absolutna, publikovaného v našich knihách, naučit se rozlišovat eony. Pokud nebudeme mít dostatek zkušenosti v jejich rozlišování, můžeme si je splést.

Zvlášť nebezpečné je to vzhledem k těm z nich, které postrádají ostrou svítivost.

V «Paláci» není ostré světlo: vždyť je tam Klid.

A je tam jakási světelná strukturovanost, charakteristická právě pro tento eon.

Stejný jako «Palác» je do určité míry eon protoprakriti. Ale není v něm ta strukturovanost. Vidíme v něm hvězdy, a jestliže půjdeme ještě dále, pak i souhvězdí.

Ještě existuje černé peklo, obsahující lepkavou černotu, která se skládá z agresivity a zloby. A to — pokud se s tím budeme sladovat — vyvolává stav hrůzy... A následky mohou být velice nepříjemné...

Ale — raději se nesladovat! Raději přeorientujeme vnímání na Boha!

Opakuji, že Bůh — v Aspektech jak Tvůrce, tak i Absolutna je Jediný. Je to Pravda. Ale On se skládá — z Množství.

Je to těžko rozluštitelná situace pro slabé intelektu. Ale když je intelekt už rozvinutý v řadě inkarnací a v daném vtělení, pak začíná být možné tu Pravdu vnímat.

Příčemž bychom to neměli nabílovat rozumem, ale poznat prostřednictvím vlastního výzkumu a studia.

... Ted' můžeme shrnout výsledek naší práce. Ukázal jsem ti v praxi veškerý pro tebe nezbytný program, — dodal po nějaké době Vladimír. — Vidíš tedy, jak je možné zajímavě žít! A ty jsi...

předtím běhala po tancovačkách na vysokých podpatcích!

... Když jsme se vraceli domů, «duše zpívala»: byla jsem naplněna radostí a štěstím! Byla jsem opravdu šťastná!

* * *

Dnešní výjezd byl poslední za této mé návštěvy. Přišel čas loučení. Výsledky byly zbilancovány, cíle jasné. Všichni mně přáli mnoho zdaru!

Cestou k vláčku mi Vladimír předal ještě jedno Zjevení od Adlera, které zapsal:

«Dokonce, i když se ti na sociální úrovni nic nepodaří, dokonce i pokud to budou jen jeden nebo dva lidé, které dokážeš přivést ke Mně, — věz, že jsi Moje!

Tohle tvoje vtělení je poslední v řetězci všech předcházejících: dlouhé cesty do tvého pravého Domova, do Mého příbytku.

Nemám žádné pochybnosti o příznivém výsledku tohoto tvého vtělení.

Povolávám tě do naší Skupiny Božských Vůdců!»

První ztráta stability

Po celém měsíci toho harmonického života v kontaktu jenom s Bohem a Jeho úspěšnými žáky jsem se musela vrátit do předchozího obklíčení rozzlobenými, nemocnými a unavenými lidmi. Jejich hrubé požadavky a nároky z jejich strany jakoby úmyslně směřované ke mně, byly stále častější, docházelo až k úplným absurditám. A jednou jsem se neovládla, srezonovala s nimi emocionálně, vešla do stavu konfrontace a nadlouho ztratila vnitřní harmonii...

Nikomu z mých přátel jsem to neoznámila. Ale... brzy přišel dopis od Ani, ve kterém mě mírně varovala, že výstupy ze stavu lásky jsou nepřípustné, že musíme nést odpovědnost za tu sílu emocí, kterou teď vládneme...

Vzala jsem si ta ponaučení k srdci a snažila jsem se «dát se dohromady». Ale úplně se vrátit do původního stavu se mi nepodařilo...

Poslední výzva Bábadžího

Za několik dní mi Aňa poslala mně adresovaná slova Bábadžího, která zapsala:

— Mohl bych ti ještě leccos vyprávět pro tvoji knihu, pokud rozevřeš srdce, vpustíš Mne, a skloníš svůj sluch k Mým řečem.

... Všechno je pomíjivé: věky, vtělení... Ale tvoje láska ke Mně a Moje láska k tobě — at' zůstanou neměnné!

Ta láska umožňuje Mně být vždy s tebou, vědět o tobě všechno, vidět tě, at' jsi kdekoliv!

Ta láska umožnila Tobě nořit se do Mých Hlubin!

Láska člověka a Boha může být vzájemná — a tehdy ona učí rozplynutí individuálního «já» v neohrazeném Všeobecném «Já» Boha!

Poslouchej Mě, Moje milovaná! Pamatuj na Mě! Je to teď zvlášť důležité!

Přivedl jsem tě ke Guru, který umí očišťovat všechny nánosy ega z Átmické Součásti duše. Dělá to právě tak virtuózně, jako Já. Neprotiv se jeho práci Mistra! Jenom tam, kde «ty» už nejsi, Se ve vší úplnosti projevuje Bůh!

To je Náš záměr na tvoje poslední vtělení: takové uvědomění duše v Prvotním, že prostřednictvím tvého těla může být zjeveno všechno to, co chce Veliké Jediné Prvotní Vědomí!

* * *

Seděla jsem u počítače, a dokončovala zpracování svých vzpomínek na práci s Vladimírem a jeho nejbližšími přáteli.

Najednou — v celém bytě zhaslo světlo. Vypnul se i počítač.

Začala jsem hledat příčinu. Ukázalo se, že «vypadl» jistič.

Spravila jsem to. Znovu jsem zapnula počítač.

V případech podobného «nekorektního» vypnutí počítače je v programu WORD předpokládán pokus znovuobnovení souboru, se kterým se před takovým vypnutím pracovalo. Přitom se vytváří doplňující verze souboru, která má, jak se někdy stává, velké množství uložených informací. Takový nový soubor různé verze programu šablonovitě označují jako "Dokument 1", «soubor obnoven» nebo nějakým podobným slovem.

Dívám se — a nevěřím vlastním očím! V mém počítači je tento nový soubor, vytvořený WORD'em nazván: 'Na návštěvě u Boha'! Jako by «počítač sám» vytvořil tento název!

Zjevný zásah do práce počítače ze strany Boha! Aktuální zázrak, vytvořený Bábadžím s cílem potvrdit — pro mě — reálnost a pravdivost všeho, co je vyprávěno v této knize...

Vladimírova návštěva u mě doma

Moje chyby a hořkost loučení

S Vladimírem jsme se domluvili, že přijede ke mně, aby mi pomohl najít nová místa síly v mém kraji.

A tak tedy přijel.

Bydlela jsem v jednopokojovém bytě, skládajícím se z dost velké místnosti, spojené s kuchyní.

Měla jsem jenom jedno místo na spaní — rozkládací gauč. Proto jsem k příjezdu Vladimíra připravila druhé místo — pro sebe, molitanovou podložku na podlaze.

Ale Vladimír, když se rozhlédl, si pro sebe vybral zrovna to místo — na podlaze:

— Kvůli čemu bych narušoval tvůj obvyklý způsob života?

... Potom začal prohlížet všechno ostatní v mém bytě. Upozornil mě na spoustu pokojových rostlin v květináčích. A těch jsem měla dvacet kusů. Zabíraly celý okenní parapet, a celý roh místnosti u okna — na speciálních svařovaných kovových regálech.

— Proč jich máš tolik? Zdá se, že zaujaly ve tvém životě — významem — to samé místo, které předtím náleželo kočkám!

Vždyť ve výsledku k očištění tvého vnímání od zbytečného, ne nezbytného — v souladu s mnišským principem aparigrahy — nedošlo. Došlo jenom k záměně jednoho zbytečného — za druhé zbytečné!

Ukázalo se, že ty... prostě nemůžeš žít bez těch — pro tvoje indrije tak přitažlivých — objektů pozornosti! A vždyť jsme přece o tom tolik mluvili, a tolik sis o tom mohla přečíst v našich knihách!

Vždyť jedno z hlavních pravidel mnišského života spočívá v tom, aby z něho bylo odstraněno všechno to, co odtahuje pozornost od Boha, směřování k Němu a sloužení Mu!

... Chabě jsem se pokoušela namítnout:

— Ale vždyť jsou to moji přátelé, já se o ně starám...

—A tak tedy pojd', podíváme se na ty tvoje přátele konkrétněji.

Právě tahle velká rostlina — ano, to je tvůj přítel. Ona má překrásnou energetiku, odpovídající čisté a silné lidské anáhatě!

Ještě tahle maličká, toho samého druhu, — to je také přítel, ale je příliš malá na to, aby z ní byl užitek.

A tyhle všechny jsou bioenergeticky neutrální: ani přátelé, ani nepřátelé. Jenom zabírají místo. A také tvoji pozornost a čas. Proč bys je nemohla někomu darovat? Nebo je třeba postav na parapet na schodišti v přízemí a přidej cedulku: «Kdo chce — ať si vezme».

Ted' se podívej na tuhle — s tuhými listy, nalad' se na její energetiku. Má ji intenzívně šedou, její pole je vzhledem k tobě naladěno nepřátelsky. Ona ti zjevně škodí!

A celkově, nebylo by lepší zasadit si v takových květináčích na okenní římse něco jedlého? Celer, libeček, petržel a tak dále...

... Tak... Přejdeme na stěny.

Tak tyhle fotografie s našimi krajinami jsou překrásné! Nalad'ují na zjemnělou krásu přírody! Podobizny Ježíše, Satja Sái, Bábadžího — ty jsou jako okna do Jejich Božských Duší!

Ale co je tohle — co je to za mazanici? Vladimír ukázal na skutečnou mazanici, pověšenou v dřevěném rámečku. Široké neuspořádané tahy štětcem — zelenou barvou. Zřejmě to byly první pokusy o malování něčího dítěte ve věku jednoho-

dvou let. Neznala jsem jejich původ, získala jsem je spolu s tímto bytem.

— Podívej se na tuto situaci adekvátně: ony nejsou energeticky prospěšné, ale nejsou ani škodlivé. Ale ony — čas od času — na sobě zadržují tvoji pozornost, odvádějí tě od objektů, které jsou pro tebe skutečně prospěšné: od tvých Božských Učitelů a těch lidí, kterým pomáháš!

Dovol, abych se ještě jednou dotkl hlubin metodologie duchovního zdokonalování. Vzpomínáš si? — jak jsme mluvili o vektorech škály mnohorozměrnosti? Zmiňovali jsme se tenkrát jen o jednom z nich. Ale ve skutečnosti jich můžeme vytvořit více. Takové vektory umožní vykreslit, udělat pro sebe názornými — posloupnosti přechodů mezi dvěma protikladnými krajnostmi. Jsou to jakési vybudované trajektorie pro práci na sobě.

První a nejdůležitější vektor je mezi peklem — a mezní zjemnělostí Prvotního Vědomí.

Druhý — mezi hmotou — a jejím Tvůrcem.

Také — mezi tmou nevědomosti — a poznáním toho nejdůležitějšího v životě,

— mezi «prázdným» egocentrismem — a sebeobětující láskou,

— mezi gunami tamas — a sattva, a poté ještě výše: ke stavům Svatého Ducha a Tvůrce,

— mezi emocionálním slad'ováním se svými konkrétními nepřáteli-lidmi — nebo s Nekonečností Lásky Boha,

— mezi zotročením nemocemi — a totální čistotou duše a těla a dokonce získáním Nesmrtelnosti.

A ještě — mezi konkrétními lokalizovanými objekty světa hmoty — a Nekonečností a Věčností Prvotního!

Snažíme-li se poznat Tvůrce, má pro nás význam přivykat si ke sladování ne s drobnými předměty, ale s objekty stále rozsáhlejšími. Vzpomeň si, jak jsi ty sama rostla: začínali jsme zaplňováním sebou kokonů stromů, potom — prostranství nad mořem, ještě dále — ohromných Vědomí Svatých Duchů a eonů «Zazrcadlí»... Mechanismus «totální reciprocity» nám konkrétně umožnil skutečně se rozplývat duchovním srdcem v těchto Projeveních Absolutna... To postupně vedlo k možnosti Splynutí a následného Srůstání s *Jediným* My Prvotního Vědomí...

A ty... ve svém bytě... jak se zdá, tomu aktivně vzdoruješ, znovu a znovu se vracíš ke «splynutí» a »srůstání« vědomím s materiálními povrchnostmi...

... A tahle fotografie spícího kocoura!... Ano, on má sympatickou neobvyklou polohu! Ale vždyť přece teď, to znamená v tom okamžiku, kdy byl fotografován, vidí nějaký velice špatný sen! Má uvnitř černou hlavu! A nemáš ty vždycky energetickou nečistotu v čakrách hlavy proto, že se s ním kocháš a sladuješ se s ním? Vždyť ti při každém našem setkání musím čistit hlavu! A když jsme se dlouho neviděli — chronicky tě bolela!

...Styděla jsem se...Proč jsem jen na to nepřišla sama?! Ještě jednou jsem se ujistila, že Vladimír je vždycky v právu při řešení mých problémů se zdravím...

— Proč máš, — pokračoval Vladimír v drcení mých «životních pilířů», — na klávesnici počítače na černém podkladu — tmavě červená písmena?! Opravdu je pro tebe prospěšné takové přepínání zraku, když něco píšeš?! A proč ti světlo zářivky bije přímo do očí ze vzdálenosti pouze půl metru?! Právě se ukazuje, proč se nám také nepodařilo obnovit tvůj zrak: vždyť ty sama si ho mrzačíš!

... Nicméně, je třeba podotknout, že Vladimír to všechno říkal svým obvyklým měkkým a klidným tónem... Ačkoliv někdo jiný by mohl i podrážděně křičet...

... A potom jsem natropila něco takového, za co se budu stydět navždy...

Problém byl v tom, že jsem měla životní stereotyp, zafixovaný ještě od dětství, — ráno vstávat tak, abych se «v letu» opláchla pod sprchou, vypila šálek kávy — a hnala se do práce.

Ale Vladimír postupoval diametrálně protichůdným způsobem: vstával časně, a když posnídal, aby se zásobil energií, — pokud nebyla žádná jiná naléhavá práce, meditoval.

Časový rozdíl mezi našimi probuzeními představoval několik hodin.

Hned jsem pochopila, co měl na mysli, když říkal, že by pro každého mnicha bylo dobré mít vlastní celu...

Když pochopil, že se mu nepodaří mě rychle předělat, co se týče prospěšnosti ranního vstávání, on zpočátku — hodiny — po ránu prostě ležel, a snažil se ničím nenarušit můj spánek. Následující dny začal potichoučku vstávat — a meditovat, vsedě na židli ve tmě... I když je pochopitelné, že efektivita takovéto jeho práce byla zoufale nízká.

Chápala jsem, že tím trpí. Vždyť on mi předtím nejednou říkal, že každá hodina života na Zemi, darovaná nám Bohem, musí být maximálně naplněna užitečnou prací!

Ale já jsem neuznala za nutné změnit se přímo teď: vždyť je tak příjemné ráno si ještě alespoň trošku přispat!

A jednou jsem to nevydržela a emocionálně «vybuchla», když mě Vladimír nechtěně vzbudil. Moje rozčilení bylo velice bouřlivé a dlouhotrvající. Ačkoliv nahlas jsem na to téma neproněsla ani slova...

Vladimír také ne, ačkoliv také výborně pocíťoval můj stav, jak se potom vyjasnilo, ale toho dne mi k tomu nic neřekl. Čekal na okamžik, kdy ho dokážu vyslechnout ve vyrovnaném stavu.

Až následující den o tom začal mluvit:

— Musíme velice vážně posoudit tvoje úspěchy a nedodělky v naší práci. A — nastínit plány na další období.

... Na začátku vyjmenoval — v bodech — úspěchy.

Ale potom, za opatrného vybírání slov, aby mě příliš netraumatizoval, — začal mluvit o mém včerejším stavu:

— Ale... podívej se: včera jsi, dá se říci, skoro znehodnotila všechny svoje úspěchy...

Vždyť co je to psychická autoregulace? Ano, je to technika měnit lehce libovolně svůj emocionální stav. To jsi zvládla.

Ale k čemu je to všechno potřeba? K tomu, abychom v sobě zničili dokonce i samotnou způsobilost k jakékoliv hrubosti, upevnili se v maximální jemnosti — a stali se Dokonalou Duší, hodnou toho, aby se vlila do Prvotního Vědomí.

Můžeš namítnout, že jsi do takového stavu nevešla nadlouho, všeho všudy na dvě hodiny...

Ano, takové ospravedlnění by bylo přípustné, pokud bychom mluvili o energeticky všedním člověku. Ale ty — máš sílu Nanaka! A ještě k tomu to, co už jsi napracovala v tomto vtělení!

Vždyť čím větší silou vědomí člověk vládne, tím víc je povinen být obezřetný při zacházení s tou silou.

Maličká dušička může uškodit takovým podobným stavem — jenom nemnohým bytostem, které se vyskytly vedle ní.

Ale od negativních vlastností velkých duší — může být škoda kolosální!

Vždyť velké zjemnělé Duše, nejen v pohádkách a legendách — zušlecht'ují prostor kolem svých těl — na kilometry, stovky kilometrů a do ještě větších objemů prostoru. A ti ze vtělených lidí, kteří si přejí přiblížit se k Božskosti, to mohou konkrétně dělat prostřednictvím slad'ování s takovými Dušemi.

A ty... — pozoroval jsem tě z větší vzdálenosti v těch hodinách tvého pekelného stavu — ses přeměnila do podoby... černého nádoru uvnitř Světla Svatých Duchů!

A tímto svým stavem jsi mi dala takový kopanec, že se ještě... dosud pocit'uji... v letu!... A jenom moje tělo mě zadrželo u tebe doma!... Ale teď už si ho musím vzít.

Proto jsem donucen tě dnes opustit i tělem.

V situacích, podobných této, Bůh používá takovouto formulaci jako ponaučení odcházejícímu: «Teď tě čeká začít všechno od začátku...».

Tobě se znovu naskýtá úplná svoboda výběru tvojí cesty životem. Můžeš si svobodně udělat jakýkoliv výběr — jako, ostatně, i vždy. Ale — měj na paměti «zákon karmy».

Pokud budeš chtít jít jenom tou cestou, kterou jsi šla s námi, — začni úplným uvědoměním si a aplikací na sobě prvních dvou stupňů Pataňdžaliho schématu, které jsou konkrétně popsány v naší 'Ekopsychologii'.

Zdůrazňuji: ani počáteční z těch stupňů sis ještě neosvojila...

— Ano, souhlasím... Všechno bylo tak rychlé...

— Ano. Všeho všudy těch několik let, které jsi měla na to, abys všechno to, co sis přečetla v našich knihách, — aplikovala na sebe a změnila se v souladu s těmi mnohými doporučeními Boha! — s měkkým sarkasmem a smutkem odpověděl Vladimír.

... Odmlčel se, a pak pokračoval v optimističtějším emočním ladění:

— Ale za poslední měsíce naší společné práce jsi získala takovou ohromnou životní zkušenost, tak mnoho jsi poznala o Bohu, i o lidech, i o sobě!

Ačkoliv, jak sama vidíš, některé problémy zůstaly stále nevyřešené.

Ted' se ti naskýtá velice příznivá situace: s využitím všech získaných znalostí znovu prohlédnout a předělat sebe a svůj život ještě jednou od začátku.

A neprožívej to, co se ti včera přihodilo, zbytečně silně: něco takového se stalo mnohým z těch, kdo potom úspěšně pokračovali ve svém duchovním růstu.

Ukazuje se, že to není tak jednoduché: nejen souhlasit se správnými principy života, které nám předkládá Bůh, ale konkrétně je aplikovat na sebe.

Mimochodem, jedním z takových pravidel je — «Každé vystoupení ze stavu lásky vede k nahromadění negativní karmy». O tom jsem vyprávěl v knize 'Jak se poznává Bůh'.

Já věřím, že se vypořádáš se všemi těžkostmi! Vždyť jsi nabyla takových bohatých zkušeností, včetně zkušenosti těchto posledních dní!

Přeji ti mnoho zdaru a úplné štěstí jak v «pozemském», tak i v duchovním!

... Potom se mnou Vladimír mluvil ještě několik hodin, připomínal mi, jakými principy mi on a jeho nejbližší společníci pomáhali.

—Obrat' pozornost: vždyť masa nevzdělanců se vyhlašuje za «osvícené guru» — a obchoduje se svými hloupostmi nebo dokonce s úmyslnou lží! Ale my tobě jsme darovali.

Cožpak může existovat peněžní kalkulace ve vzájemných vztazích, založených na opravdové duchovní lásce?!

Podívej: láska — to je právě darování: darování svého, darování sebe! Když se spojují duše, právě tak milující jedna druhou, — pak mezi nimi vzniká harmonie a poté splynutí.

Lidé, kteří se tomu naučili v lásce jednoho k druhému, potom lehce splývají v lásce s Bohem!

V budoucnosti můžeš, pokud uznáš takový princip také za svůj, postupovat také tak.

... V současnosti ses svými stavy... rozprostřela mezi inertností guny tamas — a tím, co značně převyšuje gunu sattva. Ale žít tak dlouho — není možné!

Potřebuješ se teď zastavit, odpočinout si, rozhlédnout se — a udělat výběr: co já dál chci?, jak chci dál žít?, kým se chci stát? Na takový výběr máš plné právo.

Jestliže budeš chtít růst dále — mohou ti pomoci všechny naše publikace, včetně sborníku veršů-

meditací, darovaných našimi Učiteli. Zvláště bych zdůraznil důležitost práce s radami-příkázáními našich Učitelů, které jsou shromážděny v našich knihách. Já osobně jsem je v minulých letech přečetl mnohokrát, a «vtiskával» si je do duše. Je to neobyčejně důležitá technika práce na přeměně sama sebe — přeměně, především, etické!

Ještě mohu poradit knihu Bairda Spaldinga 'Život a Učení Mistrů Dálného Východu'¹. Byla vydána v první polovině minulého století v USA. Vypráví se v ní o expedici po zemích této části naší planety.

Během tohoto putování, trvajících několik let, se jeho účastníci setkávali a dlouho besedovali s mnohými duchovními Mistry Božské úrovně rozvoje. Mezi Nimi byl i Ježíš, který si pro taková setkání znovuvytvářel Svoje tělo. Všechny besedy s Ježíšem a dalšími Božskými Učiteli byly od počátku stenografovány, a potom autorem zveřejněny v několika svazcích.

Účastníci expedice také byli svědky a bezprostředními účastníky množství zázraků typu dematerializace a materializace těl, stvoření libovolných množství zcela materiálního jídla a mnohého dalšího.

Já sám jsem se s touto knihou seznámil celkem nedávno: napsali mně o ní naši čtenáři z USA.

Čím je tato kniha právě pro nás hodnotná? Tím, že jsou v ní obsaženy instrukce, co dělat po tom, když je osvojeno vcházení do Příbytku Prvotního Vědomí.

Můžeš se zeptat: nebyla by tedy právě tato kniha plnocennou učebnicí duchovního zdokonalování?

Bohužel — ne. Problém je tu v tom, že v knize jsou popsány další stupně Cesty jenom těch duchovních praktikantů, kteří se už přeměnili v rozvinutá duchovní srdce a dostatečně důkladně se seznámili konkrétně vlastní praktickou zkušeností s reáliemi mnohorozměrného uspořádání Absolutna — přibližně na naší úrovni.

Ano, v kázáních Mistrů, uvedených v knize, zní stále výzva rozvíjet duchovní srdce a snažit se žít ve stavu lásky.

Ale kolik teď kolem nás žije lidí, kteří vůbec chápou, co je to duchovní srdce? Vždyť pro většinu — duchovní srdce — jsou všeho všudy prázdná, i když krásná slova, symbol života «po proudu svých emocí»!

V knize se ale podařilo to, že její metodologická součást je podobná schodům, které mají jenom samé vrchní stupně. Ale o tom, jak se na ně dostat, tam není nic řečeno.

Uvedené téma je v současné době podrobně zpracováno a vysvětleno pracemi právě naší Školy. A tebe jsme na takový vyšší stupeň schodiště dovedli.

... Dovolím si ještě zavčas rozptýlit tvoje zcela přiměřené pochybnosti, co se týče adekvátnosti meditačního tvrzení «já jsem», doporučovaného v uvedené knize. Ono je mimochodem charakteristické i pro okultní literaturu, vydávanou koncem předminulého a počátkem minulého století.

Co označuje toto «já jsem»? Správně pochopeno to je výzva k pocitování sama sebe právě ve Splynutí s Bohem, to znamená, ve stavu Advaity — Nedvojnosti ve vztahu k Tvůrci a všemu Absolutnu! Tehdy — je jenom *Jedno!* Právě v této etapě zdokonalování a pouze v ní je vhodná uvedená meditace!

Ale vždyť kolik schizofreniků, paranoiků, různých agresivních primitivů a dalších slabomyslných si také přeje použít tento princip pro sebe! A oni si budou — s jeho pomocí — v sobě utvrzovat svojí patologii!

... Ještě rozvedu tvrzení, nejednou v knize opakované, že «všechno je vibrace». Je třeba chápat, že je to jen příklad použití neadekvátního termínu v tom případě, kdy ve slovníku posluchačů neexistují příhodnější slova pro jejich pochopení toho intelektuálního materiálu, který je ještě «přesahuje», a který je zatím třeba jenom zachytit, zapsat, — aby byl později posouzen. Ve skutečnosti by se tu nemělo mluvit o vibracích, ale o druzích energie, vlastních různým eonům, a o možnosti transmutace těchto stavů — na varianty, vlastní druhým eonům.

... Nu a celkově, všem psychicky plnohodnotným lidem velice doporučuji se s touto knihou seznámit! Je to jedna z nejcennějších knih v historii lidstva! Každý intelektuálně rozvinutý člověk v ní dokáže pro sebe najít hodnoty! A to — ať ho podnítí k duchovnímu zdokonalování!

... Když jsem poslouchala Vladimíra, ještě jednou jsem prohlédala... Všechno, o čem mluvil, jsem viděla i předtím, ale... neuvědomovala si to. Prostě jsem plula po proudu řeky jejich lásky...

Slzy mi tekly z očí, stékaly jak potoky po tvářích...

... Při loučení jsem s obtížemi zadržovala vzlykání, řekla jsem:

— Děkuji ti i vám všem! Odpusť mi!...

— I ty mi odpusť, že jsem ti nedokázal pomoci lépe... — odpověděl.

1 Baird Thomas Spalding — ‘Life and Teaching of the Masters of the Far East’. «DeVorss & Co», 1924 — .

V ruském jazyce byla kniha vydána nakladatelstvím «София» v roce 2007.

Nebo můžete překlad do ruštiny najít na internetu.